ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΙΣ ΤΗΣ ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟΥ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΝΩΣΕΩΣ (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053 PRESS POST ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 29 ΜΑΪΟΥ 2015 Θεοδοσίας Παρθενομάρτυρος, Θεοδοσίας ὁσιομάρτυρος, Ἀλεξάνδρου Πάπα Ἀλεξανδρείας, Ὀλβιανοῦ ἱερομάρτυρος | ΕΤΟΣ ΝΕ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2071

Πρὸς τὴν τρίτην Ἅλωσιν;

*Τοῦ **πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ***

Η 29η Μαΐου 1453 εἶναι ἡμέρα πένθους γιὰ τὸν Ἑλληνισμό, διότι κατ' αὐτὴν ἔπεσε ἡ Πόλη, ἡ δεύτερη ἱστορικὴ πρωτεύουσά του, μετὰ τὴν Ἀθήνα, καὶ ἄρχισε ἡ μακρόσυρτη νύχτα τῆς δουλείας. Ἐξ ἴσου ὅμως ἀποφρὰς γιὰ τὸ Γένος μας εἶναι καὶ ἡ 13η Ἀπριλίου 1204, διότι κατ' αὐτὴν ἔπεσε ἡ Πόλη στοὺς Φράγκους τῆς Δ΄ Σταυροφορίας.

Οἱ δύο αὐτὲς ἁλώσεις καὶ οἱ συνέπειές τους σφράγισαν ἀμετάκλητα τὴν αὐτοκρατορία τῆς Ν. Ρώμης καὶ τὴν μετέπειτα πορεία τοῦ Γένους μας.

1. Ὑπάρχει γενετικὴ μεταξὺ τῶν δύο ἁλώσεων. Ἀπὸ τὸ 1204 ἡ Πόλη καὶ σύνολη ἡ αὐτοκρατορία τῆς Νέας Ρώμης ἡ Ρωμανία, ὅπως εἶναι τὸ ἀληθινὸ ἀπὸ τὸν δ΄ αἰώνα ὄνομά της, δὲν μπόρεσε νὰ ξαναβρεῖ τὴν πρώτη της δύναμη. Τὸ φραγκικὸ κτύπημα ἦταν τόσο δυνατό, ὥστε ἔκτοτε ἡ Νέα Ρώμη - Κωνσταντινούπολη ἦταν «μία πόλη καταδικασμένη νὰ χαθεῖ» (Ἑλένη Γλύκατζη-Ἀρβελέρ). Ἀπὸ τὸ 1204 μέχρι τὸ 1453 ἡ αὐτοκρατορία μας διανύει περίοδο πολιτικῆς παρακμῆς καὶ πτωτικὴ πορεία.

Οἱ ἐξελίξεις στὸ ἐσωτερικὸ τῆς συρρικνωμένης πιὰ αὐτοκρατορίας ὁδήγησαν στὴν ἀποδυνάμωση καὶ βαθμιαία ἀποσύνθεσή της: ἐμφύλιοι πόλεμοι τὸ 14 αἰώνα, διείσδυση τῶν Ὀθωμανῶν ὡς μισθοφόρων στὴν ζωή της καὶ ἐπεκτατικὴ πορεία τους στὴν χερσόνησο τοῦ Αἵμου (ἀπὸ τὸ 1354)· πολιτικὴ καὶ οἰκονομικὴ διάλυση· δημογραφικὴ συρρίκνωση· ἄστοργη καὶ ἀφιλάνθρωπη πολιτικὴ τῶν αὐτοκρατόρων· δυσβάστακτη φορολόγηση (δημιουργία οἰκονομικῆς ὀλιγαρχίας εἰς βάρος τῶν μικροκαλλιεργητῶν) καὶ κυρίως θεολογικὲς-πνευματικὲς καὶ ἄλλες ἰδεολογικὲς ἀντιθέσεις (πνευματικὰ αἴτια), τὸ τραγικότερο ρῆγμα στὸ σῶμα τοῦ Γένους. Ἑνωτικοὶ καὶ ἀνθενωτικοὶ ὁδηγήθηκαν σὲ σύγκρουση ὁριακή. Οἱ πρῶτοι ἀναζητοῦσαν στηρίγματα γιὰ τὸ κλονιζόμενο Γένος πρὸς δύο κατευθύνσεις: στὴν κλασικὴ ἀρχαιότητα, μὲ ἄρνηση τῆς προτεραιότητας τῆς Ὀρθοδοξίας, καὶ στὴν Δύση, μὲ τὴν ὁποία συγγένευαν, λόγω τῆς κοινῆς ἰδεολογίας καὶ νοοτροπίας. Οἱ δεύτεροι (Κλῆρος, Μοναχοί, εὐρὺ λαϊκὸ στρῶμα) -ὄχι λιγότερο "Ἕλληνες ἀπὸ τοὺς πρώτους- διατηροῦσαν τὴν ἱστορικὰ ἑδραιωμένη (καὶ μάλιστα μετὰ τὸ 1204) δυσπιστία πρὸς τὴν Δύση, διότι γνώριζαν καλὰ τὴν θεολογική, ἐκκλησιολογικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀλλοτρίωσή της (ρατσιστικὴ φεουδαρχία). Ἔτσι διαμορφώθηκαν ἡ Ἀνατολικὴ καὶ ἡ Δυτικὴ Παράταξη, ποὺ μὲ ἄλλα ὀνόματα ὑπάρχουν μέχρι σήμερα: Παραδοσιακοί-φιλελεύθεροι, ἐκσυγχρονιστές, ἀντιευρωπαϊστὲς - εὐρωπαϊστές. Πρέπει ὅμως νὰ λεχθεῖ, ὅτι καὶ οἱ Ἀνθενωτικοὶ εἶναι ἑνωτικοί, ἀλλὰ μὲ βάση τὴν ἑλληνορθόδοξη παράδοση καὶ πίστη.

Λίγο πρὶν τὴν β΄ ἅλωση ὁ πρῶτος Γενάρχης μας, μετὰ τὸ 1453, καὶ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης Γεννάδιος (Σχολάριος, †1472) ἔλεγε τὸ περίφημο ἐκεῖνο: «ὦ ἀνόητοι Ρωμαῖοι...» (Ρωμηοὶ δηλαδή), ἐλέγχοντας τὴν ἀφελῆ προσδοκία βοηθείας ἀπὸ μιὰ Δύση, ποὺ εἶχε μάθει πιὰ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Καρλομάγνου (8ος - 9ος αἰ.) νὰ μισεῖ θανάσιμα τὴν Ὀρθόδοξη Ἑλληνικὴ Ἀνατολὴ (Γραικία). Ἡ τακτικὴ δὲ τῶν Παπῶν ἦταν ἀκόμη σαφέστερη: ἡ ὁποιαδήποτε βοήθεια ἀποσκοποῦσε στὴν καθολικὴ ὑποταγὴ τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς. Ἡ στάση τῶν Ἀνθενωτικῶν ὅμως ἦταν ρεαλιστική, διότι καὶ ἂν ἀκόμη ἀποκρούονταν οἱ Ὀθωμανοί, τὸ ἐξασθενημένο «Βυζάντιο» θὰ ἐπιβίωνε μέν, ἀλλὰ κατὰ πᾶσαν πιθανότητα θὰ εἶχε ἤδη μεταβληθεῖ σὲ ἐξίσου ἀξιοθρήνητο δυτικὸ προτεκτοράτο. Χαρακτηριστικὰ ἐπισημαίνει ὁ ἀείμνηστος καὶ σεβαστός μας διδάσκαλος Καθη-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ συνάντησις Ὀρθοδόξων καὶ Λουθηρανῶν εἰς Ρόδον ἀπεφάνθη

Ο ΑΡΧΙΑΙΡΕΣΙΑΡΧΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΥ ΛΟΥΘΗΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟ«ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ» ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ;

Ἐν ὄψει τῆς λεγομένης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, τὴν ὁποίαν προετοιμάζουν πυρετωδῶς διὰ τὸ 2016, ἀποκαθιστοῦν μὲ τὴν ἀποφασισμένην ἐπέτειον τῆς Μεταρρυθμίσεως καὶ τὴν μνήμην τοῦ Μεγάλου αἱρεσιάρχου Λουθήρου ὡς νὰ ἦτο Ἅγιος !

Λόγοι ἐπικαιρότητος, σχετικὰ μὲ τὰ ὅσα ἀφοροῦσαν εἰς τὴν Ἀρχιεπισκοπὴν Ἀμερικῆς, μᾶς ὑπεχρέωσαν νὰ παρακάμψουμε τὰ «σπουδαῖα» γεγονότα τῆς προσφάτου διασκέψεως Ὀρθοδόξων καὶ Λουθηρανῶν καὶ νὰ ἀσχοληθοῦμε εἰς τὸ προηγούμενον φύλλον μὲ τὰ παρασκηνιακὰ σχέδια μεταξὺ Κωνσταντινουπόλεως, Ἀθηνῶν καὶ Ἀμερικῆς. Ὡστόσο, ὁ «Ο.Τ.» εἶναι γνωστὸν ὅτι οὐδέποτε λησμονεῖ…

Ὁ ἀτελείωτος διάλογος…

Τὸν διάλογον μὲ τοὺς Λουθηρανοὺς εἶχε ἀρχίσει ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας ὁ Β΄ μὲ καθηγητὲς τοῦ Πανεπιστημίου τῆς Τυββίγγης τὸν 16ο αἰῶνα, εἰς μίαν προσπάθειαν νὰ τοὺς ὁδηγήσῃ καὶ πάλιν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας. Ἡ ἀλληλογραφία τότε ἔπεσε τελικὰ εἰς τὸ κενόν… Οἱ σχέσεις μὲ τοὺς Λουθηρανοὺς ἀνεθερμάνθησαν ἀπὸ τὸ 1967 ὑπὸ τοῦ Πατριάρχου Ἀθηναγόρου, ὁ ὁποῖος ἐφρόντισε νὰ θεμελιώσῃ τὴν ἀπαρχὴν ὅλων τῶν δεινῶν, τὰ ὁποῖα ταλανίζουν σήμερον τὴν Ἐκκλησίαν. Ἀπὸ τὸ 1981 καὶ ἐντεῦθεν οἱ Οἰκουμενισταὶ προωθοῦσαν δυναμικὰ τὸ πλησίασμα μὲ τοὺς Λουθηρανοὺς μὲ ἔκδοσι κοινῶν κειμένων εἰς τὶς 15 συναντήσεις ποὺ ἐμεσολάβησαν μέχρι τῆς ἐφετινῆς. Τὴν 16ην Μαΐου εἰς Ρόδον πρὶν τρεῖς ἑβδομάδες ἀνεμένετο ἡ ὁλοκλήρωσις, ὅμως ἡ Ὀρθόδοξος πλευρὰ τὴν ἄφησε εἰς ἀναμονήν… Σκοπίμως;

Ἀπὸ Ρόδον… «βγαίνει» ἀγκάθι!

Ἀπὸ τῆς 29ης Ἀπριλίου ἕως καὶ τῆς 5ης Μαΐου 2015 ἔλαβε χώραν εἰς Ρόδον ἡ 16η συνάντησις τῆς Ὁλομελείας τοῦ ἐπισήμου Θεολογικοῦ Διαλόγου μεταξὺ τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ τῆς Παγκοσμίου Λουθηρανικῆς Ὁμοσπονδίας. Ἡ διάσκεψις ἠσχολήθη μὲ τὰ κείμενα ποὺ παρήχθησαν κατὰ τὶς συναντήσεις τῆς Προπαρασκευαστικῆς Ἐπιτροπῆς τοῦ Λονδίνου (2012), τοῦ Σιμπίου Ρουμανίας (2013) καὶ τοῦ Ταλλὶν (2014) σχετικὰ μὲ τὸ θέμα τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἱερωσύνης καὶ πιὸ συγκεκριμένα: α) τὰ λειτουργικὰ κείμενα καὶ τὸ τυπικὸν τῆς χειροτονίας εἰς τὴν Ὀρθόδοξον καὶ τὴν Λουθηρανικὴν Παράδοσιν καὶ β) ἡ Λουθηρανικὴ ἀντίληψιν διὰ τὴν χειροτονίαν τῶν Γυναικῶν καὶ ἡ Ὀρθόδοξος κατανόησις διὰ τὸν ρόλον καὶ τὴν θέσιν τῆς γυναίκας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν καὶ τὸ ζήτημα τῆς χειροτονίας τῶν γυναικῶν εἰς τὸν Ὀρθόδοξον κόσμον.

Προφανῶς, οἱ πρόσφατες πιέσεις τοῦ πιστοῦ λαοῦ πρὸς τοὺς ἔχοντες τὶς πρωτοβουλίες εἰς τὰ Οἰκουμενιστικὰ ζητήματα, μεταξὺ ἄλλων, ὡδήγησαν εἰς τὸ νὰ ἀποφευχθῇ μία ὁποιαδήποτε συμφωνία, δι' αὐτὸ καὶ τὸ ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν ἀναφέρει: «Ἡ συνεδρίασις τῆς Ὁλομελείας διετύπωσε μίαν νέαν προσωρινὴν δήλωσιν, ἡ ὁποία θὰ ἀναπτυχθῇ περαιτέρω εἰς τὰς προσεχεῖς συνεδριάσεις εἰς τὸ ἐγγὺς μέλλον». Ἡ δήλωσις αὐτὴ φαίνεται ὡς νὰ ὑποσημαίνῃ ὅτι ὑφίσταται ἀσυμφωνία μεταξὺ τῶν δύο πλευρῶν, ἡ ὁποία τοὺς ὁδηγεῖ εἰς περαιτέρω διάλογον. Εἰς τὴν πραγματικότητα πρόκειται δι' ἕνα διπλωματικότατον ἑλιγμό, καθὼς ἡ Οἰκουμενιστικὴ τακτικὴ ἔχει μεταλλαχθῆ καὶ ὡς τοιαύτη ἐπέτυχε νὰ βελτιώσῃ τὶς πονηρὲς μεθόδους της.

Ἡ νέα τακτικὴ

Πρῶτον, τὸ ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν ἐξεδόθη καὶ ἐδημοσιεύθη μόνον εἰς τὴν ἀγγλικήν, ὥστε ἀφενὸς νὰ μὴ ἔχῃ πρόσβασιν τὸ πλῆθος τοῦ ἁπλοῦ λαοῦ, διὰ νὰ περάσουν κάποια ζητήματα ἀπαρατήρητα, καὶ ἀφετέρου νὰ ὑπάρχῃ τὸ περιθώριον τῆς δημιουργικῆς ἀσαφείας, ὡς εἴθισται νὰ λέγεται εἰς τὶς ἡμέρες μας. Κατὰ τὴν ἀσάφειαν, δύναται καθεὶς νὰ ἑρμηνεύῃ ὡς ἐπιθυμεῖ τὰ γραφόμενα καὶ εἰς περίπτωσιν ἐντοπισμοῦ ὑπαναχωρήσεων ἀπὸ τὴν Ὀρθόδο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Η ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Τὴν Η΄ Κυριακὴν ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τὴν Ἁγίαν Πεντηκοστὴν καὶ τὴν ἐπιδημίαν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

Ἡ Πεντηκοστή*

*Τοῦ **μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Μάρκου Κ. Μανώλη***

Τὸ μεγαλεῖο τῆς ἡμέρας μᾶς καλεῖ ἀπόψε νὰ στραφοῦμε στὴν Πεντηκοστὴ καὶ ὅσο μποροῦμε νὰ προσεγγίσουμε τὸ μυστήριο αὐτῆς τῆς Ἁγίας ἡμέρας. Ἔχει ἐκδοθῆ παλαιότερα ἕνα βιβλίο μὲ θέμα «Ἡ ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς»· γίνεται μιὰ προσπάθεια νὰ γνωσθοῦν εὐρύτερα τὰ ὑπέροχα λειτουργικὰ καὶ ὑμνολογικὰ κείμενα τῆς ἑορτῆς καὶ τῶν ἄλλων ἑορτῶν καὶ ἀπὸ τὸ βιβλίο αὐτὸ θὰ προσπαθήσουμε νὰ παραθέσουμε τὸν πρόλογο, νὰ ἀναλύσουμε καλλίτερα τὸν πρόλογο, ποὺ μᾶς βοηθᾶ ἀρκετὰ στὴν κατανόηση τῆς ἑορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς.

Ἡ Πεντηκοστὴ εἶναι ἡ γενέθλιος ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας, εἶναι βέβαια κάτι, ποὺ τὸ λέμε πολλὲς φορές, ὅσοι ὅμως ἐμβαθύνουν καὶ θεολογοῦν γνωρίζουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας προϋπῆρχε καὶ κάποιος ὀρθόδοξος μελετητὴς ἔχει γράψει ἕνα ὀγκωδέστατο βιβλίο περὶ τῆς προαιωνίου ὑπάρξεως τῆς Ἐκκλησίας μας μὲ μαρτυρίες Πατερικῶν κειμένων κ.λπ. Θἄλεγε κανεὶς ὅτι τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς ἀκριβέστερα ἀποκαλύπτεται ἡ Ἐκκλησία, φανερώνεται ἡ Ἐκκλησία.

Τὴν ἡμέρα αὐτή, πενῆντα ἡμέρες μετὰ τὴν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ, ὅπως εἶναι γνωστό, κατέβη τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ πραγματοποίησε αὐτὴ τὴν πνευματικὴ γέννηση, φανέρωση καὶ ἀποκάλυψη τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος σημειώνει: «ἐὰν δὲν ἦταν παρὸν τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δὲν θὰ εἶχε ἱδρυθῆ ἡ Ἐκκλησία. Ἐφ ὅσον ὑπάρχει ἡ Ἐκκλησία, εἶναι φανερὸ ὅτι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα βρίσκεται ἀνάμεσά μας. Ἡ ὕπαρξη λοιπὸν τῆς Ἐκκλησίας δείχνει πὼς ἦταν πραγματικὴ ἡ κάθοδος τοῦ Ἁγίου Πνεύματος». Στὴν ἴδια ὁμιλία του ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος σημειώνει πὼς ὁ Χριστὸς ἀνεβαίνοντας στὸν Οὐρανὸ πρόσφερε τὴν ἀνθρώπινη φύση στὸν Πατέρα καὶ σὰν δῶρο καὶ ἀπόδειξη, ὁ Πατέρας δέχθηκε τὴν προσφορά, ἔστειλε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα. Ἔλαβε ὁ Χριστὸς τὴν προσφορὰ τῆς ἀνθρωπίνης φύσεώς μας καὶ ἀντὶ γι' αὐτὴ μᾶς

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Κάρτα συναλλαγῶν

*Γράφει **ὁ Ἀρχιμ. Σαράντης Σαράντος,***
ἐφημέριος Ἱ. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου Ἀμαρουσίου

Πρίν ἀπό τριάντα χρόνια οἱ κυβερνήσεις διαφόρων προηγμένων κρατῶν προσπαθοῦσαν νά πείσουν τούς πολίτες τους, ὅτι μεγάλη ἐξυπηρέτηση στή δημόσια καί στήν ἰδιωτική ζωή τους θά εἶχαν ἄν ὅλες οἱ συναλλαγές τους γίνονταν μέ **ἠλεκτρονική ταυτότητα.**

Πολλοί ὅμως δημοκρατικοί, ἀλλά καί χριστιανικοί φορεῖς ἀνθίσταντο παρουσιάζοντας τά **δεινά** μιᾶς ἠλεκτρονικῆς φυλακῆς, πού δένει τούς ἀνθρώπους σέ μιά στυγνή καί παγκόσμια δικτατορία καί τούς ὁδηγεῖ στό σφράγισμα μέ τόν ἀριθμό τοῦ ἀντιχρίστου.

Ἡ **ἠλεκτρονική ταυτότητα** πῆρε καί ἄλλες ὀνομασίες, ὅπως **Κάρτα τοῦ Πολίτη** ἐπί Γιώργου Παπανδρέου. Μέ τήν ἴδια ὀνομασία, **Κάρτα Πολίτη,** ἐμφανίστηκε στίς ἡμέρες ΣΥΡΙΖΑ. Ἐνῷ, ὅσο ἦταν ἀντιπολίτευση, συναγωνιζόταν μαζί μας τονίζοντας τά ἀρνητικά, τώρα τή θεωρεῖ σανίδα σωτηρίας γιά τούς φτωχούς, πού θά ἐπιδοτοῦνται μέ ἀστεῖα ποσά διαβίωσης καί ἐνοικίου. Ἡ δημόσια διαβούλευση, μέ τό ἐπίπεδο τῶν ὑγιῶν καί ἀξιοπρεπῶν ἐπιχειρημάτων, τούς ἀνάγκασε νά τήν πάρουν πίσω. Μέσῳ ἄλλου ὅμως ὑπουργοῦ προσπαθοῦν νά τήν ἐπιβάλουν ὡς πιστωτική ἤ χρεωστική κάρτα καί μάλιστα πιλοτικά σέ ὅλα τά νησιά τοῦ Αἰγαίου μέ πληθυσμό ἄνω τῶν τριῶν χιλιάδων κατοίκων. Οἱ φτωχοί κάτοικοι ἀντιδροῦν, γιατί τούς δίνεται τό περιθώριο ἀπό τόν τουρισμό τοῦ καλοκαιριοῦ νά βγάλουν λίγα χρηματάκια γιά διαβίωση καθ' ὅλο τό ὑπόλοιπο ἔτος ἔναντι ὅλων τῶν ἄλλων μηνῶν πού εἶναι οἰκονομικά ἄγονοι, μέχρι τό ἑπόμενο καλοκαίρι. Οἱ κυβερνῶντες ἐξαντλοῦν τήν αὐστηρότητά τους σ' αὐτούς τούς ἀδύνατους οἰκονομικά νησιῶτες, τάχα μεγαλοεπιχειρηματίες, φροντίζοντας δῆθεν γιά τήν ὑπόληψή τους ὡς ἐντίμων ἐπιχειρηματιῶν, γιατί δέν θά φοροδιαφεύγουν.

Εἶναι πέραν πάσης ἀμφιβολίας καί στόν πιό ἀφελῆ Ἕλληνα πολίτη, ὅτι ἡ ὕπουλα εἰσαγόμενη πιστωτική ἤ ἄλλως πως ὀνομαζόμενη ὑποχρεωτική κάρ-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Ἱ. Κοινότητα περὶ τῆς «Ἁγιορειτικῆς Ἑστίας»

Ἡ «**Σύναξις Ὀρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν**» ἀπέστειλε τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολὴν πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω, τὴν 13ην Μαΐου ἐ.ἔ. Εἰς αὐτὴν ἐκφράζει τὰς ἀνησυχίας της ὡς πρὸς τὸ βδελυκτὸν καὶ ἀποτρόπαιον ἁμάρτημα τῆς ὁμοφυλοφιλίας καὶ τοὺς κυρίους ὑποστηρικτὰς τοῦ ἁμαρτήματος τούτου.

Ἡ ἐπιστολὴ ἔχει ὡς ἑξῆς:

«Πρὸς τὴν Ἱερὰν Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους Ἄθω, τὴν 13ην Μαΐου ἐ.ἔ.

Ὁσιολογιώτατοι Πατέρες καὶ Ἀδελφοί, Χριστὸς Ἀνέστη!

Ἡ «Σύναξις Ὀρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν» κατὰ τὴν τελευταίαν συνάντησιν τῶν μελῶν της μεταξὺ τῶν ἐκ καλῆς ἀνησυχίας θεμάτων, ἅτινα συνεζήτησε, ἦτο καὶ ἡ φρικτὴ ἐνίσχυσις καὶ ἐνθάρρυνσις ὑπὸ πολιτικῶν καὶ ἄλλων παραγόντων τοῦ βδελυκτοῦ καὶ ἀποτροπαίου ἁμαρτήματος τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ὅπερ ἀνατρέπει θείους καὶ φυσικοὺς νόμους, διαλύει τὸν θεόσδοτον θεσμὸν τοῦ γάμου καὶ τῆς οἰκογενείας καὶ προκαλεῖ ἀποδεδειγμένως τὴν παιδαγωγοῦσαν τιμωρητικὴν ἐπέμβασιν τοῦ Θεοῦ.

Ἐπειδὴ εἰς τοὺς κυρίους ὑποστηρικτὰς τῆς θεομισήτου καὶ ἐπαισχύντου ταύτης ἁμαρτίας, ἀνήκει καὶ ὁ δήμαρχος Θεσσαλονίκης κ. Γ. Μπουτάρης, ὁ ὁποῖος ἐπὶ τρία τώρα συνεχῆ ἔτη (2012-2014) ὀργανώνει εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Θεσσαλονίκης τὰς «παρελάσεις ὑπερηφανείας» τῶν ὁμοφυλοφίλων, τῶν ὁποίων καὶ μετὰ καυχήσεως προΐσταται, μολύνων τὸ πνευματικὸν περιβάλλον καὶ ἐκδιώκων ἐκ τῆς Ἁγιοτόκου Θεσσαλονίκης τὴν Χάριν καὶ εὐλογίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπειδὴ ἐκ τῆς ἰδιότητος τοῦ δημάρχου προεδρεύει τοῦ ἱδρύματος «Ἁγιορειτικὴ Ἑστία» ἐπισκεπτόμενος τὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ τὴν Ἱερὰν Κοινότητα καὶ μάλιστα ὀλίγας ἡμέρας πρὸ τῆς παρελάσεως τῶν ὁμοφυλοφίλων, ὡς συνέβη τὸ παρελθὸν ἔτος, καὶ οὕτω σκανδαλίζονται πολλοὶ διὰ τὴν ἀποδοχὴν καὶ φιλοξενίαν του ὑπὸ τῶν Ἱεροκοινοτικῶν ἀρχῶν, διὰ τοῦτο εὐσεβάστως σᾶς παρακαλοῦμεν νὰ διασκεφθῆτε ἐπὶ τῶν ἑξῆς, τὰ ὁποῖα θὰ ἐβοήθουν καὶ τὸν δήμαρχον νὰ ἀναθεωρήσῃ τοὐλάχιστον κάποιας ἐνεργείας του καὶ τὸ ὀρθόδοξον πλήρωμα θὰ ἀνέπαυον: α) Νὰ παρακληθῇ ὁ κ. Γ.

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Εἰς τὸν ἀπόηχον τοῦ χειροκροτήματος

*Τοῦ **πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

Η ΕΚΛΟΓΗ καί στή συνέχεια ἡ ἐνθρόνιση ἑνός μητροπολίτη συνήθως προκαλοῦν χειροκροτήματα καί δημιουργοῦν καλές ἐντυπώσεις στό λαό τοῦ Θεοῦ. Ὁ νεοεκλεγείς μητροπολίτης συγκινεῖται καί ἐνθουσιάζεται, χωρίς νά πολυσκέφτεται τά πολλά καί δύσκολα προβλήματα, πού θά κληθεῖ νά ἀντιμετωπίσει. Ὅσο θά φτάνει ὁ ἀπόηχος τοῦ χειροκροτήματος στά αὐτιά του, θά ἔχει τήν αἴσθηση ὅτι ἀπέκτησε μιά σπουδαία καί ἰσόβια ἐξουσία καί θά μπορεῖ νά κάνει ὅ,τι ὁ ἴδιος θά κρίνει ὀρθό. Δηλαδή, θά νιώθει ἀπόλυτα ἐλεύθερος καί αὐτό εἶναι πολύ ἐπικίνδυνο, γιατί ἕνας κληρικός καί πολύ περισσότερο ἕνας μητροπολίτης, ποτέ δέν εἶναι ἐλεύθερος, παρά μόνο ὅταν εἶναι ἐνάρετος καί ὑπηρετεῖ πιστά τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Σέ ὅλες τίς ἄλλες περιπτώσεις ὑπηρετεῖ τόν ἐγωισμό του καί τά πάθη του. Καί τό βλέπουμε αὐτό συχνά. Πολλοί νέοι μητροπολίτες, νεαρῆς συνήθως ἡλικίας, παίρνουν διάφορες πρωτοβουλίες, πού ἀποκαλύπτουν τήν πνευματική τους ἀνωριμότητα. Εἶναι δραστήριοι πρός ἐντυπωσιασμόν καί ὄχι πρός οἰκοδομήν τῶν ἀνθρώπων. Εἶναι γιά νά ἐπαναλαμβάνεται τό χειροκρότημα, ἔστω καί μέ τρόπο νωχελικό. Ἐπιθυμοῦν τόν ἔπαινο, καλλιεργοῦν τήν καλή φήμη, ἀπαιτοῦν τό σεβασμό ἀπό ὅλους καί τροφοδοτοῦν συνεχῶς τήν ἀκόρεστη φιλοδοξία τους.

Οἱ συγκεκριμένοι αὐτοί ἀρχιερεῖς ἔχουν τήν ψευδαίσθηση ὅτι εἶναι πλούσιοι στίς ἀρετές καί ὅτι ἡ ἐμπειρία τους στό ἀγρό τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἐκείνη πού τούς καθοδηγεῖ καί τούς ἐμπνέει. Αὐτό συμβαίνει καί μέ ἐκείνους πού ποτέ δέν ἐργάστηκαν στήν Ἐκκλησία, ἀλλ᾽ ἁπλῶς φόρεσαν τό ράσο καί ἀπολαμβάνουν ὅλα ὅσα τούς ἐξασφαλίζει. Καί γιά νά ἔχουν ἀδιατάρακτη τήν κοσμική τους μακαριότητα εἶναι πρόθυμοι νά ἱκανοποιοῦν τίς ἐπιθυμίες τῶν ἀκαλλιέργητων πνευματικά ἀνθρώπων. Ρίχνουν ἄφθονο νερό στό κρασί τους καί εἶναι συμβιβασμένοι μέ τόν κόσμο.

Ἰδιαίτερη σημασία δίνουν στά ἀρχιερατικά συλλείτουργα. Καλοῦν ἐν Χριστῷ ἀδελφούς γιά περισσότερη λάμψη, χωρίς ὅμως νά προσέχουν ποιούς καλοῦν! Εἶναι προκλητικό, γιά παράδειγμα, νά συλλειτουργοῦν μέ ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι κατά τό παρελθόν ὑπῆρξαν πρωταγωνιστές ποικίλων σκανδάλων καί ἔχουν μείνει ἀτιμώρητοι – γιά νά μή πῶ ὅτι φιλαδέλφως ἔχουν ἐπαινεθεῖ! – περιφρονώντας τήν πνευματική εὐαισθησία τοῦ πιστοῦ λαοῦ.

Ἀλλά καί μέ τούς ἱερεῖς τους ἔχουν μιά ἀπαράδεκτη σχέση. Τούς προτρέπουν νά εἶναι ἀνοιχτοί στόν κόσμο, νά εἶναι δίπλα του, νά συμμετέχουν στίς πολιτιστικές ἐκδηλώσεις καί φυσικά πρῶτοι νά σέρνουν τό χορό στά πανηγύρια! Μέ τόν τρόπο αὐτό ὅμως δέν θά μπορέσουν νά τούς βάλουν σέ μιά σειρά καί νά τούς κάνουν ἀξιοσέβαστους στό ποίμνιό τους. Ἐκεῖνο ὅμως πού σίγουρα πετυχαίνουν εἶναι ὁ καθημερινός σκανδαλισμός τοῦ πιστοῦ λαοῦ. Δέν μπορεῖ νά φανταστεῖ κανείς τί μπορεῖ νά συμβεῖ, ὅταν ὁ ποιμένας εἶναι λύκος! Ὅταν τό ποίμνιο δέχεται ἐπιθέσεις καί δαγκώματα ἀπό τόν ποιμένα, πού θά ἔπρεπε νά εἶναι φωτεινός φάρος καί παράδειγμα πρός μίμηση.

Ἡ πίστις ὑπὸ τὸ «φῶς» τῆς στατιστικῆς;

Τὸ τελευταῖον διάστημα εἶδαν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος πολλὲς καὶ ποικίλες στατιστικὲς ἔρευνες. Ἡ μία παγκομίου ἐνδιαφέροντος καταγράφει ποιὲς χῶρες εἶναι «θρησκευόμενες» καὶ ποιὲς λιγότερο, μὲ τὴν Ἑλλάδα νὰ μὴ εἶναι εἰς τὴν πρώτην γραμμήν. Οἱ ἄλλες κατέγραφαν τάσεις ἀποχριστιανοποιήσεως εἰς τὴν Χώραν μας, ἀλλὰ καὶ ἔντονον τὸ αἴσθημα ἀπαιτήσεως χωρισμοῦ κράτους καὶ Ἐκκλησίας. Ὅλες ἁπλῶς καλλιεργοῦν ἀρνητικὸν κλῖμα...

Ἔτρεξαν λοιπὸν πολλοὶ δημοσιογράφοι καὶ «εἰδήμονες» νὰ σχολιάσουν τὶς στατιστικές. Οἱ μὲν ἀρνητικὰ διακείμενοι πανηγύρισαν, οἱ δὲ φίλα προσκείμενοι ἔκρουσαν τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου πρὸς τὴν Ἱερὰν Σύνοδον. Ἐμεῖς διαχωρίζομεν πλήρως τὴν θέσιν μας καὶ ἀπὸ τοὺς μὲν καὶ ἀπὸ τοὺς δέ. Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ στατιστικὲς εἶναι ὁ πιὸ ἐπιστημονικοφανὴς τρόπος, διὰ νὰ πῆ κανεὶς ψέματα, ἂν καὶ ἐφόσον ἐπιθυμῆ νὰ χειραγωγήσῃ τὴν κοινὴν γνώμην, ἐφόσον ἐξαρτῶνται πάντοτε ἀπὸ τὸν τρόπον ποὺ τίθενται τὰ ἐρωτήματα. Ὑπάρχει κλίμακα μετρήσεως τῆς πίστεως; Μποροῦν νὰ τίθενται εἰς ἕνα χωνευτήρι οἱ εἰδωλολατρικὲς θρησκεῖες καὶ ὁ παγανισμὸς μὲ τὴν Ὀρθοδοξίαν καὶ ὅλα νὰ κατατάσσωνται εἰς μίαν σειράν;

Ἂς μὴ ἐπέρχεται ταραχὴ εἰς τὶς καρδιές μας. Ἀρκοῦν δώδεκα μόλις πιστοί, διὰ νὰ μεταβάλουν ὁλόκληρη τὴν οἰκουμένην εἰς τὴν ἀληθινὴν πίστιν! Ἂς μελετήσῃ κανεὶς ἐνδεικτικὰ τὴν διάδοσιν τοῦ Εὐαγγελίου εἰς τὴν Κίναν. Ὅσον ἀφορᾶ τὸ χωρισμὸν Κράτους καὶ Ἐκκλησίας, ἂς μᾶς ἀπαντήσουν πρῶτα εἰς ποῖα πεδία εἶναι ἑνωμένοι Κράτος καὶ Ἐκκλησία. Οἱ διακριτοὶ ρόλοι ὑπάρχουν! Ἐπιτέλους τί ζητοῦν;

Ν.Σ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Τὸ χρονικὸν τῆς Ἁλώσεως.** *Τοῦ **Ἰωάννου Ἐλ. Σιδηρᾶ**, Θεολόγου – Ἐκκλησιαστικοῦ Ἱστορικοῦ – Νομικοῦ.* Σελ. 4
- **Ἡ ἀφιλία τοῦ κοινοβουλευτικοῦ ἐκπροσώπου τοῦ ΣΥΡΙΖΑ κ. Φίλη περὶ ζητημάτων πίστεως.** *Τοῦ **κ. Γεωργίου Φωτ. Παπαδοπούλου**, Κήρυκος τοῦ θείου λόγου.* Σελ. 5
- **Νέοι Μητροπολῖται Κεφαλληνίας καὶ Νέας Κρήνης.** Σελ. 8
- **Σεβ. Μητρ. Κονίτσης: «Κύριοι, ξυπνῆστε! Ἡ Ἤπειρος κινδυνεύει!».** Σελ. 8
- **Ἡ ἀξιοποίησις τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς περιουσίας!».** Σελ. 8

ΠΑΡΕΜΒΑΣΕΙΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΚΑΙ ΖΩΗΣ

Ἀκριβὲς ἀντίγραφον τοῦ Χριστοῦ

*Τοῦ **κ. Μιχαὴλ Ε. Μιχαηλίδη**, Θεολόγου*

Εἶπαν πώς ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὑπῆρξε ὁ πρῶτος μετά τόν ΕΝΑ, δηλαδή τόν Ἰησοῦ Χριστό. Ἡ ἀξία καί τό πνευματικό μέγεθος τοῦ Παύλου δέ συγκρίνεται μέ ἀνθρώπινα μέτρα. Ξεπερνάει κάθε σύγκριση καί κάθε παρομοίωση. Ὁ Σαῦλος ἔγινε Παῦλος "οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων, οὐδέ δι' ἀνθρώπου", ἀλλ' ἔγινε μέ προσωπικό θεῖο κάλεσμα τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ μετά τήν Ἀνάσταση, μέ τό γνωστό ὅραμα τῆς Δαμασκοῦ. Ὁ Σαούλ ἦταν "σκεῦος ἐκλογῆς" τοῦ ἴδιου τοῦ Χριστοῦ. Ἀποδέχτηκε τήν κλήση, βαπτίστηκε ἀπό τόν Ἀνανία, καί μετά τή χειραγωγία τοῦ Βαρνάβα, ὁ νέος καί μέγας Παῦλος, θά γίνει πιά, ὁ "ἀπόστολος τῶν ἐθνῶν". Θά γίνει , καθώς τόν εἶπαν, ὁ νέος Μέγας Ἀλέξανδρος, ὁ ὁποῖος θά κάμει τήν ἀντίστροφη πορεία ἐκείνου, γιά νά κατακτήσει πνευματικά "εἰς Χριστόν" τούς λαούς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Δύσης. Ὄχι μόνο πῆγε μέχρι τή Ρώμη - ὅπου φυλακίστηκε καί θυσιάστηκε γιά τή Χριστιανική του Πίστη - ἀλλ᾽ εἶχε σκοπό νά φτάσει ὡς τήν τελευταία Δυτική εὐρωπαϊκή χώρα, δηλαδή τήν Ἱσπανία. Χωρίς δισταγμό, θά μπορούσαμε νά τόν ὀνομάσουμε θεμελιωτή τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ πολιτισμοῦ, κι ἄς ἀντιδρᾶ ἡ χυδαία Ε.Ε. νά παραδεχτεῖ τίς Χριστιανικές ρίζες τῆς Εὐρώπης!

Ποῦ ὀφείλει λοιπόν ὁ ἀξεπέραστος πνευματικός κατακτητής Παῦλος, τό μεγαλεῖο του; Μά πού ἀλλοῦ, παρά στήν ὁλοκληρωτική ἀφοσίωση καί ἀγάπη του στόν Ἰησοῦ Χριστό! Τό διακηρύσσει ὁ ἴδιος: "Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; Θλῖψις ἤ στενοχωρία ἤ διωγμός ἤ λιμός ἤ γυμνότης ἤ κίνδυνος ἤ μάχαιρα;" Καί προσθέτει: "Πέπεισμαι γάρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωή οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαί οὔτε δυνάμεις οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα... δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπό τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν" (Ρωμ. Η΄ 35, 38, 39).

Ἡ ζωή τοῦ Παύλου ἦταν ἀκριβές ἀντίγραφο τοῦ Χριστοῦ. Γιαυτό καί εἶχε τολμήσει νά γράψει στούς χριστιανούς: "Μιμηταί μου γίνεσθε" καί "Μιμηταί μου γίνεσθε, καθώς κἀγώ Χριστοῦ" (Α΄ Κορ. Δ΄16, ΙΑ΄1). Μελετώντας τίς θεόπνευστες ἐπιστολές του, ἔχεις τήν αἴσθηση - κι αὐτή εἶναι ἡ πραγματικότητα - ὅτι ἀκοῦς νά σοῦ μιλᾶ ὁ ἴδιος ὁ Κύριος. Μέ τό στόμα τοῦ Παύλου μιλάει καί διδάσκει σέ παγκόσμια διάσταση, ὁ ἴδιος ὁ Ἰησοῦς. Ἔχει τέτοια ἀγαπητική ἀφοσίωση, στόν Κύριο καί Θεό του, ὥστε νά ὁμολογεῖ πώς: "Ἐμοί γάρ τό ζεῖν Χριστός καί τό ἀποθανεῖν κέρδος" (Φιλ. Α΄ 21). Ἄς ἠχεῖ λοιπόν στ' αὐτιά μας ὁ λόγος του: "Μιμηταί μου γίνεσθε".

ἘΠΙΦΥΛΛΙΔΕΣ Ο.Τ. ὈΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ

Γένεσις καὶ ἀντιμετώπισις τῆς οἰκονομικῆς καὶ ἄλλων κρίσεων εἰς τὴν Ἑλλάδα

*Τοῦ **Ἱερομονάχου Γρηγορίου Γρηγοριάτου***

(2ον)

Ἡ φυσική γνῶσις ἔχει τό ἰδίωμα νά διακρίνῃ τό καλό ἀπό τό κακό, ὅμως δέν ἔχει ἀπό τήν φύσι της τό καλό, ἀλλά ἀνάλογα μέ τήν προαίρεσι ἐκείνου πού τήν χρησιμοποιεῖ συμμεταβάλλεται πότε πρός τό καλό καί πότε πρός τό κακό. Ἔτσι ὅταν ὁ ἄνθρωπος κινῆται πρός τίς ἐπιθυμίες τῆς σαρκός καί ἐπιδιώκῃ τήν ἀπόκτησι πλούτου, δόξας, ἡδονῶν, τήν λογική (ἀνθρώπινη) σοφία, ἡ ὁποία ἐφευρίσκει τίς τέχνες καί τίς ἐπιστῆμες κ.λπ., τότε ἀποκτᾶ γνώσεις, πού τοῦ δίνουν τήν ἐντύπωσι ὅτι δέν ἔχει ἀνάγκη τῆς Θείας Προνοίας. Ὅμως ἡ γνῶσις αὐτή περιέχει μέσα της τήν οἴησι «ὅτι ἑαυτῇ ἀνατίθησι πᾶν πρᾶγμα καλόν, καί οὐκ ἐπί τόν Θεόν ἀναφέρει»[9]. Ὅποιος κατέχει αὐτήν τήν γνῶσι μικροψυχεῖ, φοβᾶται τόν θάνατο, δέν ἀντέχει νά τόν ἀμφισβητοῦν, κινεῖται μέ πονηρούς τρόπους, εἶναι αὐστηρός πρός τόν ἐχθρό του, ἀντίθετος πρός τόν Θεό κ.λπ. Γενικά ἡ γνῶσις αὐτή ὀνομάζεται σωματική καί εἶναι ἀντίθετη πρός τήν Πίστι. Ὅποιος τήν κατέχει εἶναι εὐκολώτερο νά λυθῇ ἀπό σιδερένια δεσμά παρά ἀπό αὐτήν. Κατά τόν Ἅγιο Ἰουστῖνο τόν Πόποβιτς «εἰς (αὐτήν) τήν πρώτην τάξιν τῆς γνώσεως, εὑρίσκεται σχεδόν ὅλη ἡ εὐρωπαϊκή φιλοσοφία»[10]. Σέ αὐτήν τήν τάξι εὑρίσκεται ἡ ψυχή τοῦ οὐμανισμοῦ, πού τό τέλος της, ἡ κατάληξίς της εἶναι ἡ αὐτοθέωσις, ὁ δαιμονισμός.

Ὅταν ἡ φυσική γνῶσις τοῦ ἀνθρώπου κινῆται πρός τό καλό, τότε ἀρχίζει νά ἐργάζεται μέ τό σῶμα καί τήν ψυχή τίς ἀρετές (νηστεία, προσευχή, ἐλεημοσύνη κ.ο.κ). Τότε ἀποκτᾶ γνώσεις πού τόν ὁδηγοῦν στήν Πίστι, συνεργούσης καί τῆς Θείας Χάριτος. Καί αὐτές ὅμως οἱ γνώσεις εἶναι ἀδύναμες καί λέγονται ψυχικές γνώσεις.

Ἕως ἐδῶ ἀναφερθήκαμε στήν φυσική γνῶσι καί στίς δύο βαθμίδες της. Γιά νά ἀνυψωθοῦμε στήν τρίτη βαθμίδα, τήν πνευματική, πρέπει πρῶτα νά ἑδραιωθοῦμε στήν Πίστι, ἀφοῦ περάσουμε ἀπό τήν δεύτερη βαθμίδα. Καί ὅταν λέμε Πίστι ἐννοοῦμε: α) τήν ὑπέρβασι τῶν γνώσεων πού ἀποκομίζουμε ἀπό τήν λογική καί τήν εἴσοδό μας στό χῶρο τοῦ θαύματος. β) τήν μέχρι θυσίας θανάτου ἀγάπη μας πρός τόν πλησίον γ) τήν ὑπέρβασι κάθε μορφῆς φόβου καί δειλίας καί αὐτοῦ ἀκόμη τοῦ θανάτου, δ) τήν ἀδίστακτη βεβαιότητα ὅτι ὅσα ἐπαγγέλλεται ὁ Θεός εἶναι ἀληθινά ε) τήν τελεία παράδοσί μας στό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί στ) τήν οἰκειοθελῆ ἀπόρριψι κάθε μορφῆς οἰήσεως γιά τά ἔργα μας. Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα αὐτά ἐνισχύονται καί πραγματώνονται χάρις στήν αἰσθητή παρουσία τοῦ Θεοῦ μέσα μας. Παράλληλα μέ τήν Πίστι χρειάζονται καί τά ἔργα τῆς Πίστεως (ἀρετές), καί τό ἔργο τῆς Νοερᾶς Προσευχῆς. Δηλαδή ἡ «συνέλιξις» (μάζεμα) τοῦ νοῦ ἀπό τόν διασκορπισμό του πρός τά ἔξω καί ἡ εἴσοδός του στήν καρδία μας μέχρι νά φθάσουμε στήν καθαρή προσευχή καί τήν καθαρότητα τῆς καρδίας. Στήν συνέχεια ἡ Πίστις γεννᾶ τόν φόβο τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος μᾶς ὁδηγεῖ στήν κατάνυξι, καί ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἀπαρχή τῆς ἐνθέρμου κοινωνίας μας μέ τόν Χριστό. Καρπός αὐτοῦ τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος εἶναι ἡ γνῶσις τῶν μυστηρίων τοῦ Θεοῦ καί ὁ Θεῖος φωτισμός. Ἡ γνῶσις πού προέρχεται ἀπό αὐτόν τόν ἀγῶνα δέν ἔχει τίποτε τό γήϊνο ἐπάνω της. Τό τέλος αὐτοῦ τοῦ δρόμου εἶναι ἡ ἁρπαγή στήν Θεωρία τοῦ Ἀκτίστου Φωτός, Θέωσις. Ἐδῶ πλέον ὁ κόσμος λησμονεῖται. Σέ αὐτό τό ὕψος ἀνεβάζει ὁ Χριστός τόν ἄνθρωπο. Καμμία θρησκεία, καμμία φιλοσοφία, καμμία ἑτερόδοξη Ἐκκλησία δέν δικαιώνει τόν ἄνθρωπο τόσο πολύ ὅσο ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μας, ἀλλά καί καμμία πίστις δέν πολεμήθηκε τόσο πολύ ἀπό τίς οὐμανιστικές πλάνες ὅσο αὐτή τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μας, ἐπειδή ἀκριβῶς Αὐτή κατέχει τήν Ἀλήθεια.

Μέ τέτοια Θεολογική θεμελίωσι ἀπό τόν Ἅγιο Γρηγόριο ἦταν ἀδύνατο νά εὕρῃ πρόσφορο ἔδαφος ὁ οὐμανισμός στήν καθ᾽ ἡμᾶς Ἀνατολή. Ἔτσι μετά τήν κατάλυσι τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας τά ὑπολείμματα τοῦ οὐμανισμοῦ κατέφυγαν στή Δύσι, ὅπου βρῆκαν πρόσφορο ἔδαφος νά ἀναπτυχθοῦν, γιατί ἐκεῖ δυστυχῶς δέν ὑπῆρχε ζῶσα Ἐκκλησία ἤ μᾶλλον ἡ «Ἐκκλησία» ἦταν ἤδη οὐμανιστική. Εἶναι ἡ περίοδος τῆς λεγομένης Ἀναγεννήσεως. Βασική τοποθέτησις τῶν ἀνθρωπιστῶν τῆς ἀναγεννησιακῆς περιόδου εἶναι «ὅτι ἡ πίστι στόν ἄνθρωπο δέν ἀποκλείει ὁποιαδήποτε ἄλλη πίστι, καί μάλιστα τήν πίστι στόν Θεό, χωρίς τήν ὁποία εἶναι ἀδιανόητη ἡ πίστι στόν ἄνθρωπο».[11] Μέ ἄλλα λόγια μεῖξις ἄμικτος. Φανερή ἡ προσπάθεια τοῦ διαβόλου νά μή ἐγκαθιδρύσῃ ἀπό τήν ἀρχή τόν ἄνθρωπο στό κέντρο τῶν πάντων, ἀλλά νά ρίξῃ τό δηλητήριό του σιγά – σιγά, γιά νά μή ἀντιδράσῃ ἀπότομα ὁ ἄνθρωπος. Ἔτσι στήν περίοδο τῆς Ἀναγεννήσεως τοποθετεῖ τόν Θεό καί τόν ἄνθρωπο σέ ἴση μοῖρα, δηλ. νά εἶναι καί οἱ δύο στό κέντρο (ἡ ἰσοθεΐα πού φαντάστηκαν οἱ πρωτόπλαστοι).

Μετά τήν Ἀναγέννησι ἔχουμε τήν περίοδο τῆς Μεταρρυθμίσεως, κατά τήν ὁποία ἡ Παπική Ἐκκλησία διασπᾶται καί σχηματίζεται ἡ Ἐκκλησία τῶν Διαμαρτυρομένων. Κατ᾽ οὐσίαν ἔχουμε τήν ἄλλη ὄψι τοῦ ἰδίου νομίσματος, θεμελιωμένη καί αὐτή στόν οὐμανισμό. Ἡ διαφορά εἶναι ὅτι ὁ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 2αν ΣΕΛ.

Γεγονότα καὶ σχόλια

«Πεντηκοστὴν ἑορτάζομεν καὶ πνεύματος ἐπιδημίαν»

Η ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ εἶναι μία ἀπὸ τὶς κορυφαῖες καὶ πανάρχαιες ἑορτὲς τῆς Ἐκκλησίας μας. Κατ' αὐτὴν ἑορτάζουμε τὸ μέγα γεγονὸς τῆς ἐπιδημίας τοῦ Παναγίου Πνεύματος στὴ γῆ. Νὰ συγκροτήσει τὸν θεσμὸ τῆς Ἐκκλησίας, τὸ πνευματικὸ θεραπευτήριο, στὸ ὁποῖο θὰ θεραπεύονται οἱ τραυματισμένοι ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ἄνθρωποι. Νὰ γίνει ὁ συνεχιστὴς τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ ἔργου τοῦ Χριστοῦ, μετὰ τὴν Θεία Ἀνάληψή Του στοὺς οὐρανούς. Νὰ γίνει ἐσαεὶ ὁ ὁδηγὸς τῆς Ἐκκλησίας «εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν» (Ἰωάν.16,13). Νὰ μεταμορφώσει τοὺς ἁπλοϊκοὺς ψαράδες καὶ ἀγραμμάτους μαθητές τοῦ Χριστοῦ σὲ πανεπιστήμονες καὶ νὰ τοὺς καταστήσει φωστῆρες τῆς ἀνθρωπότητας. Νὰ ἁγιάζει τοὺς πιστούς, μέσῳ τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων τῆς Ἐκκλησίας μας, τῶν ὁποίων ὁ Παράκλητος εἶναι ὁ πραγματικὸς τελεουργός. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ὁ διάβολος, γνωρίζει τὸν ουσιαστικὸ ρόλο Του στὴν Ἐκκλησία, προσπάθησε μέσῳ τῶν αἱρετικῶν νὰ ὑποβαθμίσει τὸ Θεῖο Πρόσωπό Του καὶ τὸ ἔργο Του. Οἱ «πνευματομάχοι» ἀρνήθηκαν τὴν προσωπικὴ Του ὕπαρξη. Οἱ παπικοὶ Τὸν ὑποβάθμισαν σὲ σχέση μὲ τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱό, μὲ τὴν φοβερὴ αἵρεση τοῦ φιλιόκβε. Τὸν ὑποβάθμισαν ἐπίσης καὶ στὴ λατρευτικὴ ζωή, ἀφοῦ στὰ «μυστήριά» τους ἀρνοῦνται τὴν ἐνέργεια Του ἐνσυνείδητα, μὲ τὶς χαρακτηριστικὲς φράσεις τοῦ «ἱερέα»: «ἐγὼ σὲ βαπτίζω», «ἐγὼ σὲ μυρώνω», «ἐγὼ σὲ στεφανώνω» κλπ. καὶ ὄχι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα! Τραγικότερο παράδειγμα ὁ «καθαγιασμὸς» στὴ «Θεία Εὐχαριστία» τους, ἡ ὁποία «συντελεῖται» μὲ τὰ λόγια τοῦ «ἱερέα» καὶ ὄχι μὲ τὴν ἐπίκληση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος! Τέλος σφοδροὶ πνευματομάχοι εἶναι οἱ ψευδομάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ, οἱ ὁποῖοι ἀρνοῦνται τὴν προσωπικὴ ὑπόστασή Του, ἐξομοιώνοντάς Τὸν μὲ ἐνέργεια, τύπου …ἠλεκτρισμοῦ

Φοβερόν! Ἐνομιμοποίησαν τὸ δαιμονικὸν πάθος τῆς παιδοφιλίας!

ΤΗ ΣΤΙΓΜΗ ποὺ οἱ εὐρωπαῖοι «ἑταῖροι» μας, «βάζουν τὴ θηλιὰ στὸ λαιμὸ» μας, γιὰ νὰ μᾶς «σώσουν» ἀπὸ τὰ οἰκονομικά μας προβλήματα καὶ μᾶς ὑποδεικνύουν, κουνώντας ἀπειλητικὰ τὸ δάκτυλό τους γιὰ τὴν «ἠθική» μας, «στὴν Ὁλλανδία νομιμοποιοῦν τὸ κόμμα τῶν παιδοφίλων! Στόχος του ἡ νομιμοποίηση ἐρωτικῶν σχέσεων ἐνηλίκων μὲ 12χρονα! Νομιμοποίηση τοῦ Κόμματος τῶν Παιδοφίλων (PNVD) ἀπὸ τὸ Τοπικὸ Δικαστήριο τῆς Χάγης! Μετὰ τὴν ἀπόφαση τοῦ Τοπικοῦ Δικαστηρίου τῆς Χάγης, ἡ ὁποία βασιζόμενη στὴν ἐλευθερία τῆς ἔκφρασης, τοῦ ἐκλέγειν καὶ ἐκλέγεσθαι, δὲν ἀπαγόρευσε τὴν ἵδρυσή του, ἡ Ὁλλανδικὴ Κυβέρνηση ἀναγνώρισε καὶ ἐπίσημα τὸ νεοϊδρυθὲν Κόμμα τῶν Παιδοφίλων (PNVD). Σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωση ἡ ἐλευθερία τῆς ἔκφρασης λειτούργησε ἐναντίον τῶν δικαιωμάτων τῶν παιδιῶν. Βασικοὶ στόχοι τοῦ κόμματος εἶναι: α) Ἡ νομιμοποίηση τῆς σεξουαλικῆς ἐπαφῆς μεταξὺ ἐνηλίκων καὶ ἀνηλίκων ἀπὸ 12 ἐτῶν. β) Ἡ νομιμοποίηση τῆς κατοχῆς παιδικοῦ πορνογραφικοῦ ὑλικοῦ γιὰ προσωπικὴ χρήση. Ὁσονούπω θὰ δοῦμε αὐτὰ καὶ ἐδῶ. Κάπως ἔτσι ξεκίνησε καὶ τὸ σύμφωνο συμβίωσης ὁμοφυλοφίλων καὶ μάλιστα στὴν συγκεκριμένη χώρα» (Ἱστολ. Τμῆμα εἰδήσεων defencenet.gr)! Τὸ ἔχουμε ξαναγράψει: δεῖτε ἀπὸ ποιοὺς περιμένουμε σωτηρία: ἀπὸ τοὺς παιδόφιλους καὶ τοὺς νομοθέτες τῆς δαιμονικῆς παιδοφιλίας! Ὁ Θεὸς νὰ μᾶς φυλάει ἀπὸ τέτοιους «σωτῆρες»!

Ὁ Μαρξισμὸς καὶ ὁ Δαρβινισμὸς ἀποκτηνώνουν τὸν ἄνθρωπον!

ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ μόνο τὰ σύγχρονα νυφοπάζαρα τῆς Ἀνατολῆς ποὺ ἀπαξιώνουν τὸ ἀνθρώπινο πρόσωπο, ἀλλὰ καὶ ἡ σύγχρονη ἀθεϊστικὴ διανόηση. Ὁ ἀθεϊσμός, μὲ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις του ἐπιχειρεῖ νὰ ὑποβιβάσει τὸν ἄνθρωπο στὴ ζωώδη κατάσταση. Τὸ Γραφεῖο ἐπὶ τῶν αἱρέσεων καὶ Παραθρησκειῶν τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Πειραιῶς ἐξέδωσε ἀνακοίνωση, μὲ τὴν ὁποία στηλίτευσε μαρξιστικὸ δημοσίευμα, τὸ ὁποῖο ὑποστήριζε τὴν δαρβινικὴ θεωρία. Δεῖτε ἕνα ἀπόσπασμα: «τόσον ὁ Μαρξισμός, ὅσο καὶ ὁ Δαρβινισμὸς ἀνήκουν πλέον, ἀνεπιστρεπτί, στὸ παρελθόν. Καὶ οἱ δύο θεωρίες ἔχουν κοινὴ προέλευση, τὴ δυτικὴ σκέψη, τὸν εὐρωπαϊκὸ "Διαφωτισμὸ" καὶ τὸν ἄθεο Οὐμανισμό. Ἰδιαίτερα ὁ Μαρξισμός ἀποτελεῖ πλέον, ὄχι ἁπλὰ μία ξεπερασμένη κοσμοθεωρία, ἀλλὰ πραγματικὸ ἐφιαλτικὸ παρελθόν, διότι μὲ τὴν ζωοποίηση τοῦ ἀνθρωπίνου προσώπου καὶ τὴν μονοδιάστατη ὑλιστικὴ θεώρηση τῶν κοινωνικῶν σχέσεων, προσέφερε τὶς πλέον ἀρνητικὲς ὑπηρεσίες στὴν ἀνθρωπότητα, μὲ ἑκατομμύρια ἄθῳα θύματα, ἀσυγκρίτως δυσανάλογα ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ συμβαίνουν στὸ ζωικὸ βασίλειο!». Συμφωνοῦμε ἀπόλυτα μὲ τὴν ἀνακοίνωση καὶ προσθέτουμε ὅτι ἡ εὐρωπαϊκὴ διανόηση εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἀντιανθρώπινη ἰδεολογία! Ὁ ἄθεος εὐρωπαϊκὸς οὐμανισμός, ὄχι μόνο δὲν εἶναι ἀνθρωπισμός, ἀλλὰ ἡ τέλεια ἀπαξίωση, ἕως τὴν ἀποκτήνωση, τοῦ ἀνθρώπου!

Προσοχή: Ἡ μοντέρνα μουσικὴ βλάπτει καὶ τὴν ὑγείαν!

ΕΧΟΥΜΕ τονίσει ἐπανειλημμένα ὅτι ἡ μοντέρνα μουσική, δὲν κάνει κακὸ μόνο στὴν ψυχὴ τῶν παιδιῶν, προωθώντας τὸν ἀποκρυφισμό, τὴν μαγεία καὶ τὸ σατανισμό, ἀλλὰ καὶ στὸ σῶμα. Δεῖτε τὴν εἴδηση: Ὁ Παγκόσμιος Ὀργανισμὸς Ὑγείας (Π.Ο.Υ.) κρούει τὸν κώδωνα τοῦ κινδύνου σὲ ὅσους ἀκοῦν μουσικὴ ρόκ. «Σύμφωνα μὲ μελέτη, μισὸ λεπτὸ σὲ συναυλία ρὸκ εἶναι ἀρκετὸ γιὰ νὰ βλάψει τὴν ἀκοή, ἐνῷ συνιστᾶται ἡ χρήση ἀκουστικῶν γιὰ τουλάχιστον μία ὥρα τὴν ἡμέρα. Σύμφωνα μὲ τὸν Π.Ο.Υ., 1,1 δισεκατομμύρια ἄνθρωποι κινδυνεύουν νὰ ὑποστοῦν μόνιμη βλάβη στὸ αὐτί τους καὶ ὅτι πάνω ἀπὸ 43 ἑκατομμύρια ἄτομα, ἡλικίας μεταξὺ 12 καὶ 35, ζοῦν μὲ ἀπώλεια ἀκοῆς. Στὴν ἔκθεση ἀναφέρεται ὅτι τὸ νὰ ἀκούει κανεὶς συχνὰ σὲ ὑψηλὴ ἔνταση καὶ μὲ μεγάλη διάρκεια, ἀποτελεῖ σοβαρὴ ἀπειλή. [...] Ἐνθαρρύνουν μάλιστα τὸ κοινὸ νὰ περιορίσει τὴ χρήση συσκευῶν ἤχων, νὰ κάνουν διαλείμματα, ἐνῶ βρίσκονται σὲ θορυβώδεις χώρους, ὅπως αἴθουσες συναυλιῶν καὶ μπάρ, καὶ νὰ χρησιμοποιοῦν ὠτοασπίδες [...] «Ἀκόμη πιὸ ἀνησυχητικὸ εἶναι τὸ γεγονὸς ὅτι τὸ 90% τῶν νέων ἀνθρώπων, ἔχουν βιώσει τουλάχιστον μία φορά, βουητὸ στὰ αὐτιά τους – ποὺ ἀποτελεῖ ἕνα πρώιμο σημάδι ζημίας", τονίζεται στὴν ἔκθεση» (Ἱστολ. Τροκτικό2)! Αὐτὰ εἶναι τὰ τραγικὰ ἀποτελέσματα τῆς «σάπιας τροφῆς», ποὺ ταΐζει ἡ ἀνθρωπότητα τοὺς νέους τὰ τελευταῖα χρόνια!

Παπικὸς καρδινάλιος εἰς ἀναστάσιμον ὀρθόδοξον θείαν Λειτουργίαν!

ΣΕ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ σχόλιό μας εἴχαμε ἀναφερθεῖ σὲ ἀπαράδεκτες οἰκουμενιστικὲς ἀπρέπειες. Μία ἀπὸ τὶς πλέον ἀπαράδεκτες ἦταν αὐτὴ τοῦ «ἁγίου» Βοστώνης κ. Μεθοδίου, ὁ ὁποῖος εἶχε πάει «μετὰ τῆς κουστωδίας» του στὸν παπικὸ ναὸ τῆς πόλεως, κατὰ τὴν Μ. Τρίτη τῶν παπικῶν, γιὰ νὰ παραστεῖ στὸν «καθαγιασμὸ» τοῦ «ἁγίου ἐλαίου», νὰ μιλήσει καὶ νὰ ἀποκαλέσει τὸν πρώην πάπα Παῦλο ΣΤ' «εὐλογημένο»! Τὸ αἶσχος ὅμως δὲν σταμάτησε ἐκεῖ ἀφοῦ «Ἀνταπόδοση τῆς ἐπισκέψεως ὑπῆρξε ἡ παρουσία τοῦ Ρωμαιοκαθολικοῦ Ἀρχιεπισκόπου Βοστώνης, καρδιναλίου Sean O' Malley, στὸν Ὀρθόδοξο καθεδρικὸ Ναὸ τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Βοστώνης στὴν Ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως. Ὁ καρδινάλιος O' Malley μάλιστα συμμετεῖχε κατὰ τρόπο λειτουργικὸ στὴν Ἀκολουθία τῆς Ἀναστάσεως, καθότι ἀνέγνωσε τὸ ἑωθινὸ εὐαγγέλιο τῆς Ἀναστάσεως στὴν ἀγγλικὴ γλώσσα ἀμέσως μετὰ ἀπὸ τὸν Μητροπολίτη Βοστώνης Μεθόδιο, ὁ ὁποῖος προέστη τῆς Ἱερῆς Ἀκολουθίας»! Εἶναι ὁλοφάνερο πὼς ὁ «ἅγιος» Βοστώνης θεωρεῖ τὸν μεγαλοφραγκόπαπα ὡς κανονικὸ ἐπίσκοπο τῆς Ἐκκλησίας καὶ γι' αὐτὸ συλλειτουργεῖ μαζί του. Δὲν ὑπάρχει γιὰ ἐκεῖνον «σχίσμα», ἀλλὰ ἔκαμε τὴν «ἕνωση τῶν ἐκκλησιῶν» ἐρήμην τῆς Ἐκκλησίας! Μὴ ἔχετε ἀμφιβολίες, ἡ «ἕνωση τῶν ἐκκλησιῶν» ἔγινε στὰ «ὑψηλὰ κλιμάκια»! Τὸ μόνο ποὺ ἀπομένει εἶναι νὰ τὴ «σερβίρουν» καὶ στὴ βάση! Ἀδέλφια μας ἀγρυπνεῖτε!

Ὁ διαβόητος μάγος Γιούρι Γκέλερ πράκτωρ τῆς CIA!

ΘΑ ΘΥΜΟΥΝΤΑΙ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀναγνῶστες μας τὸν «κύριο» Γιούρι Γκέλερ, τὸ διαβόητο μάγο, ὁ ὁποῖος εἶχε ἔρθει στὴ χώρα μας καὶ «στράβωνε τὰ κουταλάκια» στὰ σπίτια τῶν τηλεθεατῶν, ἀπὸ τὸ στούντιο τηλεοπτικοῦ σταθμοῦ. Εἶναι ἕνας ἀπὸ τοὺς κύριους κράχτες τοῦ σύγχρονου νεοεποχίτικου ἀποκρυφισμοῦ. Εἶναι δὲ τόσο μεγάλη ἡ «χάρη» του ποὺ ἔφτασε ὡς καὶ αὐτὴ τὴν CIA! Δεῖτε τὴν εἴδηση: «Ἡ καριέρα τοῦ Γιούρι Γκέλερ ὡς μέντιουμ καὶ μένταλιστ, φαίνεται πὼς εἶχε πάρει μεγάλες διαστάσεις, καθὼς σύμφωνα μὲ ντοκιμαντὲρ τοῦ BBC κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Ψυχροῦ Πολέμου ἡ CIA εἶχε χρησιμοποιήσει τὸν Γκέλερ, προκειμένου νὰ βγάλει ἐκτὸς λειτουργίας ἕνα στρατιωτικὸ ραντὰρ καὶ νὰ ἐπηρεάσει μὲ τὶς "ὑπερφυσικές" του δυνατότητες τὸ μυαλὸ ἑνὸς Ρώσου διαπραγματευτῆ. Ὅπως ἀναφέρεται στὸ ντοκιμαντὲρ τοῦ BBC "In the Secret Life of Uri Geller- Psychic Spy", ἡ CIA ἐλλείψει χάκερ χρησιμοποίησε τὸν Γιούρι Γκέλερ κατὰ τὴ διάρκεια τοῦ Ψυχροῦ Πολέμου, γιὰ μία σειρὰ ἐνεργειῶν- σαμποτὰζ ἐναντίον τῆς Σοβιετικῆς Ἕνωσης. [...] Ἡ καριέρα τοῦ μένταλιστ Γιούρι Γκέλερ ὡς πράκτορα, φαίνεται πὼς εἶχε ἀρχίσει ἀπὸ τὰ νεανικά του χρόνια, ὅταν αὐτὸς ἦταν ἕνας πολὺ ἐπιτυχημένος μάγος σὲ κλὰμπ τοῦ Ἰσραήλ, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ τὸν προσεγγίσει ἡ μυστικὴ ὑπηρεσία τῆς χώρας, ἡ Μασάντ» (Ἱστολ. xorisoria.gr)! Ἔχουμε μήπως ἄδικο ὅταν ἰσχυριζόμαστε ὅτι ὁ σύγχρονος κόσμος δαιμονοκρατεῖται; Ἰδοὺ ἡ ἐπιβεβαίωση, ὁ διάβολος στὴν ὑπηρεσία καὶ τῆς διεθνοῦς ἀντικατασκοπίας!

Οἱ τζιχαντισταὶ καταστρέφουν καὶ τὸν πολιτισμόν!

ΤΑ ΚΑΛΟΠΑΙΔΑ τοῦ Ἰσλάμ, ποὺ «ἀγωνίζονται» γιὰ τὴ δημιουργία τοῦ «κράτους τοῦ Ἀλλάχ», δὲν κόβουν μόνο λαρύγγια Χριστιανῶν, ἀλλὰ καταστρέφουν καὶ τὸν παγκόσμιο πολιτισμό, θεωρώντας τὴν καταστροφή του, ὡς μέρος τοῦ «θεάρεστου» ἔργου τους! Στίφη οἰστρηλατημένων τζιχαντιστῶν, ἁρπάζουν βαριοποῦλες, τσεκούρια καὶ ἀξίνες, εἰσβάλλουν στὰ μουσεῖα καὶ κάνουν θρύψαλα ὅ,τι καλὸ δημιούργησε ὁ κόσμος ἐδῶ καὶ χιλιάδες χρόνια! «Ἡ ὀργάνωση Ἰσλαμικὸ Κράτος ἄρχισε νὰ καταστρέφει μνημεῖα ποὺ χρονολογοῦνται ἀπὸ τὴν ἀσσυριακὴ ἐποχὴ καὶ βρίσκονται στὸ Νιμρούντ, λίγες ἡμέρες μετὰ τὴ δημοσιοποίηση ἀπὸ τοὺς τζιχαντιστὲς ἑνὸς βίντεο, στὸ ὁποῖο καταγράφοταν ἡ καταστροφὴ τῶν προϊσλαμικῶν γλυπτῶν στὸ βόρειο Ἰράκ, ἀνακοίνωσε τὸ ὑπουργεῖο Τουρισμοῦ. Τὸ Ἰσλαμικὸ Κράτος "ἐξαπέλυσε μία ἐπίθεση ἐναντίον τῆς ἱστορικῆς πόλης Νιμρούντ καὶ ξεκίνησε νὰ τὰ καταστρέφει χρησιμοποιώντας μπουλντόζες" ἐπισήμανε τὸ ὑπουργεῖο Τουρισμοῦ καὶ Ἀρχαιοτήτων στὸν ἐπίσημο λογαριασμό του στὸν ἱστότοπο κοινωνικῆς δικτύωσης Facebook, ὅπως μετέδωσε τὸ Ἀθηναϊκὸ Πρακτορεῖο» (Ἱστολ. Τροκτικό2)! Ἴσως ἀναρωτιέστε, τί τοὺς φταῖνε τὰ ἔργα τέχνης. Ὅ,τι δὲν δημιουργήθηκε ἀπὸ τὸ Ἰσλάμ εἶναι τοῦ Σατανᾶ καὶ ἄρα πρέπει νὰ καταστραφεῖ! Ἂς θυμηθοῦμε τὶς πυρπολήσεις τῶν ἑλληνικῶν καὶ χριστιανικῶν βιβλιοθηκῶν τὸν 8ο μ. Χ. αἰῶνα ἀπὸ τοὺς τότε τζιχαντιστές, μὲ τὸ αἰτιολογικὸ ὅτι τὸ Κοράνιο ἀρκεῖ καὶ δὲν χρειάζεται ἄλλο βιβλίο!

Παπικὴ ἀποκάλυψις: Ἡ ἕνωσις θὰ γίνη μὲ βάσιν τὰς ἀποφάσεις τῆς ψευδοσυνόδου Φερράρας - Φλωρεντίας!

ΕΧΟΥΜΕ τὴν ἀπόλυτη βεβαιότητα ὅτι οἱ αἱρετικοὶ παπικοὶ πασχίζουν νὰ γίνει ἡ «ἕνωση τῶν ἐκκλησιῶν», ὡς ἐφαρμογὴ τῶν διατάξεων τῆς ψευδοσυνόδου Φερράρας – Φλωρεντίας (1438 – 1439). Σ' αὐτὴ τὴ «σύνοδο» ἀποφάσιστηκε νὰ ἀκολουθήσει ἡ κάθε «ἐκκλησία» τὴ δική της «παράδοση», ἀρκεῖ νὰ μὴ θιγεῖ τὸ «πρωτεῖο» τοῦ πάπα. Μόνη προϋπόθεση ἑνώσης θὰ εἶναι ἡ ὑποταγὴ μας στὸν πάπα! Σὲ πρόσφατο ἄρθρο του ὁ θεολόγος κ. Β. Χαραλάμπους ἀποκάλυψε πὼς σύγχρονα παπικὰ κείμενα ἐπιβεβαιώνουν αὐτὸν τὸν ἰσχυρισμό. «Στὸ τελευταῖο τεῦχος τοῦ Ἰησουιτικοῦ Περιοδικοῦ "La Civila Cattolica" μὲ θρασύτητα ἀναφέρεται ὅτι "ὁ Πάπας Φραγκίσκος ἔχει λάβει μία ἀρχαία φόρμουλα τῆς Ἕνωσης, ἡ ὁποία εἶχε ὑποστεῖ "κυρώσεις" τὸ ἔτος 1439, τὸ Συμβούλιο (Σύνοδος) τῆς Φλωρεντίας". Σὲ κείμενο τοῦ Andrea Tornielli στὴ Vatican insider, ἡμερομηνίας 5 Φεβρουαρίου 2015 ποὺ τιτλοφορεῖται "Τὸ Συμβούλιο (Σύνοδος) τῆς Φλωρεντίας, τὸ μοντέλο γιὰ ἑνότητα μεταξὺ Καθολικῶν καὶ Ὀρθοδόξων" (Il concilio di Firenze, modello per l' unita tra cattolici e ortodossi), σχολιάζεται εὐμενῶς ἡ "ἀνακάλυψη" τῆς φόρμουλας γιὰ "ἕνωση", ἀπὸ τὸ Ἰησουίτικο Περιοδικὸ "La Civila Cattolica". [...] Σὲ ἄρθρο του ὁ Ἰησουίτης "πατέρας" Giancarlo Pani, ποὺ τιτλοφορεῖται "Γιὰ νὰ ἐπιτύχουμε τὴν πλήρη ἑνότητα" ὑποδεικνύει μὲ θράσος, τὴν ἀρχαία ὅπως τὴν κάλεσε φόρμουλα τῆς Φλωρεντίας γιὰ ἕνωση»! Δεῖτε ἀγαπητοὶ μας ἀναγνῶστες, γιατὶ ἀνησυχοῦμε γιὰ ὅσα γίνονται στὰ σκοτεινὰ παρασκήνια. Οἱ «δικοὶ» μας δέχονται στὰ «μουλωχτὰ» ὅ,τι τοὺς σερβίρουν οἱ παμπόνηροι καὶ ἀδίστακτοι παπικοί! Πῶς νὰ μὴ εἴμαστε λοιπὸν καχύποπτοι;

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Η ΑΓΙΑ ΘΕΟΔΟΣΙΑ Η ΠΑΡΘΕΝΟΣ

Στίς 29 Μαΐου ἡ Ἐκκλησία μας ἑορτάζει τήν μνήμη τῆς ἁγίας μάρτυρος Θεοδοσίας τῆς παρθένου. Ἡ ἁγία Θεοδοσία κατήγετο ἀπό τήν Τύρο τῆς Φοινίκης. Σέ ἡλικία δεκαοκτώ ἐτῶν συνελήφθη ἀπό τούς εἰδωλολάτρες στήν Καισάρεια τῆς Παλαιστίνης καί ὁδηγήθηκε στόν ἄρχοντα Οὐρβανό, ὁ ὁποῖος τήν πρόσταξε νά θυσιάση στά εἴδωλα. Ἐπειδή ὅμως ἡ ἁγία δέν πείσθηκε τήν ὁδήγησαν σέ φοβερά μαρτύρια, τά ὁποῖα ἦταν τόσο φρικτά πού ἀκόμη καί τά σπλάγχνα καί τά ἐντόσθιά της δέν ἄφησαν ἀβασάνιστα. Ὅμως ἡ Ἁγία Θεοδοσία ἔδειξε μεγάλη ἀνδρεία καί ὑπέμεινε τά βασανιστήρια μέ τέλεια σιωπή. Ὅταν ὁ ἄρχοντας τήν παρακίνησε νά θυσιάση ξανά στά εἴδωλα ἡ ἁγία μέ πολύ θάρρος τοῦ εἶπε « ὦ ἄνθρωπε, μή πλανᾶσαι, δέ καταλαβαίνεις ὅτι ἐγώ ἀξιώθηκα νά γίνω συγκοινωνός τῶν ἁγίων μυστηρίων τοῦ Θεοῦ»; Ὁ ἡγεμόνας βλέποντας τήν παρρησία τῆς ἁγίας μάρτυρος θύμωσε καί πρόσταξε νά τήν βασανίσουν σκληρότερα. Τέλος ἔριξαν τήν μακαρία Θεοδοσία στήν θάλασσα, ὅπου ἔλαβε τόν ἀμάραντο στέφανο τοῦ μαρτυρίου ἀπό τόν ἀγωνοθέτη Κύριο.

Λύσις διὰ τὸ Οἰκονομικὸν πρόβλημα

ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΟΥ ΨΑΛΤΗΡΙΟΥ: Ὁ 4ος Ψαλμός

*Του **Σεβ. Μητροπολίτου Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἰερεμίου***

1. Σήμερα, ἀδελφοί χριστιανοί, θά σᾶς ἑρμηνεύσω τόν 4ο ψαλμό. Παρακαλῶ, προσέξτε τήν ἑρμηνεία του, γιατί ἔχει νά μᾶς δώσει ἕνα σπουδαῖο νόημα. Ὁ ποιητής τοῦ ψαλμοῦ αὐτοῦ, πού εἶναι ἕνας πολύ πνευματικός ἄνθρωπος, εἶχε κάποια διαφωνία καί διένεξη μέ μερικούς, τούς ὁποίους ὀνομάζει «υἱούς ἀνθρώπων» (στίχ. 3). Ἡ διαφωνία του μέ αὐτούς, σέ κάποιο σοβαρό θέμα, γιά τό ὁποῖο θά μιλήσουμε παρακάτω, ἔκανε αὐτούς τούς ἀνθρώπους νά γίνονται σκληροί στόν ποιητή μας, «βαρυκάρδιοι», ὅπως τούς λέγει ὁ ψαλμός μας (στίχ. 3). Μιλοῦσαν δηλαδή μέ σκληρότητα πρός τόν ποιητή καί ἔλεγαν εἰς βάρος του «μάταια», δηλαδή, ἀσύστατα πράγματα (στίχ. 3). Ἔλεγαν ψευδεῖς κατηγορίες ἐναντίον του. Γι' αὐτό καί ὁ ποιητής μας τούς λέγει: «Υἱοί ἀνθρώπων, ἕως πότε βαρυκάρδιοι; Ἱνατί ἀγαπᾶτε ματαιότητα καί ζητεῖτε ψεῦδος;» (στίχ. 3). Οἱ συκοφαντίες αὐτές τῶν κακῶν ἀνθρώπων ἐναντίον τοῦ ποιητοῦ μας τόν ἔθλιβαν πολύ. Ἀλλά, σάν πνευματικός ἄνθρωπος αὐτός, κατέφευγε στόν Θεό, γιά νά λάβει ἐνίσχυση καί προστασία. Μάλιστα ὁ ψαλμωδός θυμᾶται ὅτι καί σέ προηγούμενα χρόνια δοκίμαζε θλίψεις, ἀλλά κατέφευγε στόν Θεό καί ἔβρισκε πάντοτε ἀνακούφιση. Γι' αὐτό καί λέγει ἐδῶ στόν ψαλμό μας: «Ἐν τῷ ἐπικαλεῖσθέ με», ὁσάκις, δηλαδή, ἔκανα τήν προσευχή μου, «εἰσήκουσάς μου ὁ Θεός τῆς δικαιοσύνης» (στίχ. 2). Ἔτσι ὁ ποιητής μας ἔχει καί τώρα τήν πεποίθηση ὅτι ὁ Θεός θά τόν βοηθήσει καί θά τοῦ πάρει τήν θλίψη πού δοκιμάζει. «Οἰκτείρησόν με», λέγει στόν Θεό, «καί εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου» (στίχ. 2). Καί καλεῖ τούς συκοφάντες του νά μάθουν ὅτι ὁ Θεός πάντοτε τόν σώζει καί πάντοτε τόν προστατεύει. Πάντοτε ἀκούει τίς προσευχές του. «Γνῶτε – τούς λέγει – ὅτι ἐθαυμάστωσε Κύριος τόν ὅσιον αὐτοῦ. Κύριος εἰσακούσεταί μου ἐν τῷ κεκραγέναι με πρός αὐτόν» (στίχ. 4).

Ὁ ποιητής μας ἐπιτρέπει στούς κατηγόρους του νά ὀργίζονται ἐναντίον του. Ἀλλά, ἄς συγκρατοῦνται καί ἄς μή προχωροῦν σέ ἔργα ὀργῆς. «Ὀργίζεσθε καί μή ἁμαρτάνετε» τούς λέγει (στίχ. 4). Πάλι ὁ ποιητής μας ἐπιτρέπει στούς ἀντιπάλους του νά θυμώνουν μέσα τους καί μέσα στούς κοιτῶνες τους ἐναντίον του (στίχ. 5), ἀλλά νά σιωποῦν καί νά μή λέγουν στούς ἄλλους τά ὅσα σκέπτονται. Αὐτό σημαίνει τό «λέγετε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν καί ἐπί ταῖς κοίταις ὑμῶν κατανύγητε» (στίχ. 5).

2. Ἀλλά δέν εἴπαμε ἀκόμη τό θέμα, τό ὁποῖο δημιούργησε τήν στροφή πολλῶν ἀνθρώπων ἐναντίον τοῦ ποιητοῦ μας, τόν ὁποῖον εἰρωνεύονταν καί συκοφαντοῦσαν. Τό θέμα εἶναι μιά οἰκονομική κρίση πού συνέβηκε ἐκεῖνο τόν καιρό στό Ἰσραήλ καί ὁ ποιητής μας ἔδινε ἄλλη λύση, διαφορετική ἀπό αὐτήν πού ἔδιναν οἱ πολλοί. Γι' αὐτό καί αὐτοί στρέφονταν ἐναντίον του. Οἱ ἄνθρωποι ἀπό τήν συμβᾶσα κρίση στεροῦνταν τά ὑλικά ἀγαθά τους καί πολλοί, ὅπως λέγει ὁ ψαλμός μας, ἔλεγαν: «Τίς δείξει ὑμῖν τά ἀγαθά;» (στίχ. 7). Ὁ ψαλμωδός μας, σάν πνευματικός ἄνθρωπος, ὡς αἰτία τῆς οἰκονομικῆς κρίσης ἔβλεπε τό ὅτι οἱ ἄνθρωποι εἶχαν ἀποστατήσει ἀπό τόν Θεό καί ὅτι παραμελοῦσαν τίς θυσίες τους σ' Αὐτόν. Γι' αὐτό καί ὡς λύση τοῦ προβλήματος, ἔλεγε τήν ἐπιστροφή στόν Θεό, τήν ἐλπίδα σ' Αὐτόν καί τήν προσφορά σωστῆς θυσίας στόν Θεό. «Θύσατε θυσίαν δικαιοσύνης – ἔλεγε – καί ἐλπίσατε ἐπί Κύριον» (στίχ. 6). Αὐτή ἡ ἐλπίδα στόν Θεό πιστεύει ὁ ποιητής μας ὅτι θά τονώσει τόν ἐσωτερικά πεσμένο ἀπό τήν κρίση ἄνθρωπο, θά διώξει τήν μεμψιμοιρία καί θά φέρει τήν χαρά. Θέλει δηλαδή ὁ ποιητής μας κατά πρῶτον νά ἀνορθώσει μέ τό ἀκούμπημα στόν Θεό τόν πεσμένο ἐσωτερικά ἄνθρωπο καί ἔπειτα θά βρεθοῦν τρόποι γιά τήν ἐξοικονόμηση τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν.

3. Ἀκόμη ὁ ποιητής τοῦ ψαλμοῦ λέγει καί ἕνα ἄλλο, πολύ σπουδαῖο, ὡς λύση καί αὐτό γιά τό θέμα τῆς οἰκονομικῆς κρίσης. Αὐτό τό ἄλλο πού λέγει εἶναι ὅτι τά ὑλικά ἀγαθά, ὅσα πολλά καί νά εἶναι αὐτά, δέν δίνουν τήν πραγματική εὐτυχία στόν ἄνθρωπο. Ὁ ἄνθρωπος νοιώθει χαρούμενος καί εὐτυχισμένος ὅταν ἔχει καλή κοινωνία καί σχέση μέ τόν Θεό καί ὄχι ὅταν ἔχει ἀφθονία ὑλικῶν ἀγαθῶν. Τό «φῶς τοῦ προσώπου τοῦ Κυρίου» αὐτό γλυκαίνει τήν δόλια καρδιά τοῦ ἀνθρώπου. Ἔτσι λέγει ὁ ποιητής μας: «Ἐσημειώθη ἐφ' ἡμᾶς τό φῶς τοῦ προσώπου σου, Κύριε. Ἔδωκας εὐφροσύνην εἰς τήν καρδίαν μου» (στίχ. 7). Εἶναι αὐτό πού λέγει ἄλλος ψαλμωδός «κρεῖσσον τό ἔλεός σου ὑπέρ ζωάς» (62,4)! Τό «ἔλεος» τοῦ Θεοῦ, τό νά γεύεται δηλαδή κανείς τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, αὐτό εἶναι ἀνώτερο ἀπό κάθε ἄλλο ἀγαθό, ἀνώτερο ἀπό κάθε ζωή. Ἔτσι καί ὁ ποιητής τοῦ ψαλμοῦ μας λέγει ὅτι καί νά λυθεῖ ἀκόμη τό οἰκονομικό πρόβλημα ἀποκτώντας ὅλοι ὅλα τά ἐπίγεια ἀγαθά, δέν θά φέρει αὐτό εὐτυχία στούς ἀνθρώπους. Ἡ εὐτυχία τοῦ ἀνθρώπου, πού εἶναι εἰκόνα τοῦ Θεοῦ, ἔρχεται μέ τήν σωστή καί στενή κοινωνία του μέ τόν Θεό.

Αὐτήν τήν θέση τοῦ ποιητοῦ μας, ὡς λύση στό οἰκονομικό θέμα, οἱ πολλοί, οἱ «βαρυκάρδιοι» «υἱοί τῶν ἀνθρώπων», τήν εἰρωνεύονταν. Καί ἐπετίθεντο λοιπόν ἐναντίον τοῦ ποιητοῦ μας λαλοῦντες ματαιότητα καί ψεύδη κατ' αὐτοῦ, γιά τά ὁποῖα μίλησε παραπάνω αὐτός (στίχ. 3). Αὐτοί ὅμως, ὑλικοί ὄντες, ἤθελαν μόνο νά εἶναι χορτασμένοι ἀπό τά ὑλικά ἀγαθά, ἀπό σιτάρι, ἀπό κρασί καί ἀπό λάδι: «Ἀπό καρποῦ, σίτου, οἴνου καί ἐλαίου αὐτῶν ἐπληθύνθησαν» (στίχ. 8)! Μέ τήν ἐλπίδα στόν Θεό ὁ ὑπέροχος ποιητής μας πηγαίνει τώρα νά κοιμηθεῖ ἥσυχος καί ἀτάραχος ἀπό τίς διαβολές τῶν ἀντιπάλων του. «Ἐν εἰρήνῃ ἐπί τό αὐτό κοιμηθήσομαι καί ὑπνώσω», λέγει (στίχ. 9). Καί τέλος τονίζει ὅτι μόνο ὁ Θεός μπορεῖ νά τόν κάνει νά «κατοικεῖ», δηλαδή νά διάγει, μέ «ἐλπίδα», μέ ἀσφάλεια, ὅπως λέγει τό Ἑβραϊκό κείμενο. «Σύ, Κύριε, κατά μόνας ἐπ' ἐλπίδι κατῴκισάς με» (στίχ. 9)!

Γένεσις καὶ ἀντιμετώπισις τῆς οἰκονομικῆς καὶ ἄλλων κρίσεων...

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Παπισμός ἔχει κέντρο καί κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας του τόν Πάπα, οἱ δέ Προτεστάντες φρονοῦν ὅτι ὁ κάθε πιστός εἶναι κέντρο καί κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀπό τήν ἐκκοσμίκευσι τοῦ Παπισμοῦ καί τοῦ Προτεσταντισμοῦ κατέρρευσε καί ἡ λίγη ἐμπιστοσύνη πού εἶχε ὁ λαός σέ αὐτές τίς δύο Ἐκκλησίες καί ὁ οὑμανισμός μετεξελίχθη στόν ἄθεο οὑμανισμό τοῦ Γαλλικοῦ Διαφωτισμοῦ. Ἐδῶ πλέον ἐξορίζεται τελείως ὁ Θεάνθρωπος Χριστός ἀπό τήν Ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητος καί ἐνθρονίζεται πανηγυρικά στή θέσι του ὁ ἄνθρωπος. Λέγει ὁ Ἅγιος Ἰουστῖνος ὁ Πόποβιτς «Ὁ Εὐρωπαῖος ἄνθρωπος ἀνεκήρυξε τόν ἑαυτό του θεό»[12], ἀφοῦ πρῶτα ἀπεφάνθη ὅτι ὁ Θεός ἀπέθανε. «Εἰς δέ τήν ζωήν του ἐπεκράτησεν ἡ ἀρχή: homo homini lupus (ὁ ἄνθρωπος διὰ τόν ἄνθρωπο λύκος)». Τό ἀποτέλεσμα: ἡ Εὐρώπη μετεβλήθη σέ κουφάρι. Ἔλεγε ὁ Ντοστογιέφσκι «Θέλω νά πάω στήν Εὐρώπη καί γνωρίζω ὅτι μεταβαίνω σέ νεκροταφεῖο»[13].

Βαρύς ὁ λόγος τοῦ Ντοστογιέφσκι, ἀλλά μία ἐπί τροχάδην ἱστορική ἀνασκόπησις τῆς Εὐρώπης θά μᾶς πείση ὅτι δέν ἔχει ἄδικο. Σταυροφορίες, Ἱερά Ἐξέτασις, Νύκτα τοῦ Ἁγίου Βαρθολομαίου, Τριακονταετής πόλεμος, πολιτικά συστήματα: φεουδαρχικό, Καπιταλιστικό, Σοσιαλιστικό, Κομμουνιστικό, Ἀποικιοκρατική βαρβαρότης, Γαλλική Ἐπανάστασις, Ναπολεόντιοι πόλεμοι, Α΄ καί Β΄ Παγκόσμιος Πόλεμος, Σφαγές 800.000 Σέρβων κατά τόν Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, τά νεκροταφεῖα τοῦ Νταχάου καί τοῦ Ἄουσβιτς, Ἀτομική βόμβα, ἀπάνθρωπος στάσις τους στήν οἰκονομική μας κρίσι καί ἄλλα πολλά ὧν οὐκ ἔστιν ἀριθμός. Ὅλα αὐτά δέν μαρτυροῦν, ὅτι οἱ ἄνθρωποι πού τά ἐπροκάλεσαν, δέν ἔχουν τίποτα τό ἱερό καί ὅσιο μέσα τους; Δυστυχῶς αὐτά εἶναι τά ἔργα καί οἱ ἡμέρες τοῦ οὑμανισμοῦ.

Χωρίς νά εἴμεθα Προφῆτες, ἀλλά μελετῶντες τούς Προφῆτες καταλήγουμε ὅτι τό ἑπόμενο στάδιο τοῦ οὑμανισμοῦ - ὁ ἔσχατος οὑμανισμός - εἶναι νά ἀποκτήση τόν ἡγέτη του, καί αὐτός δέν θά εἶναι ἄλλος ἀπό τόν Ἀντίχριστο.

Ἔλευσις τοῦ οὑμανισμοῦ εἰς τόν Ἑλλαδικόν χῶρον

Ὁ οὑμανισμός στήν Ἑλλάδα μᾶς ἦρθε μέ τήν Ἐπανάστασι τοῦ 1821. Μέχρι τότε, ὅπως ἔλεγε ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, εἴχαμε τόν σκύλο πού μᾶς ἐφύλαγε, δηλαδή τόν Ὀθωμανό. Ὁ τρόπος πού ἔγινε ἡ Ἐπανάστασις καί ἡ ἐξέλιξις πού εἶχε, ἐν τέλει τό μόνο πού κατάφερε ἦταν νά φύγη ὁ σκύλος καί νά ἔρθη ὁ λύκος. Φαινομενικά ἐγίναμε ἐλεύθεροι, κατ' οὐσίαν ὅμως εἴχαμε τίς Μεγάλες Δυνάμεις ἐπάνω ἀπό τό κεφάλι μας, οἱ ὁποῖες ἀπό τότε μᾶς διαφεντεύουν. Ἔτσι λοιπόν μᾶς ἔφεραν, κοντά σέ ὅλα τά ἄλλα, καί τόν νεκρό πολιτισμό τους. Καί ἐννοεῖται ἐμπροσθοφυλακή ἦταν οἱ ἡμέτεροι σπουδαγμένοι στήν Ἑσπερία, οἱ Μισσιονάριοι καί οἱ ξένοι βασιλεῖς. Ἡ μόνη ἀξιόλογη, ἀξιέπαινη καί ἐνάρετη παρουσία ἦταν τοῦ Ἰωάννου Καποδίστρια, ὁ ὁποῖος, φοβοῦμε, ἦταν καί τό πρῶτο μεγάλο θῦμα – μέ Ἑλληνικά χέρια - τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ οὑμανισμοῦ.

Ἡ κατά τῆς Ἐκκλησίας δρᾶσις τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ οὑμανισμοῦ

Ὁ Ἑλλαδικός χῶρος μέχρι τήν Βαυαροκρατία, ἐκτός ἐλαχίστων ἐξαιρέσεων, ἦταν ἁγνός καί καθαρός ἀπό τόν οὑμανισμό. Γι' αὐτό καί ἔσφιζε ἀπό ζωή. Τά ξένα ἀφεντικά μας εἴτε ἀπό ἄγνοια, ἐπειδή μᾶς ταύτιζαν μέ τούς Παπικούς ἤ Προτεστάντες, εἴτε ἐσκεμμένα, γιατί ἦσαν οὑμανιστές, ἤθελαν τήν συντριβή τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ἔτσι ἐπεδόθησαν σέ μακροχρόνια προσπάθεια ἀφανισμοῦ της. Οἱ πρῶτες ἀποφάσεις τῶν Βαυαρῶν ἦταν νά κλείσουν τά Μοναστήρια καί νά ἀποκόψουν τήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία ἀπό τό Πατριαρχεῖο. Ἰδού πῶς περιγράφει ὁ στρατηγός Μακρυγιάννης τήν ἀπόφασί τους νά κλείσουν τά Μοναστήρια: «Διάλυσαν τά μοναστήρια, συμφώνησαν μέ τούς Μπαυαρέζους καί πούλαγαν τά δισκοπότηρα κι' ὅλα τά γερά εἰς τό παζάρι, καί τά ζωντανά γιά δίχως τίποτα... Καί οἱ Μπαυαρέζοι παντήχαιναν ὅτ' (οἱ καλόγεροί μας) εἶναι οἱ Καπουτζῖνοι τῆς Εὐρώπης, δέν ἤξεραν ὅτ' εἶναι σεμνοί κι' ἀγαθοί ἄνθρωποι καί μέ τά ἔργα τῶν χεριῶν τους ἀπόχτησαν αὐτά, ἀγωνίζοντας καί δουλεύοντας τόσους αἰῶνες, καί ζοῦσαν μαζί τους τόσοι φτωχοί κι' ἔτρωγαν ψωμί. Καί οἱ ἀναθεματισμένοι τῆς πατρίδας πολιτικοί μας καί οἱ διαφταρμένοι ἀρχιγερεῖς κι' ὁ τουρκοπιασμένος Κωνσταντινοπολίτης Κωστάκης Σκινᾶς συνεφώνησαν μέ τούς Μπαυαρέζους καί χάλασαν καί ρήμαξαν ὅλους τούς ναούς τῶν μοναστηριῶν»[14].

Δέν εἶναι μικρότερης σημασίας ἡ προσπάθεια χαλιναγωγήσεως τῆς Ἐκκλησίας μέ τό σύστημα τῆς «Νόμῳ κρατούσης Πολιτείας» καί τήν παρουσία Βασιλικοῦ Ἐπιτρόπου στά συνοδικά ὄργανα τῆς Ἐκκλησίας. Αὐτό λέγεται Καισαροπαπισμός. Δειγματοληπτικά ἐπίσης ἀναφέρω τήν ἀπομάκρυνσι τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τόν χῶρο τῆς Παιδείας, τήν προσπάθεια καταργήσεως τοῦ Μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν, τήν καθιέρωσι τοῦ πολιτικοῦ γάμου, τήν καταλήστευσι τῆς Ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας, τήν συνεχῆ κατασυκοφάντησι ὅτι ἔχει περιουσία. Καί ἀφοῦ δέν ἔχουν νά εἴπουν τίποτα ἄλλο, στό τέλος συμπεραίνουν ὅτι γιά ὅλα φταίει ἡ Ἐκκλησία. Ο TEMPORA, O MORES.

Σημειώσεις:

9. Ἀββᾶ Ἰσαάκ τοῦ Σύρου: Τά εὑρεθέντα Ἀσκητικά. Ἐπιμ. Νικηφ. Θεοτόκη. Ἐκδ. Ρηγοπούλου 1985. Σελ. 257. 10. Ἁγ. Ἰουστίνου τοῦ Πόποβιτς: «Γνωσιολογία τοῦ Ἀββᾶ Ἰσαάκ τοῦ Σύρου» σελ. 17. 11. Ἐγκυκλοπαίδεια Πάπυρος, Λαρούς, Μπριτάνικα: Τόμος 7ος σελ. 390. 12. Ἐν. ἀνωτ. «Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί Οἰκουμενισμός» σελ. 147. 13. Ἐν. ἀνωτ. «Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία καί Οἰκουμενισμός» σελ. 163. 14. Μακρυγιάννη: Ἀπομνημονευματα σελ. 364-365.

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Πρωτοπρ. π. Πέτρου Χίρς: «Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗ ΑΝΑΘΕΩΡΗΣΗ ΤΗΣ Β΄ ΒΑΤΙΚΑΝΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ Μία Ὀρθόδοξη διερεύνηση τοῦ Βαπτίσματος καί τῆς Ἐκκλησίας κατά τό Διάταγμα περί Οἰκουμενισμοῦ», Θεσσαλονίκη 2014.

Κυκλοφόρησε ἕνα νέο βιβλίο στό χῶρο τῆς Θεολογίας, τό ὁποῖο ἦρθε νά καλύψει ἕνα μεγάλο κενό: τήν μελέτη εἰς βάθος τῆς νέας ἐκκλησιολογίας τοῦ παπισμοῦ, πού εἰσήγαγε ἡ Β΄ Βατικανή Σύνοδος (1962-1965). Συγγραφέας ὁ πρωτοπρεσβύτερος π. Πέτρος Χίρς, γόνος ἀμερικανῶν ἀγγλικανῶν, ὁ ἴδιος ἀσπάστηκε τήν Ὀρθοδοξία, εἰσῆλθε στίς τάξεις τοῦ ἱεροῦ κλήρου καί διακονεῖ μέ συνέπεια τήν ἀληθινή Ἐκκλησία. Σπούδασε Θεολογία καί ἀναγορεύτηκε διδάκτωρ τῆς Θεολογίας τοῦ Α.Π.Θ. Τό βιβλίο του εἶναι ἡ διδακτορική του διατριβή, μία ἐπιστημονική θεώρηση τῆς λεγομένης «Βαπτισματικῆς Θεολογίας», ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τή βάση τοῦ παπικοῦ οἰκουμενισμοῦ, τόν νέο τρόπο προσέγγισης τῶν Ὀρθοδόξων καί τῶν Προτεσταντῶν μέ τήν «καθολική ἐκκλησία». Ὁ π. Πέτρος, ἔχοντας ὀρθόδοξο πατερικό φρόνημα καί ὡς βαθύς γνώστης τῆς Ὀρθοδόξου Θεολογίας, ἀποδεικνύει μέ σαφήνεια τήν ριζική ἀλλοίωση τῆς ὀρθοδόξου ἐκκλησιολογίας ἀπό τήν Β΄ Βατικάνειο Σύνοδο, μέ τήν εἰσαγωγή τῆς καινοφανοῦς αὐτῆς διδασκαλίας. Σύμφωνα μέ αὐτή, οἱ χριστιανοί ὅλων τῶν «ἐκκλησιῶν» καί ὁμολογιῶν, ἐφόσον ἔλαβαν τό Βάπτισμα, ἀνήκουν ἀτελῶς στήν «καθολική Ἐκκλησία» καί ἄρα ἔχουν κάποια «ἀόρατο» σύνδεσμο μέ τήν «ὁρατή κεφαλή» της, τόν διάδοχο τοῦ ἀποστόλου Πέτρου, τόν πάπα καί τό μόνο πού τούς ἀπομένει εἶναι ἡ «ὁρατή» ἕνωσή τους μέ αὐτόν! Αὐτή ὑπῆρξε προφανῶς ἡ δολιότερη ἐφεύρεση τοῦ παπισμοῦ, προκειμένου νά ὑποτάξει ὁλόκληρη τή χριστιανοσύνη στήν ἐξουσία τοῦ πάπα! Δυστυχῶς σέ αὐτή τήν παγίδα ἔπεσαν καί οἱ ὀρθόδοξοι οἰκουμενιστές, οἱ ὁποῖοι υἱοθέτησαν τήν «Βαπτισματική Θεολογία», μέ διαφαινόμενες ὀλέθριες συνέπειες γιά τήν Ἐκκλησία μας. Τό βιβλίο χωρίζεται σέ δύο μέρη. Στό πρῶτο μέρος παρατίθεται ἡ ἱστορική πορεία τῆς κακοδοξίας ἀπό τά ἀρχαῖα χρόνια καί στό δεύτερο μέρος ἀναλύεται σέ βά-

θος ἡ θέσπισή της ἀπό τήν «Σύνοδο». Συστήνουμε ἀνεπιφύλακτα τό περισπούδαστο βιβλίο τοῦ π. Πέτρου Χίρς, σέ ὅσους θέλουν νά μελετήσουν εἰς βάθος τή νέα αὐτή κακοδοξία τοῦ παπισμοῦ, τήν θεμελιωμένη μέ «συνοδικό» κῦρος, καί νά κατανοήσουν τίς κρυφές «διόδους», πού χρησιμοποιεῖ ὁ οἰκουμενισμός γιά τήν εὐόδωση τῶν στόχων του. Οἱ ἐνδιαφερόμενοι μποροῦν νά τό προμηθευτοῦν ἀπό τόν συγγραφέα: τηλ. 2393071360, 6977151968.

Λ. Σκόντζος

Ἡγουμένου Δαμασκηνοῦ (Ὀρλόφσκι), «ΑΓΙΟΙ ΚΑΤΑΔΙΚΟΙ» Ρῶσοι Ἱερομάρτυρες καί ὁμολογητές τοῦ 20οῦ αἰ., ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ, ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ 2014, σελ. 410

Ἡ ἱερά Μονή Παρακλήτου προσφέρει στό φιλόχριστο ἀναγνωστικό κοινό τήν παροῦσα ἔκδοση, ἡ ὁποία παρουσιάζει ὁρισμένους ἀντιπροσωπευτικούς βίους Ρώσων ἱερέων, νέων ἱερομαρτύρων καί ὁμολογητῶν, οἱ ὁποῖοι μαρτύρησαν κατά τήν περίοδο τοῦ σοβιετικοῦ καθεστῶτος. Ἡ ἐπιλογή καί ἡ μετάφρασή τους ἔγινε ἀπό τό ἔργο τοῦ ἡγουμένου Δαμασκηνοῦ (Ὀρλόφσκι) "Βίοι τῶν Ρώσων Νεομαρτύρων καί Ὁμολογητῶν τοῦ 20οῦ αἰώνα". Οἱ πληροφορίες πού παραθέτει ὁ συγγραφέας εἶναι ἱστορικά ἐξακριβωμένες καί ἀξιόπιστες, ἀφοῦ ὁ π. Δαμασκηνός διετέλεσε μέλος τῶν Συνοδικῶν Ἐπιτροπῶν τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας, οἱ ὁποῖες ἔχοντας ἐλεύθερη πρόσβαση στά σχετικά Ρωσικά ἀρχεῖα διερεύνησαν ὅλες τίς περιπτώσεις τῶν κληρικῶν καί τῶν λαϊκῶν πιστῶν, πού βασανίσθηκαν ἤ μαρτύρησαν ἀπό τό σοβιετικό καθεστώς.

Κατά τόν Θεολόγο Γρηγόριο ὁ Χριστός μᾶς ἔδωσε τόν ἑαυτό του ὑπόδειγμα μαρτυρίας καί μαρτυρίου. Ἔτσι, οἱ διωγμοί, τά παθήματα καί ὁ θάνατος πού ὑπομένουν οἱ χριστιανοί - ὁμολογώντας τήν πίστη τους στόν Χριστό ὡς Θεό καί Σωτήρα - δέν εἶναι παρά μίμηση τοῦ διωγμοῦ, τῶν παθημάτων καί τοῦ θανάτου πού ὑπέμεινε πρῶτος ὁ Κύριος. Γιά τόν λόγο αὐτό ἡ μετοχή στό μαρτύριο τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ τό κριτήριο τῆς γνησιότητας τῶν μαθητῶν του. Κατά τόν διωγμό πού ξέσπασε τόν 20ό αἰώνα στήν Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας καί ὁ ὁποῖος ξεπέρασε σέ σκληρότητα κάθε προηγούμενόν του στήν ἱστορία, ἦσαν χιλιάδες οἱ κληρικοί καί ἑκατομμύρια οἱ λαϊκοί πού μαρτύρησαν γιά τό ὄνομα τοῦ Κυρίου. Κληρικοί οἱ ὁποῖοι μέ ἀκλόνητη πίστη καί βαθειά εὐλάβεια γιά ἑβδομήντα χρόνια δέν ἔπαυσαν νά στηρίζουν καί παρηγοροῦν τόν πιστό λαό τῆς Ρωσίας. Τό βιβλίο ἀπευθύνεται σέ ὅλους ἀνεξαιρέτως τούς πιστούς, ἀφιερώνεται ὅμως ἰδιαίτερα «στούς ἀδελφούς μας πού ἔχουν ἀναδεχθεῖ τήν ἱερατική χάρη, καί, σέ καιρούς δύσκολους, ἀγωνίζονται γιά τόν εὐαγγελισμό τοῦ λαοῦ», σημειώνει

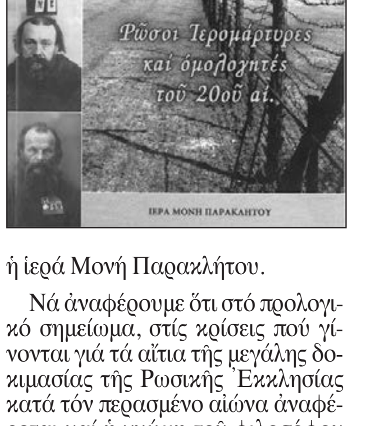

ἡ ἱερά Μονή Παρακλήτου.

Νά ἀναφέρουμε ὅτι στό προλογικό σημείωμα, στίς κρίσεις πού γίνονται γιά τά αἴτια τῆς μεγάλης δοκιμασίας τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας κατά τόν περασμένο αἰώνα ἀναφέρεται καί ἡ γνώμη τοῦ φιλοσόφου καί συγγραφέα Νικ. Ζερνώφ, ὁ ὁποῖος μεταξύ τῶν ἄλλων λέγει: «Οἱ ρίζες τοῦ ἀθεϊσμοῦ βρίσκονται στήν ἀπροθυμία τῶν χριστιανῶν νά ζοῦν σύμφωνα μέ τήν διδασκαλία τοῦ Χριστοῦ. Τίποτε δέν κάνει τόσο κακό στήν πίστη ὅσο ἡ ἀσυνέπεια αὐτῶν πού διατείνονται πώς εἶναι δοῦλοι τοῦ Χριστοῦ».

Γ.Κ.Τ.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἔτος ΛΓ΄, Ἀριθμ. 20/29 Μαΐου 2015

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ – ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΔΙΟΝΥΣΟΣ, Μηνιαία Τοπικὴ Ἐφημερίδα. Ἰαν. – Φεβρ., Μάρτ., Ἀπρίλ. 2015. Διόνυσος.

ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ, Μηνιαία ἔκδοση τῆς Ἱ. Μητροπόλεως Ναυπάκτου καὶ Ἁγίου Βλασίου. Φεβρ., Μάρτ. 2015. Ἀθῆναι.

ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΟΣ, Ἑβδομαδιαία ἐφημερίδα τῶν Πατρῶν. Φεβρ., Μάρτ., Ἀπρίλ. 2015. Πάτρα.

ΕΛΛΗΝΟΡΘΟΔΟΞΗ ΠΟΛΥΤΕΚΝΗ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ, Τριμηνιαῖο δημοσιογραφικὸ ὄργανο τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Φίλων τῶν Πολυτέκνων». Ἰαν. – Φεβρ. – Μάρτ. 2015 Ἀθῆναι.

ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ, Μηνιαῖον Παιδαγωγικὸν περιοδικόν, Χριστιανικῆς Ἑνώσεως Ἐκπαιδευτικῶν Λειτουργῶν. Ἰαν. – Φεβρ., Μάρτ. – Ἀπρίλ. 2015.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟΝ ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ

Τὸ Διεθνὲς Κέντρο Φιλοσοφίας τῆς Ἱστορίας καὶ τοῦ Πολιτισμοῦ διοργανώνει ἐπιστημονικὸ συμπόσιο μὲ θέμα: «Ἡ ἄρρηκτος συνέχεια τῆς κλασσικῆς παραδόσεως εἰς τὸ Βυζάντιον». Τὸ συμπόσιο θὰ πραγματοποιηθῆ τὸ Σάββατο 30 Μαΐου 2015 καὶ ὥρα 18.30 - 21:30 στὸν Ἅγιο Κωνσταντῖνο Ἀρφαρῶν, 16ο χλμ. παλαιᾶς Ἐθνικῆς ὁδοῦ Καλαμάτας - Ἀθηνῶν.

ὈΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἑβδομαδιαία Ἐκκλησιαστικὴ Ἐφημερίς. Ἰδιοκτησία· «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις» (Π.Ο.Ε.), Κάνιγγος 10, 106 77 Ἀθῆναι, Τηλ. 210 38 16 206, ΦΑΞ 210 38 28 518. Ἐκδότης· Ἰωάννης Καρατζένης, Παναγίας Ἐλευθερωτρίας 51 Κηφισιά. Διευθυντὴς Συντάξεως· Γεώργιος Τραμπούλης, Θησέως 25, Νέα Ἐρυθραία (14671). Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου· Κωνσταντῖνος Μιχ. Σαμωνᾶς, Ἀμαδριάδος 15, Δροσιά. Τύποις «Ὀρθοδόξου Τύπου» (Θησέως 25, 14671 Νέα Ἐρυθραία, Τηλ. 210 81 34 951, ΦΑΞ 210 81 36 981).

Ἱστοσελίς «Ο.Τ.»: www.orthodoxostypos.gr

Ἠλεκτρον. ταχυδρομεῖον: orthotyp@otenet.gr

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τὰς προσωπικὰς ἀπόψεις τῶν ἀρθρογράφων, οἱ ὁποῖοι καὶ φέρουν τὴν εὐθύνην τῶν γραφομένων.

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Ἀνταπάντησις τῆς ΠΕΘ εἰς τὸ ΙΕΠ διὰ τὸ Πρόγραμμα Σπουδῶν εἰς τὰ Θρησκευτικὰ Λυκείου

(2ον)

2.- Στὴν σελ. (6), τὸ ἐπίμαχο Πρακτικὸ ἐπικαλεῖται σωρεία ἀπόψεων ὑπὲρ ἢ κατὰ τοῦ μαθήματος ποὺ προτείνουν οἱ ὑπεύθυνοι συντάκτες. Δύο παρατηρήσεις ἐπὶ τοῦ προκειμένου: Δὲν διευκρινίζουν α) ποιὲς ἀπὸ τὶς ἀπόψεις αὐτὲς εἶναι ἐπιστημονικὲς/ἔγκυρες καὶ ποιὲς ὄχι (διότι πλῆθος τῶν ἀπόψεων αὐτῶν εἶναι ἰδεολογικὲς καὶ ὄχι ἐπιστημονικὲς) καὶ β) ποιὲς ἀπὸ τὶς ἀπόψεις αὐτὲς εἶναι ὑπὲρ τους καὶ ποιὲς ὄχι.

3.- Τὸ ἐπίμαχο Πρακτικὸ ἀγνοεῖ παντελῶς τὴ συγκριτικὴ ἔρευνα, (βασικὸς καὶ ἀπαράβατος Ὅρος κάθε ἐπιστημονικῆς ἐργασίας). Ἐπισημαίνουμε λοιπὸν μὲ κάθε δυνατὴ συντομία τὰ ἑξῆς: Στὴ Γερμανία τὸ ἄρθρον 7 τοῦ Συντάγματος ἀναφέρει ὅτι τὴν ὕλη τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν στὰ δημόσια σχολεῖα τὴν καταρτίζουν οἱ ὑπεύθυνοι τῶν θρησκευτικῶν δογμάτων ποὺ ὑπάρχουν στὴν χώρα αὐτή. Οἱ χῶρες ὅπου κυριαρχεῖ τὸ Παπικὸ δόγμα (Ἰταλία, Ἱσπανία, Πορτογαλία, Βέλγιο, Ἰρλανδία, Βόρειος Ἰρλανδία, Σκωτία, Αὐστρία, Πολωνία, Τσεχία, Σλοβακία Λουξεμβοῦργο, Οὐγγαρία, Σλοβενία, Μάλτα κλπ), ἔχουν συνάψει Κονκορδάτο μὲ τὸ Βατικανό, μὲ τὸ ὁποῖο ἔχουν ἀναλάβει τὴ διδασκαλία ὅλης μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν ἀποκλειστικὰ τοῦ Παπικοῦ δόγματος. Ἡ Μεγάλη Βρετανία ἐπίσης -παρὰ τὸ γεγονὸς ὅτι κάθε περιφέρεια ἐφαρμόζει καὶ διαφορετικὰ Προγράμματα Σπουδῶν, ἀνάλογα μὲ τὶς τοπικὲς ἐκπαιδευτικὲς ἀνάγκες καὶ συνθῆκες καὶ τὶς ἀπόψεις τῶν φορέων- φαίνεται ὅτι ἀπέρριψε τὴν πολυθρησκευτικὴ ὕλη τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν. Στὶς σκανδιναβικὲς χῶρες (σὺν Δανία, Ὁλλανδία) τὸ κυρίαρχο θρησκευτικὸ δόγμα εἶναι ἑνωμένο μὲ τὸ κράτος καὶ ἀποφασίζει ἐκεῖνο γιὰ τὴν ὕλη τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν. Στὴν Ἑλβετία ἰσχύει τὸ ἴδιο (βλ: Martinez lopez-Muniz, de Goof, lauwers, Religious education in public schools: Study of Comparative Law, Τόμος I, 2010. Ὁμοίως Γεωργίου Κρίππα, Ἡ συνταγματικὴ κατοχύρωση τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν παρ' ἡμῖν καὶ παρ' ἀλλοδαπῇ, 2001 καὶ αὐτόθι ἐκτενὴς ἀλλοδαπὴ βιβλιογραφία).

4.- Ἀκόμη δὲν πρέπει νὰ ἀγνοηθεῖ καὶ ἡ νομικὴ πλευρὰ τοῦ θέματος, ἡ ὁποία εἶναι ἡ ἑξῆς: Τὸ ΙΕΠ, στὶς ἐπεξηγήσεις ἐπὶ τοῦ ὑπ' ὄψιν κειμένου, ρητὰ ἀναφέρει ὅτι «γιὰ πρώτη φορὰ ἐπιχειρεῖται ἡ διδασκαλία τῶν θρησκειῶν στὴν ὑποχρεωτικὴ ἐκπαίδευση. Στὸ νέο Πρόγραμμα παραμένει ὁ Χριστιανισμός, ἐνῶ σταδιακὰ ἐπιχειρεῖται ἡ προσέγγιση ἄλλων ἕξι θρησκειῶν: τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, τοῦ Ἰσλάμ, τοῦ Ἰνδουισμοῦ, τοῦ Βουδισμοῦ, τοῦ Ταοϊσμοῦ καὶ τοῦ Κομφουκιανισμοῦ». Σημειώνεται ἀκόμη ὅτι: «Στὸ νέο Πρόγραμμα ἔχουν ἐνταχτεῖ σχεδὸν σὲ ὅλες τὶς ἑνότητες καὶ σὲ τρεῖς κύκλους ἡ ὀρθόδοξη χριστιανικὴ παράδοση, οἱ ἄλλες χριστιανικὲς παραδόσεις (Ρωμαιοκαθολικισμὸς καὶ Προτεσταντισμὸς) καὶ τὰ μεγάλα θρησκεύματα τοῦ κόσμου». Ἀναφέρεται ἐπίσης ὅτι ἕνας βασικὸς στόχος τοῦ προτεινόμενου «πολυθρησκευτικοῦ» μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν εἶναι νὰ βοηθηθεῖ ὁ μαθητής «νὰ μετακινηθεῖ ἀπὸ τὶς προκαταλήψεις του», ἐπίσης «νὰ μὴ διαποτίζεται σὲ μία θρησκευτικὴ ἄποψη, ἀλλὰ νὰ μελετήσει καὶ νὰ στοχαστεῖ σὲ διαφορετικὲς θρησκευτικὲς καὶ φιλοσοφικὲς θεωρήσεις». Μὲ τὶς παραπάνω διατυπώσεις εἶναι σαφὲς καὶ ἀδιαμφισβήτητο, ὅτι οἱ συντάκτες τῶν ἀπόψεων αὐτῶν διαπράττουν ἀξιόποινη πράξη (ἠθικὴ αὐτουργία τοῦ ἐγκλήματος τοῦ προσηλυτισμοῦ), ὅπως τοῦτο ἔχει εἰδικῶς ἐπισημανθεῖ στὸν πολὺ ἔγκυρο νομικὸ τύπο (ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ ΔΗΜΟΣΙΟΥ ΚΑΙ ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟΥ ΔΙΚΑΙΟΥ 2014 σελ. 679 ἑπ.). Ἔχουμε δὲ πληροφορηθεῖ ὅτι τὸ δεδομένο αὐτὸ τοὺς ἔχει ἐπισημανθεῖ καὶ μὲ ἐξώδικη δήλωση, ἡ ὁποία τοὺς διαβιβάσθηκε μὲ δικαστικὸ ἐπιμελητὴ συνοδευομένη ἀπὸ εἰδικὴ ἐπιστημονικὴ μελέτη ἀναφορικὰ μὲ τὴν φύση καὶ τὴν ἔννοια τῆς ἐν λόγῳ ἀξιόποινης πράξης.

5.- Ὅπως βλέπετε λοιπόν, τὸ θέμα ποὺ ἐπεξεργάζεται τὸ ἐπίμαχο Πρακτικό, εἶναι πολὺ σοβαρό, ἔχει πολλὲς παραμέτρους καὶ ἐνέχει ἐξ ἴσου βαρύτατες συνέπειες καὶ μάλιστα σὲ πολλοὺς τομεῖς. Δὲν εἶναι, ἑπομένως, οὔτε δυνατὸν οὔτε σοβαρὸ νὰ προβάλλονται ἰσχυρισμοὶ τοῦ τύπου, ὅτι οἱ σημερινοὶ μαθητὲς λόγῳ τοῦ ραδιοφώνου, τῆς τηλεοράσεως, τῶν βιντεοπαιγνιδιῶν καὶ τοῦ διαδικτύου πρέπει νὰ ἐγκαταλείψουν (ἔστω καὶ ἐν μέρει) τὴ θρησκεία τους καὶ νὰ προβληματίζονται (στὴν πραγματικότητα νὰ παρασύρονται ἢ νὰ προσηλυτίζονται, νὰ ἐξωθοῦνται κλπ) πρὸς ἄλλες θρησκεῖες καὶ νὰ μὴ ἐρευνῶνται, νὰ ἀποσιωπῶνται ἢ νὰ ἀποκρύπτονται τυχὸν ἀρνητικὲς ἐπιπτώσεις, ποὺ θὰ ἔχει ἡ νέα ὕλη τοῦ «πολυθρησκευτικοῦ» μαθήματος. Μὲ ἄλλα λόγια, ἀπὸ ποιὰ συγκριτικὴ μελέτη προκύπτει, ὅτι ἡ νέα ὕλη τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν θὰ ἔχει μόνον θετικὲς ἐπιπτώσεις καὶ καθόλου ἀρνητικές, ὅταν ἡ ἴδια ἡ Μεγάλη Βρετανία ἐπισημαίνει τὶς ἀρνητικὲς αὐτὲς περιπτώσεις καὶ μάλιστα ὄχι κρυφά, ἀλλὰ μὲ πλήρη δημοσιότητα; Καὶ γιατί ἐμεῖς μόνον ἐμφανιζόμαστε ὡς οἱ μόνοι «εὐφυεῖς» στὴν Εὐρώπη καὶ προβαίνουμε σὲ τέτοιες ρυθμίσεις καὶ ὄχι ἄλλα κράτη, τὰ ὁποῖα εἶναι ἀταλάντευτα προσηλωμένα στὶς παραδοσιακές τους χριστιανικὲς ὁμολογίες; Καὶ ὅταν ὅλοι οἱ ἔγκριτοι ἐγκληματολόγοι (ἡμέτεροι καὶ ἀλλοδαποί, ἀνεξάρτητοι σὲ μεγάλο ἀριθμὸ) διδάσκουν συνεχῶς ὅτι ἡ προσήλωση τῶν νέων στὶς παραδοσιακὲς θρησκεῖες, ἀποτελεῖ, ἐκτὸς τῶν ἄλλων, καὶ βασικὸ παράγοντα ἀποτροπῆς τοῦ ἐγκλήματος; (στοιχεῖα ἄφθονα περὶ τούτου ἔχουμε, ὁποτεδήποτε θελήσετε, στὴν διάθεσή σας).

6. Ἐπισημαίνουμε τέλος ὅτι τὸ ἐπίμαχο Πρακτικὸ ἐκτείνεται μὲν σὲ ὀκτὼ ὁλόκληρες σελίδες, ἐπαναλαμβάνει ὅμως ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια μὲ διαφορετικὴ διατύπωση ἑκάστοτε, δὲν προβαίνει ὅμως σὲ καμιὰ ἀπολύτως συγκριτικὴ ἔρευνα καὶ δὲν ἀναφέρεται σὲ καμία ἔγκυρη ἐπιστημονικὴ βιβλιογραφία, ποὺ νὰ ἀναδεικνύει τὶς νεώτερες ἐξελίξεις στὴ διδακτικὴ τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν καὶ ὄχι ὅ,τι ἴσχυε πρὶν δύο δεκαετίες. Σᾶς πληροφοροῦμε ὅτι οἱ νεώτερες θέσεις ὅλων σχεδὸν τῶν εὐρωπαϊκῶν χωρῶν, μὲ ἐλάχιστες ἐξαιρέσεις, εἶναι ὑπὲρ τῆς διδασκαλίας τῆς σχολικῆς θρησκευτικῆς ἀγωγῆς μὲ χριστιανικὸ χαρακτῆρα καὶ σκοπὸ καὶ ὄχι πολυθρησκειακό.

7. Ἐπειδὴ θεωροῦμε ὡς βασικὸ προτέρημα τῶν ἐπιστημόνων τὴν ὑπεύθυνη παραδοχὴ τῶν σφαλμάτων τους, εἴμαστε βέβαιοι, ὅτι οἱ συντάκτες τοῦ Πρακτικοῦ, λαμβάνοντας ὑπ' ὄψιν τὰ ὡς ἄνω ἐντελῶς συνοπτικὰ μὲν ἀλλὰ ἔγκυρα, καὶ θεμελιωμένα στοιχεῖα (καὶ πολλὰ ἄλλα παραλειπόμενα χάριν συντομίας ἀλλὰ εὑρισκόμενα ὁποτεδήποτε στὴν διάθεσή σας), θὰ ἀναθεωρήσουν τὶς ἀπόψεις τους καὶ θὰ κινηθοῦν μὲ τὴν ἀπαιτούμενη ἐπιστημονικὴ ὑπευθυνότητα, ἀποσύροντας τὶς ἐπίμαχες ὡς ἄνω θέσεις τους καὶ περισῴζοντας ἐπαρκῶς τὸ κῦρος τους.

ΠΑΤΕΡΙΚΑΙ ΔΙΔΑΧΑΙ

Ἡ Φιλαργυρία

Μᾶς ἐρωτᾶ ὁ Κύριος:

«Θέλετε νὰ ἀποκτήσετε θησαυρὸ ποὺ νὰ μὴ παλιώνη ποτέ νὰ μὴ χάνεται οὔτε νὰ λιγοστεύη ποτέ»;

«Πωλήσατε τὰ ὑπάρχοντα ὑμῶν καὶ δότε ἐλεημοσύνην, ποιήσατε ἑαυτοῖς βαλάντια μὴ παλαιούμενα, θησαυρὸν ἀνέκλειπτον ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὅπου κλέπτης οὐκ ἐγγίζει οὐδὲ σὴς διαφθείρει» (Λουκ. ιβ΄33).

Δηλαδή. Πωλῆστε τὰ ὑπάρχοντά σας καὶ δῶστε τα ἐλεημοσύνη, καὶ κάνετε γιὰ τὸν ἑαυτόν σας βαλάντια ποὺ δὲν παλιώνουν, θησαυρὸ ποὺ δὲν χάνεται καὶ δὲν λιγοστεύει, θησαυρὸ στοὺς οὐρανούς, ὅπου δὲν πλησιάζει οὔτε κλέπτης γιὰ τὸ ἁρπάξη οὔτε σκόρος νὰ τὸ καταστρέψη.

Μά θὰ ἐρωτηθοῦμε πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ γίνη αὐτό; Καί ὅμως ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων μᾶς τὸ ἀποδεικνύει.

* * *

Ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων πῆγε κάποτε μέ τόν ἐπίσκοπο Τρώϊλο (πολύ φιλάργυρο) σέ ἐπίσκεψη ἀσθενῶν. Γνωρίζοντας ὁ Ὅσιος ὅτι ὁ ἐπίσκοπος εἶχε μαζί του τριάκοντα λίτρες χρυσοῦ, τοῦ εἶπε. «Δεῖξε ἀγάπη σήμερα, ἀδελφέ μου ἐπίσκοπε, καί τίμησε τούς πτωχούς ἀδελφούς τοῦ Χριστοῦ, δῶσε σέ αὐτούς ἔλεος». Ὁ Τρώϊλος ἀπό ἐντροπή μπροστά στούς ἀνθρώπους, ἔδωσε ἐντολή νά δώση στόν κάθε ἕνα χρήματα. Ὅμως βρέθηκαν τόσοι ἄνθρωποι, ὥστε χρειάστηκε νά τά δώση ὅλα τά χρήματα.

Πηγαίνοντας μετά στό σπίτι του στεναχωρήθηκε τόσο πολύ γιά τήν ἀκούσια ἐλεημοσύνη του, ὥστε ἀρρώστησε καί ὅταν τόν κάλεσε ὁ Πατριάρχης νά γευματίσουν τοῦ ἀρνήθηκε. Ὅταν τό ἄκουσε αὐτό ὁ Πατριάρχης, κατάλαβε τήν αἰτία τῆς ἀσθενείας του καί πῆρε μαζί του χρήματα καί πηγαίνοντας στόν Τρώϊλο τοῦ εἶπε. «Μή νομίσης, ἀδελφέ μου, ὅτι σοῦ εἶπα νά δώσης τά δικά σου γιά ἔλεος. Γιά μένα σοῦ εἶπα νά τά δώσης, ἐπειδή δέν εἶχα μαζί μου, ἀλλά τώρα σοῦ τά ἔφερα καί σέ εὐχαριστῶ». Ὁ Τρώϊλος μόλις πῆρε τό χρυσό ἀμέσως γιατρεύτηκε. Τότε ὁ Πατριάρχης ζήτησε ἀπό τόν Ἐπίσκοπο καί τοῦ ἔγραψε γράμμα στό ὁποῖον ἔλεγε: «Ὁ Θεός τοῦ ἐλέους καί τῆς φιλανθρωπίας, αὐτός ἀπόδωσε τόν μισθό στόν Ἰωάννη τόν δικό μου Δεσπότη καί Πατριάρχη Ἀλεξανδρείας, τῶν τριάκοντα λιτρῶν χρυσοῦ, πού μοίρασε στούς πτωχούς ὅπου καί πληρώθηκα».

Μετά ἀπό λίγο ἀφοῦ γευμάτισαν, ἐκοιμήθη ὁ Τρώϊλος, ὁ ὁποῖος εἶδε τό ἑξῆς ὅραμα. Εἶδε ὅτι τόν πῆγαν στόν Παράδεισο, καί ἐκεῖ εἶδε ἕνα ὑπέρλαμπρο καί ὄμορφο παλάτι, μεγαλύτερο καί ὡραιότερο δέν ὑπῆρχε, καί στό πάνω μέρος τῆς πόρτας ἦταν γραμμένος τίτλος μέ χρυσά γράμματα, πού ἔλεγε. «Τρωΐλου τοῦ Ἐπισκόπου αἰωνία μονή καί ἀνάπαυση». Ἐνῶ λοιπόν διάβαζε ἐκεῖνο τόν τίτλο μέ τήν ἐλπίδα νά ἀπολαύση τέτοια μονή, ἦλθε κάποιος νέος τοῦ βασιλέως μέ τήν συνοδεία του κρατῶντας στά χέρια του πολύ χρυσό, καί εἶπε στούς ὑπηρέτες του. «Ἀφαιρέστε τόν τίτλο ἐκεῖνο ἀπό τήν πύλη καί γράψτε ὅπως ὥρισε ὁ βασιλεύς. «Μονή καί ἀνάπαυση Ἰωάννου τοῦ Πατριάρχου, ὁ ὁποῖος τό ἀγόρασε ἀπό τόν Ἐπίσκοπο Τρώϊλο γιά τριάκοντα λίτρες χρυσοῦ». Ὅταν ξύπνησε ὁ Ἐπίσκοπος διηγήθηκε στόν Πατριάρχη τήν ὀπτασία, ζητῶντας συγχώρεση γιά αὐτή τήν ἄγνοια. Ἀπό τότε ἔγινε πολύ εὔσπλαγχνος καί ἐλεήμων.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ
7 ΙΟΥΝΙΟΥ 2015
Ἀπόστολος: Ἑβρ. ια΄33- 40, ιβ΄1-2
Εὐαγγέλιον: Ματθ. ι΄32-33, 37-38, ιθ΄27-30
Ἦχος. πλ. δ΄.– Ἑωθινόν: Α΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἡ Ἐκκλησία ὁ χῶρος τῶν Ἁγίων Πάντων

Ἂς ἔχει δόξα ὁ Θεός, ἀδελφοί μου, διότι ἐκτὸς τῶν ἄλλων ἀνήκουμε στὴν Ἐκκλησία τῶν Ἁγίων. Τῶν προσωπικοτήτων ἐκείνων ποὺ ἀγωνίσθηκαν γιὰ τὸ καθ' ὁμοίωσιν, περνώντας ἀπὸ τὴν κάθαρση στὰ ἐπίπεδα τοῦ φωτισμοῦ καὶ τῆς θεώσεως. Οἱ Ἅγιοι εἶναι ὄχι ἁπλῶς πολλοί, ἀλλὰ ἑκατομμύρια καὶ πλῆθος ἀμέτρητον τοὺς ὁποίους τιμᾶ ὁ Θεός, ἀφοῦ ἐμεῖς γνωρίζουμε ὀλιγότερους σὲ σχέση μὲ τοὺς ἀγνώστους ποὺ ἐνώπιον τοῦ ἐπουρανίου θυσιαστηρίου δοξολογοῦν καὶ πρεσβεύουν ὑπὲρ ἡμῶν. Καὶ ἐπειδὴ ὑπάρχει αὐτὸ τὸ "νέφος τῶν μαρτύρων καὶ τῶν ἁγίων" γνωστῶν καὶ ἀγνώστων, ἡ Ἁγία Ἐκκλησία ἔχει ὁρίσει τὴν συγκεκριμένη Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων καὶ ἑορτάζουμε ὅλες αὐτὲς τὶς ψυχὲς ποὺ ἀγωνίστηκαν καὶ εὐαρέστησαν τὸν Κύριο, εὑρισκόμενοι τώρα "εἰς τὰς μονὰς τοῦ Παραδείσου".

Θὰ χρειάζονταν τοῦ κόσμου τὰ βιβλία, γιὰ νὰ καταγραφεῖ ὁ βίος καὶ ἡ πολιτεία τῶν "φίλων τοῦ Θεοῦ". Ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα συναξάρια κατανοεῖ κανεὶς τὸν πλοῦτο τῆς ἁγιότητος καὶ τὸν θησαυρὸ τῆς χάριτος, ποὺ μπορεῖ κανεὶς νὰ ἀποκομίσει μελετώντας, ἀλλὰ κυρίως μιμούμενος "τὰ μυρίπνοα αὐτὰ ἄνθη τοῦ Παραδείσου".

Ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἐθνῶν στὸ Ἀποστολικὸ Ἀνάγνωσμα ποὺ θὰ ἀκούσουμε στὴ λατρευτικὴ μας σύναξη, μὲ μία φράση περιγράφει αὐτὴ τὴν πραγματικότητα τόσο τοῦ ἀγῶνος, ὅσο καὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν μεγάλων μας προστατῶν. "Οἱ ἅγιοι πάντες, τονίζει, διὰ πίστεως κατηγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν" (Ἑβρ. ια΄ 33).

Φυσικὰ ἐδῶ γίνεται λόγος γιὰ τὶς μορφὲς τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ τὰ ὅσα ἀναφέρονται ἰσχύουν ἀπολύτως καὶ γιὰ τὸν χῶρο τῆς Καινῆς. Γιὰ τὴν Ἐκκλησία μας ποὺ μέσῳ τῶν αἰώνων καρποφορεῖ διὰ πάντων τῶν Ἁγίων τοὺς παραδείσιους καρποὺς τῆς ἁγιότητος. Ἡ ὅλη Ἀποστολικὴ περικοπὴ γίνεται ἄκρως συγκινητικὴ μὲ τὴν ζωντανή της περιγραφή. Ἄλλωστε ἐὰν ἀφαιρεθοῦν οἱ διαστάσεις τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου, οἱ ἅγιοι παρελαύνουν ἔμπροσθέν μας ὡς νικητὲς καὶ τροπαιοῦχοι. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ἰδίως ποὺ τοὺς ἑνώνει εἶναι ὅτι διὰ τῆς χάριτος λατρεύουν τὸν ἴδιο τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, τόσο στὴν Π. Διαθήκη ὡς ἄσαρκον Λόγον, ὅσο καὶ στὴν Καινὴ τὸν σαρκωθέντα Υἱὸν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ.

Οἱ Ἅγιοι λοιπὸν "κατηγωνίσαντο βασιλείας". Ποιὲς ὅμως εἶναι αὐτὲς οἱ βασιλεῖες; Εἶναι ἐκεῖνα τὰ ἔθνη καὶ τὰ ποικίλα πολιτικοθρησκευτικὸ-κοινωνικὰ συστήματα ποὺ δὲν θέλησαν καὶ ἐπιμένουν νὰ ἀρνοῦνται νὰ γνωρίσουν καὶ νὰ ἀναγνωρίσουν τὸν Τριαδικὸ Θεό. Ἐπιπλέον δὲ οἱ εἰδωλολατρικὲς – σατανικὲς δυνάμεις ποὺ στὸ πρόσωπο τῶν πιστῶν, ἐπιχειροῦσαν νὰ χτυπήσουν Αὐτὸν τὸν Κύριο ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστόν.

Μία ματιὰ ἐὰν ρίξει κανεὶς στὴν Ἱστορία, ἐπιβεβαιώνεται τοῦ λόγου τὸ ἀληθές. Διαφαίνεται καθαρὰ ὅτι πάντοτε ἕως καὶ σήμερα , ὁ διάβολος μέσῳ τῶν ὀργάνων του κτυποῦσε καὶ θὰ συνεχίζει ἕως τέλους νὰ κτυπᾶ καὶ νὰ λυσσᾶ ἐναντίον τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ἐναντίον τῆς Ἁγίας μας Ὀρθοδοξίας. Βεβαίως κατὰ καιροὺς ὁ ἐχθρὸς ἀλλάζει τακτικὴ . Ἀπὸ τὴ φάση τῆς βίας καὶ τοῦ θανάτου περνᾶ σὲ ἐκείνη τῆς πλάνης καὶ τῶν αἱρέσεων, γιὰ νὰ φθάσει τώρα μὲ τὸν διάτρητο μανδύα τοῦ οἰκουμενισμοῦ νὰ βεβηλώσει τὰ ἅγια τῶν ἁγίων. Πάντως, ὅπως καὶ νὰ σχεδιάζει, νὰ ἐνεργεῖ καὶ νὰ ἐφαρμόζει ἡ "βασιλεία τοῦ κόσμου τούτου", πάντοτε μπροστά της θὰ βρίσκει τοὺς γενναίους καὶ ἀτρόμητους προασπιστὲς καὶ ὁμολογητὲς τῆς πίστεώς μας, δηλ. τοὺς ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας μας.

Ναί, ἐκεῖ ποὺ διηνεκῶς δίνεται ἡ μεγάλη μάχη καὶ κερδίζονται οἱ λαμπρότερες νίκες· ἐκεῖ ποὺ στήνονται τὰ ὑψηλὰ τρόπαια, δὲν εἶναι γιὰ θέματα ἐπίγεια καὶ γιὰ ἐδαφικὲς ἢ ἰμπεριαλιστικὲς διεκδικήσεις. Οἱ μεγάλες μάχες ποὺ συνέχουν καὶ προάγουν τὴν ἀνθρωπότητα συντελοῦνται στὸ πνευματικὸ πεδίο. Ἐκεῖ ποὺ ὁ ἄνθρωπος συμπλέκεται μετὰ τῶν δαιμονικῶν παρατάξεων καὶ διὰ τῆς χάριτος ἐξέρχεται νικητής. Καὶ οἱ ἅγιοι ἀντιμετωπίζουν κυρίως τὴν ἐξουσία τοῦ ἄρχοντος τοῦ σκότους, τοῦ λυσσαλέου ἀλλὰ τελικῶς νικηθέντος διαβόλου, ἀφοῦ ὁ ἀρχηγός μας καὶ Κύριός μας "ἐξῆλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ" (Ἀποκ. στ΄ 2).

Φυσικὰ ὁ ἀγώνας αὐτῶν τῶν ἁγίων καὶ τῶν ὅπου γῆς πιστῶν εἶναι ἰσόβιος καὶ ἀκατάπαυστος. Περνοῦν τὴ ζωή τοὺς ὄχι μὲ τὴν ἐπηγγελμένη καλοπέραση τῆς "Νέας Ἐποχῆς" καὶ τὴν ἐμετικὴ χλιαρότητα τῶν οἰκουμενιστικῶν ξεπεσμένων διδασκαλιῶν (Ἀποκ. γ' 16), ἀλλὰ "ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι", ἀφοῦ ἡ Ὀρθοδοξία μας εἶναι ἀσκητικὴ – ἡσυχαστικὴ – ὁμολογιακὴ – μαρτυρική!

Καὶ ναὶ μὲν μπορεῖ νὰ σημειωθοῦν καὶ οἱ ἐκ συναρπαγῆς πτώσεις, ὅμως ἡ ἄμεση μετάνοια καλύπτει τὸ κενὸ καὶ ἐπαναφέρει στὴν τροχιὰ τοῦ ἀγῶνος καὶ τῆς ἀληθείας. Ἄψευστος μάρτυρας περὶ τούτου ὁ προφητάναξ Δαυΐδ, ὁ Πέτρος, ὁ Παῦλος, τόσοι ἄλλοι ἄνδρες ποὺ μᾶς διδάσκουν καὶ ἀπὸ τὰ λάθη τους. Λόγῳ τῆς Μεγάλης Συνόδου τοῦ 2016, γιὰ ὅσους ὑπερέβησαν τὰ ἐσκαμμένα, παράδειγμα μετανοίας καὶ ἐν ἐπιγνώσει ὁμολογίας ἂς εἶναι ὁ Ἅγιος Γεννάδιος. Ὁ πρῶτος πατριάρχης μετὰ τὴν πτώση τῆς Κων/πόλεως, ὁ ὁποῖος καίτοι ὑπέγραψε εἰς τὴν Φερράραν-Φλωρεντίαν, τελικῶς μετενόησε καὶ κατέστη ὁ ἡγέτης τοῦ ἀνθενωτικοῦ – οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ Ἐθνικοῦ ἀγῶνος, κηρύττοντας ὅτι στὴ Σύνοδο ἐκείνη "Ὅλα ἦσαν σαφὴς προδοσία τῆς ἀληθείας καὶ καταφρόνησις Θεοῦ καὶ "παίγνια ἐν οὐ παικτοῖς"".

Καὶ ἂς τὰ προσέξουν καλῶς τὰ διδάγματα αὐτὰ ὅσοι ὁρκίσθηκαν νὰ φυλάττουν τὴν "παρακαταθήκην" καὶ ὅσοι ἑτοιμάζονται νὰ "διαβοῦν τὸν ρουβίκωνα".

Οἱ Ἅγιοι λοιπὸν ἀφοῦ "κατηγωνίσαντο βασιλείας" ταυτοχρόνως "εἰργάσαντο δικαιοσύνην" καὶ τέλος "ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν". Δὲν ὑπάρχει ἀρετὴ ποὺ νὰ μὴ ἔγινε πραγματικότης στὴ ζωή τους. Ἀνέδειξαν τὴν Εὐαγγελικὴ ἀρετή, δείχνοντας ταυτοχρόνως καὶ τὸ πῶς αὐτὴ κατορθώνεται ἀλλὰ καὶ ποιὰ ἀξία ἔχει.

Στὸ πρόσωπό τους ὁ κόσμος εἶδε ὅτι ἡ Χριστιανικὴ πίστη δὲν εἶναι μία θεωρία, οὔτε ἕνα φιλοσοφικὸ ἢ κοινωνικὸ σύστημα, ἀλλὰ τρόπος ζωῆς. Βίωμα μετανοίας ἐξαγιαστικόν. Ταυτοχρόνως δὲ οἱ Ἅγιοι ἀποτελοῦν τὴν ἀπόδειξη ὅτι δὲν ὑφίστανται "πολλὲς" καὶ "σῴζουσες Ἐκκλησίες", ἀλλὰ πλάνες καὶ αἱρέσεις, ἀφοῦ ἐκήρυξαν καὶ μαρτύρησαν γιὰ τὴν αὐθεντικότητα καὶ τὴν μοναδικότητα τῆς Ἐκκλησίας μας. Ἔτσι λοιπόν, οἱ καλοπροαίρετοι ἄνθρωποι καὶ ὄχι οἱ διεστραμμένοι, κατανοοῦν πόσο ἀναγκαῖο εἶναι γιὰ τὸν κόσμο νὰ ὑπάρχει ἡ Ὀρθοδοξία ἀμόλυντη, ὥστε νὰ παράγει τὸν καρπὸ τῆς ἁγιότητος. Νὰ καταρτίζει Ἁγίους, οἱ ὁποῖοι κυβερνοῦν τὰ ἔθνη καὶ καθοδηγοῦν τοὺς λαοὺς στὸν ὑψηλὸ προορισμὸ τοῦ ἁγιασμοῦ καὶ τῆς σωτηρίας. Αὐτοὺς λοιπὸν τοὺς Ἁγίους ἂς παρακαλέσουμε νὰ μᾶς εὐλογοῦν, ὥστε ἀμετακινήτως στὰ τοῦ δόγματος καὶ μὲ ἐνθουσιασμὸ νὰ πορευόμαστε στὸν δρόμο ποὺ οἱ ἴδιοι πρὶν ἀπὸ ἐμᾶς ἐβάδισαν. Ἀμήν.

Ἀρχιμ. Ἰωὴλ Κωνστάνταρος

ΑΝΤΙΑΙΡΕΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Αἱ πλάναι τῶν Ἰεχωβιτῶν περὶ τὴν Θεότητα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

(1ον)

Ἐπὶ τῇ συμπληρώσει ἑνὸς ἔτους ἀπὸ τὴν κοίμησιν τοῦ π. Γεωργίου Καψάνη παραθέτομεν ἀπὸ τὸ βιβλίον του «Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΠΙΣΤΙΣ ΜΑΣ ΚΑΙ ΟΙ ΠΛΑΝΕΣ ΤΩΝ ΙΕΧΩΒΙΤΩΝ» τὸ κεφάλαιον μὲ τίτλον «Ἡ Θεότης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ»:

«Πιστεύουμε οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοὶ ὅτι σωζόμεθα ὄχι διότι ἀκολουθοῦμε ἁπλῶς τὶς ἠθικὲς ἀρχές, ποὺ δίδαξε ὁ Χριστός, ἀλλά διότι ἑνούμεθα μαζί Του καὶ ἔτσι ἡ θνητή, πεσοῦσα καὶ χωρισμένη ἀπὸ τὸν Θεὸ ἀνθρωπίνη φύσις μας, ζωοποιεῖται, ἐπανασυνδέεται μὲ τὸν Θεό, ἀθανατοποιεῖται καὶ θεοῦται.

Αὐτὸ εἶναι μὲ λίγα λόγια τὸ μυστήριο τῆς σωτηρίας μας, ποὺ ἀρνοῦνται οἱ ἰεχωβῖτες.

Οἱ ἰεχωβῖτες συγκεκριμένως διδάσκουν:

Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς δὲν εἶναι Θεὸς ὁμοούσιος μὲ τὸν Πατέρα. Εἶναι υἱός, ὄχι κατὰ φύσιν, ἀλλὰ κατὰ χάριν, ὅπως καὶ ἐμεῖς. Δὲν γεννήθηκε προαιωνίως ἀπὸ τὸν Πατέρα, δὲν εἶναι συνάναρχος, ἀλλὰ εἶναι τὸ πρῶτο κτίσμα (δημιούργημα τοῦ Πατρὸς), ὅπως δίδασκε ὁ Ἄρειος. «Ἦταν ἕνα ἰσχυρὸ πνευματικὸ πλάσμα, ποὺ εἶχε δημιουργήσει πολὺν καιρὸ πρὶν ἀρχίση νὰ δημιουργῆ τὴν γῆ». «Αὐτὸς ἐδημιουργήθη πρὶν ἀπὸ ἀναρίθμητες χιλιετηρίδες ὡς πρώτη καὶ μοναδικὴ ἄμεση κτίσις ἀπὸ τὸν Πατέρα Του τὸν Ἰεχωβᾶ..». Δημιουργήθηκε «κατὰ τὸν ἴδιον χρόνον τῆς δημιουργίας τοῦ Ἑωσφόρου, ὥστε ὁ Λόγος καὶ ὁ Ἑωσφόρος νὰ εἶναι δύο Υἱοὶ τοῦ Θεοῦ». «Ὁ Θεὸς ἦταν μόνος, πρὶν δημιουργηθῆ ὁ Υἱός». Ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ μέγας ἀρχιδοῦλος, ὁ γνωστὸς ὡς Ἀρχάγγελος Μιχαήλ, ποὺ ἀργότερα ἐπρόκειτο νὰ γίνη Ἰησοῦς Χριστός. Κατ' ἄλλη ἐκδοχὴ «ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ μεγαλύτερος Μωϋσῆς, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ κεφαλὴ τῆς οὐρανίου Ἐκκλησίας». Υἱὸς τοῦ Θεοῦ δὲν ἦταν ἀπ' ἀρχῆς, ἀλλ' ὅταν ἀναγεννήθηκε διὰ τοῦ βαπτίσματος «ἔγινε πνευματικὸς υἱὸς τοῦ Θεοῦ μὲ τὴν ἀναγέννησιν». Ἄρα ὁ Ἰησοῦς ἀναγεννήθηκε, ὅπως ἀναγεννᾶται κάθε ἄνθρωπος. Τὴν Παρθένο Μαρία εἶναι «ἀκατάλληλο καὶ βλάσφημο νὰ τὴν ὀνομάζουμε μητέρα τοῦ Θεοῦ». Ἡ Μαρία δὲν εἶναι ἀειπάρθενος. Ἀπέκτησε καὶ ἄλλα παιδιά.

Προχωροῦν ἀκόμη στὴν ψυχολογία τοῦ Πατρός: Ὁ οὐράνιος πατήρ, οὐδεμίαν ἐξεδήλωσε ζηλοτυπίαν ἀναφορικῶς πρὸς τὸ μεγαλεῖον τοῦ Μεγάλου Ἀρχιδούλου Αὐτοῦ».

Ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἀκόμη, δὲν ἀναστήθηκε σωματικῶς, ἀλλὰ πνευματικῶς, καὶ «ἔγινε ἕνα ἔνδοξο πνευματικὸ πλάσμα».

Ἡ σωματικὴ Ἀνάστασις τοῦ Χριστοῦ ἀποτελεῖ ἐπίσης σκάνδαλο γιὰ τὴν λογικὴ καὶ συνεπῶς ἀπορρίπτεται ἀπὸ τοὺς ἰεχωβῖτες, ὅπως ἀπορρίφθηκε ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Ἀθηναίους, ὅταν ὁ Παῦλος κήρυξε στὸν Ἄρειο Πάγο.

Τὸν ὁμόφρονά τους Ἄρειο ἀποκαλοῦν «ἄγγελον ἢ ἀγγελιαφόρον τῆς Ἐκκλησίας τῆς Περγάμου, ἀδελφόν, μέγαν καὶ εὐγενῆ ἄνδρα, σπουδαιοτάτην μαρτυρίαν κομίσαντα». Ἀντιθέτως, τὸν διακηρύξαντα τὴν ὀρθόδοξο πίστι στὴν θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Μέγα Ἀθανάσιο ὀνομάζουν «στόμα τῆς πλάνης καὶ ὑπηρέτην τοῦ ἀντιχρίστου».

Ἀρνούμενοι τὴν Θεότητα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀρνοῦνται καὶ νὰ ὀνομασθοῦν Χριστιανοὶ (μεταξὺ τῶν δούλων καὶ τοῦ ἀρχιδούλου δὲν ὑπάρχει διαφορὰ ποιότητος ἀλλὰ τίτλου) ἢ ἔστω μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, ὅπως ὀνομάζοντο οἱ Ἀπόστολοι (Πράξ. β΄ 32) καὶ ἔτσι παραβαίνουν τὴν ρητὴ ἐντολὴ τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος παρήγγειλε στοὺς μαθητές Του νὰ γίνουν μάρτυρές Του «ἕως ἐσχάτου» τῆς γῆς» (Πράξ. α΄ 8). Θέλουν νὰ ὀνομάζωνται μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ, σὰν νὰ ζοῦν ἀκόμη στὴν ἐποχὴ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, γιὰ νὰ δηλώσουν ἔτσι ἀκόμη καὶ μὲ τὸ ὄνομά τους ὅτι ἀρνοῦνται τὸν Ἰησοῦ Χριστὸ ὡς Θεό, καὶ ὅτι Τὸν δέχονται μόνο «ὡς μάρτυρα τοῦ Ἰεχωβᾶ.

Τώρα τελευταῖα στὴν Ἑλλάδα ἄρχισαν νὰ ὀνομάζωνται «χριστιανοὶ μάρτυρες τοῦ Ἰεχωβᾶ», προφανῶς πρὸς παραπλάνησί μας ὅτι εἶναι Χριστιανοί.

Ἡ λέξις Ἰεχωβᾶς εἶναι ἑβραϊκὴ καὶ σημαίνει ὁ ὤν, δηλαδὴ ὁ μόνος ὑπάρχων. Ἔτσι ὀνόμασε ὁ Θεὸς τὸν ἑαυτό Του στὴν Παλαιὰ Διαθήκη. Ἔτσι ὅμως ὀνομάζει καὶ ὁ Χριστὸς τὸν ἑαυτό Του στὴν Καινὴ Διαθήκη: «Ἰδοὺ ἔρχεται μετὰ τῶν νεφελῶν, καὶ ὄψεται αὐτὸν πᾶς ὀφθαλμὸς καὶ οἵτινες αὐτὸν ἐξεκέντησαν… Ἐγὼ εἰμὶ τὸ Α καὶ τὸ Ω, λέγει Κύριος ὁ Θεός, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτωρ» (Ἀποκ. α΄ 7-8).

Ἐπειδὴ δὲ καὶ ὁ Υἱὸς εἶναι Θεός, στὸ ἴδιο βιβλίο τῆς Ἀποκαλύψεως βλέπουμε ὅτι ἡ κτίσις ὅλη ἀποδίδει στὸ Ἀρνίο τὸ ἐσφαγμένο, δηλαδὴ στὸν Χριστό, ὅμοια προσκύνησι ποὺ ἀποδίδει στὸν Θεό (Ἀποκ. ε΄ 13-14, ιε΄ 3-5).

Μελίκρατον καὶ Κυκεών

- Εἰς τὸ «Παρὸν» τῆς 17ης Μαΐου ἐ.ἔ. ἐγράφη: «Μίλησε γιὰ ἐμπόριο λειψάνων ὁ Νίκος Φίλης, ὁ ὁποῖος ἔμαθα ὅτι εἶναι καλὸς ψάλτης καὶ πάει τακτικὰ σὲ Ἐκκλησία καὶ ψάλλει...».

- Εἰς τὸ «Ἔθνος τῆς Κυριακῆς» τῆς 17ης Μαΐου ἐ.ἔ. ἀνεγνώσαμε: «Ἱερὸς πόλεμος βρίσκεται σὲ ἐξέλιξη γιὰ τὸ ἰδιοκτησιακὸ καθεστὼς ἀκινήτου 550 τ.μ. μὲ διώροφη οἰκοδομὴ στὴν Ἑρμούπολη Σύρου, ποὺ ἀποτελεῖ τὸ Μητροπολιτικὸ Μέγαρο, χρησιμοποιεῖται περίπου ἐπὶ 180 χρόνια ὡς κατοικία τοῦ ἑκάστοτε μητροπολίτη καὶ ἀνακαινίστηκε πλήρως τὸ 2000 (μαζὶ μὲ τὸ ἐκεῖ ἐκκλησιαστικὸ μουσεῖο), μὲ δαπάνες τῆς μητρόπολης, ὕψους 105 ἑκατ. δρχ. (308.419 εὐρώ)».

- Εἰς τὰ trikalaenimerosi.gr τῆς 17ης Μαΐου ἐ.ἔ. ἀνεγνώσαμε ὅτι «Στὴν Λιτανεία τῆς Τίμιας Κάρας τοῦ Ἁγίου Βησσαρίωνα συμμετεῖχαν ἀπὸ τοὺς Προσκόπους Τρικάλων ὁ Ἀναπληρωτὴς Περιφερειακὸς Ἔφορος..., ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ 3ου Συστήματος Προσκόπων Τρικάλων..., οἱ Ἀρχηγοὶ τῶν δύο Ἀγελῶν Λυκόπουλων τοῦ Συστήματος..., ὁ Ἀρχηγὸς τῆς 3ης Ὁμάδας Προσκόπων..., ὁ Ὑπαρχηγὸς τῆς 3ης Ἀγέλης Λυκόπουλων..., ἡ Ὑπαρχηγὸς τῆς 3ης Ὁμάδας Προσκόπων... καὶ οἱ Ἀνιχνευτὲς Σακελαρίου.... Μετὰ τὸ τέλος τῆς θείας Λειτουργίας ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ 3ου Συστήματος Προσκόπων Τρικάλων... χάρισε στὸν Μακαριότατο πλακέτα μὲ τὸ Ἱστορικὸ (πλέον) σῆμα τῆς πρώην Περιφερειακῆς Ἐφορείας Προσκόπων Τρικάλων καὶ μὲ τὸ Σῆμα τοῦ Προσκοπικοῦ μας κέντρου στὸν Ἀμάραντο». Διατί διὰ τῆς σιωπῆς καὶ τῆς ἀποδοχῆς δώρων ἀποδίδεται σπουδαιότης εἰς τὸ προσκοπικὸν σῶμα, τὸ ὁποῖον ἔχει σχέσιν μέ τόν τεκτονισμόν, ἀποσπᾶ παιδιὰ ἀπὸ τὸν Κυριακάτικον ἐκκλησιασμὸν καὶ ἀπὸ τὰ κατηχητικὰ σχολεῖα;

- Εἰς τὸ romfea.gr τῆς 17ης Μαΐου ἐ.ἔ ἀνεκοινώθη ἡ νέα μεγάλη προσφορά: «Σήμερα καθὼς τὸ τέλος τῆς χρονιᾶς τῶν κατηχητικῶν καὶ οἱ καλοκαιρινὲς κατασκηνώσεις τῶν Μητροπόλεων καὶ τῶν Μονῶν πλησιάζουν, δίνουμε τὴν εὐκαιρία σὲ ὅσες Ἱερὲς Μητροπόλεις τὸ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀποκτήσουν ἐντελῶς δωρεὰν τουλάχιστον 1000 τμχ τῆς ἐξαιρετικῆς ταινίας ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ: Ἡ ζωή Του μέσα ἀπὸ τὰ μάτια μιᾶ παρέας παιδιῶν... Τὸ σενάριό της βασίζεται ἀποκλειστικὰ στὸ κατὰ Λουκᾶν Ἅγιον Εὐαγγέλιον καὶ ἀποτελεῖ τὴν πιστότερη μεταφορὰ τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου μας στὴν μεγάλη ὀθόνη. Μέχρι σήμερα ἔχουν δοθεῖ περισσότερα ἀπὸ 500.000 DVD's τῆς ταινίας σὲ Ἱεραποστολικὲς Μητροπόλεις...». Μὰ εἶναι δυνατὸν αἱρετικὲς ταινίες νὰ προπαγανδίζωνται ὡς οἱ πιστότερες μεταφορὲς τῆς ζωῆς τοῦ Κυρίου; Ὀρθόδοξος ἱεραποστολὴ εἶναι αὐτὸ ἢ ἐξυπηρετοῦμε τὰ σχέδια τῶν αἱρετικῶν; Ἡ δωρεὰν διανομὴ δὲν ἐπροβλημάτισε κανένα;

- Εἰς τὸ makeleio.gr τῆς 17ης Μαΐου ἐ.ἔ. ὁ ψευτομουφτῆς εἰς Θράκην Ἀχμὲτ Μέτε φέρεται νὰ εἶπε εἰς συνέδριον τῆς FUEN εἰς Κομοτηνήν: «Ἐκπροσωπώντας τοὺς Τούρκους τῆς Δυτικῆς Θράκης θέλω νὰ τοὺς καλωσορίσω. Ἐμεῖς ὡς Τοῦρκοι τῆς Δυτικῆς Θράκης ἐμπιστευόμασταν μόνο τὴν μητέρα πατρίδα μας Τουρκία... ἡ Ἑλλάδα προσπαθεῖ νὰ μᾶς ἐξοντώσει διασπώντας μας σὲ τρία στοιχεῖα... Τὸ ξαναλέω ὅμως. Ἡ ἀνώτερη ταυτότητα μας εἶναι ἡ τουρκική, εἴμαστε Τοῦρκοι... Ἡ γλώσσα στὶς βιβλιοθῆκες τῶν παππούδων μου, παρὰ τὸ κάψιμο καὶ τὶς κατεδαφίσεις, εἶναι τὰ ὀθωμανικά. Δὲν ὑπάρχουν οὔτε βουλγάρικα, οὔτε ἑλληνικά, οὔτε μακεδονικά... Καὶ μάλιστα σὲ ἐπίσκεψη ποὺ ἔκανε στὴν Ἀθήνα ὁ νῦν πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας καὶ τότε πρωθυπουργός, ζήτησε ἀπὸ τὴν Ἀθήνα ὀκτὼ ἱερεῖς. Ὥστε μετὰ ἀπὸ τὸν θάνατο τοῦ Βαρθολομαίου στὴν Τουρκία νὰ μποροῦν οἱ ἱερεῖς νὰ ἐπιλέξουν σύμφωνα μὲ τοὺς νόμους τὸν ἡγέτη τους...». Τὸ Ὑπ. Ἐξωτερικῶν γνωρίζει τὶς δηλώσεις αὐτές;

- Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Φωνὴ τῆς Ξάνθης» τῆς 19ης Μαΐου ἐ.ἔ. ἐδημοσιεύθη τὸ ἀκόλουθον: «Ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη ἐν ὄψει τοῦ Τελικοῦ Κυπέλλου Ἑλλάδος ἐκφράζει θερμὰ συγχαρητήρια στοὺς ποδοσφαιριστές, στὴν ὁμάδα προπονητῶν, στὸν Πρόεδρο κ. Πανόπουλο καὶ στὰ μέλη τῆς διοίκησης τῆς ΠΑΕ Skoda Xanthi γιὰ τὴν μεγάλη ἐπιτυχία τῆς συμμετοχῆς σὲ ἕνα τελικὸ Κυπέλλου, ποὺ ἀποτελεῖ ἐπιβράβευση πολυετῶν προσπαθειῶν τῆς ὁμάδας μας καὶ εὔχεται ὁλόθερμα τὴν κατάκτηση τοῦ σημαντικοῦ αὐτοῦ τροπαίου. Ἐκ τῆς Ἱ. Μητροπόλεως». Τελικῶς ἡ ὁμάδα ἔχασε εἰς τὸν τελικόν...

- Εἰς τὴν ἐφημερίδα «Πρωινὸς Λόγος Ἰωαννίνων» τῆς 20ῆς Μαΐου ἐ.ἔ. ἐγράφη: «Γιὰ πρώτη φορὰ ἡ Ἐκκλησία ἐκπροσωπεῖται σὲ ἐμπορικὴ καὶ ἐπιχειρηματικὴ ἔκθεση, κάτι ποὺ σημαίνει ἀρχὴ ἀλλαγῆς δεδομένων καὶ προσέγγιση περισσότερο τῶν ἐγκόσμιων ἀπ' ὅτι τὰ ἐπουράνια! Αὐτὴ ἡ πρώτη «ἔξοδος» τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸ ποίμνιο σημαίνει καὶ τὴν ἀπαρχὴ ὑλοποίησης σκέψεων καὶ ἀπόψεων τοῦ Μητροπολίτη Μαξίμου ποὺ κινεῖται καὶ πρὸς τὸ «ἐπιχειρεῖν» ἀξιοποιώντας περιουσιακὰ στοιχεῖα τῆς Μητρόπολης Ἰωαννίνων... Οὔτε ἕνας, οὔτε δύο, οὔτε τρεῖς, ἀλλὰ δέκα ἱερεῖς παραβρέθηκαν στὸν ἁγιασμὸ τῆς Πανηπειρωτικῆς Ἔκθεσης ποὺ ἄνοιξε τὶς πόρτες της τὸ περασμένο Σάββατο τὸ βράδυ, ἡ ὁποία ἔκθεση ἀπὸ ἐφέτος φιλοξενεῖται στὸ πάρκινγκ τοῦ Πανηπειρωτικοῦ Σταδίου! Ἡ παρουσία τόσων ἱερέων ἐξηγήθηκε, ὅταν ἄνοιξε ἡ πόρτα καὶ οἱ ἐπισκέπτες ἀντίκρυσαν ἕνα τεράστιο περίπτερο, τὸ πρῶτο στὸν χῶρο τῆς ἔκθεσης, ποὺ εἶναι «ἀφιερωμένο» στὶς δραστηριότητες τῆς Μητρόπολης Ἰωαννίνων!».

- Εἰς τὴν «Ἐλευθερία Λάρισας» ἐδημοσιεύθη φωτογραφία μὲ τὸ ἑξῆς σχόλιον: «Πάντα εἶχε πολλοὺς φίλους καὶ στὴν Ἐλασσόνα ὁ Σεβασμιώτατος μητροπολίτης Λαρίσης κ. Ἰγνάτιος. Ἀρκετοὶ ποὺ τὸν εἶδαν στὶς ἐκδηλώσεις μνήμης γιὰ τὸν μακαριστὸ Βασίλειο ἔσπευσαν νὰ τὸν χαιρετίσουν ἀπὸ κοντά, συνομιλώντας μαζί του. Στὸ στιγμιότυπο τῆς «Ε», ὁ κ. Ἰγνάτιος ἀνάμεσα στοὺς Ἐλασσονίτες ἀντιπεριφερειάρχες κ. Παπαδημόπουλο καὶ κ. Μαμάρα...».

- Εἰς τό www.dimokratiki.gr ἐδημοσιεύθη τό ἀκόλουθον: «Ἀθῶοι κρίθηκαν ἀπὸ τὸ Μεταβατικὸ Τριμελὲς Πλημμελειοδικεῖο Καρπάθου, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καρπάθου καὶ Κάσου κ.κ. Ἀμβρόσιος καὶ ἀκόμη 4 κάτοικοι τῆς Καρπάθου ποὺ κατηγορήθηκαν γιὰ παράβαση καθήκοντος μὲ πράξη καὶ διὰ παραλείψεως κατ' ἐξακολούθηση, ἀπὸ κοινοῦ καὶ κατὰ μόνας καὶ γιὰ ἠθικὴ αὐτουργία σὲ παράβαση καθήκοντος διὰ παραλείψεως κατ' ἐξακολούθηση, ἀπὸ κοινοῦ καὶ κατὰ μόνας. Οἱ κατηγορούμενοι ἐφέροντο νὰ ἐπέτρεψαν τὴν ἀνέγερση αὐθαίρετων κατασκευῶν στὸν Ἱερὸ Ναὸ τῆς «Παναγίας Λαρνιώτισσας»!

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

Μόλις ἐκυκλοφορήθησαν τὰ νέα βιβλία τῶν ἐκδόσεων «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ» (Σπαρτάκου 6, Συκιές, 56626 ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ, Τηλ. 2310 212659) γραμμένα εἰς ἁπλῆν γλῶσσαν, εὐκολονόητα, καλαίσθητα καὶ πολὺ ὠφέλιμα διὰ μικροὺς καὶ μεγάλους.

1. «ΠΑΤΡΙΚΕΣ ΟΔΗΓΙΕΣ ΚΑΙ ΕΜΠΕΙΡΙΚΕΣ ΥΠΟΘΗΚΕΣ, ΓΙΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΤΕΛΕΙΩΣΗ» τοῦ Γέροντος Ἐφραὶμ Φιλοθεΐτου.

2. «ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΕΣ ΤΟΥ 21ου ΑΙΩΝΑ, ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΩΝ ΜΟΝΑΖΟΥΣΩΝ ΜΑΚΡΙΝΗΣ ΚΑΙ ΜΑΚΑΡΙΑΣ ΤΗΣ Ι. ΜΟΝΗΣ ΑΡΤΟΚΩΣΤΑΣ» Ἱερομονάχου π. Ἀμφιλοχίου Κοντοῦ.

3. «ΠΑΠΑ-ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΚΑΓΚΑΣΤΑΘΗΣ (1902-1975) Ἐφημέριος Πλατάνου Τρικάλων».

4. «ΠΑΤΕΡΙΚΑ ΘΗΣΑΥΡΙΣΜΑΤΑ» * Ἁγίου Ἰσαὰκ τοῦ Σύρου * Ἁγίου Μακαρίου τοῦ Αἰγυπτίου καὶ * Ἐντρυφήματα γιὰ τὴν προσευχή. Τοῦ Μοναχοῦ Ἀρσενίου Ἁγιορείτου.

5. «Πάπας καὶ οἰκουμενιστές» Μοναχοῦ Γαβριὴλ Ἁγιορείτου.

6. «Η ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΣΤΗΝ ΕΝΩΜΕΝΗ ΕΥΡΩΠΗ» Κων. Δωρ. Μουρατίδου, Καθηγητοῦ Πανεπιστημίου, Προέδρου τῆς Π.Ε.Θ.

7. «Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΤΗΝ ΑΓΧΟΝΗ» Π.Μ. Σωτήρχου.

8. «ΝΑ ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΙΣΙΟΔΟΞΟΙ, Ο,ΤΙ ΚΑΙ ΑΝ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ» Ἁγίου Νικολάου Ἀχρίδος.

9. «ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ», Ἁγ. Νικολάου Ἀχρίδος.

10. «Η ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗ ΑΠΟΣΤΟΛΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» Ἀρχ. Σπυρ. Μπιλάλη.

11. «ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΝΟΕΡΑ ΠΡΟΣΕΥΧΗ» Γέροντος Ἐφραὶμ Φιλοθεΐτου.

12. ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΒΙΟΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΚΛΗΣΙΣ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΥ ΤΟΥ ΟΡΟΥΣ ΑΜΩΜΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ.

Ἐπίσης μπορεῖτε νὰ τὰ βρῆτε καὶ εἰς τὰ κεντρικὰ θρησκευτικὰ βιβλιοπωλεῖα τῶν Ἀθηνῶν.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟΝ

Ἀποφθέγματα καὶ κατορθώματα Μεγάλου Ἀντωνίου ἐκ τοῦ Γεροντικοῦ

14. «Εὖξαι ὑπὲρ ἐμοῦ»

Καθῆκον κάθε χριστιανοῦ εἶναι νὰ προσεύχεται καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους, εἴτε τοῦ τὸ ζητοῦν εἴτε ὄχι. Ἰδιαίτερα στὶς ἐξαιρετικὲς περιπτώσεις ὅπου οἱ ἀδελφοὶ ἀντιμετωπίζουν προβλήματα σωματικῆς ἢ ψυχικῆς ὑγείας, βιώνουν δυσάρεστες καταστάσεις, ὀλιγοπιστία, ἀπόγνωση κ.λπ. καὶ ζητοῦν ἐπίμονα τὴν προσευχή του. Ὅμως δὲν πρέπει νὰ ξεχνᾶμε ὅτι ἡ ἱκανοποίηση τῶν αἰτημάτων προϋποθέτει καὶ τὴν προσευχὴ τῶν πασχόντων. Διαφορετικὰ δὲν θὰ προκύψει καμιὰ βοήθεια, ὅσο καὶ νὰ προσευχηθοῦν οἱ ἄλλοι γι' αὐτούς.

Ἕνας ἀδελφὸς πῆγε στὸν ἀββᾶ Ἀντώνιο καὶ τοῦ ζήτησε νὰ προσευχηθεῖ γι' αὐτόν. Καὶ ὁ ἅγιος τοῦ εἶπε: «Οὔτε ἐγὼ σὲ εὐσπλαγχνίζομαι οὔτε ὁ Θεός, ἐὰν ὁ ἴδιος δὲν βιαστεῖς νὰ παρακαλέσεις τὸν Θεό».

* * *

15. Ἡ γνῶσις τῆς Ἁγίας Γραφῆς

Πολλὲς φορὲς παρατηροῦμε στοὺς λεγόμενους θρησκευτικοὺς ἀνθρώπους μία τάση πολυλογίας καὶ μία ἐπιθυμία προβολῆς, πὼς τάχα γνωρίζουν πολλὰ καὶ κατανοοῦν βαθύτερα τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ. Εἶναι πρόθυμοι νὰ διατυπώνουν τὴ γνώμη τους καὶ νὰ τὴν ὑποστηρίζουν χωρὶς νὰ «βάζουν ἕνα ἐρωτηματικό», ὅπως ἔλεγε καὶ ὁ γέροντας Παΐσιος. Αὐτὸ δείχνει πνευματικὴ ἀνωριμότητα καὶ ἔλλειψη ταπεινοῦ φρονήματος.

Κάποτε ὁ ἀββᾶς Ἀντώνιος θέλησε νὰ δοκιμάσει μερικοὺς γέροντες, ποὺ τὸν εἶχαν ἐπισκεφτεῖ, μαζὶ μὲ τὸν ἀββᾶ Ἰωσήφ. Τοὺς εἶπε ἕνα γραφικὸ χωρίο καὶ ρωτοῦσε τὸν καθένα γιὰ τὸ νόημά του. Οἱ πατέρες ἀπαντοῦσαν εὔκολα καὶ ὁ ἀββᾶς ἀπέρριπτε ὅλες τὶς ἀπαντήσεις. Τελευταῖα ρώτησε καὶ τὸν ἀββᾶ Ἰωσήφ, ὁ ὁποῖος εἶπε ὅτι δὲν γνωρίζει. Καὶ ὁ ἀββᾶς Ἀντώνιος ἔβγαλε τὸ συμπέρασμα: «Πάντως ὁ ἀββᾶς Ἰωσὴφ βρῆκε τὸ δρόμο, γιατὶ εἶπε δὲν ξέρω».

Ἡ γνώση τῆς Ἁγίας Γραφῆς προϋποθέτει ταπεινὸ φρόνημα. Ὑπάρχουν ἐπηρμένοι θεολόγοι, οἱ ὁποῖοι μελετοῦν καὶ ἑρμηνεύουν τὴ Γραφὴ μὲ τὸ νοῦ τους, ἀλλὰ ἡ καρδιά τους βρίσκεται πολὺ μακριὰ ἀπὸ τὸ πνεῦμα της. Αὐτὴ εἶναι καὶ ἡ αἰτία, ποὺ δὲν μποροῦν νὰ τραφοῦν πνευματικά.

* * *

16. «Εὐχῶν χρεία»

Πολλοὶ κληρικοὶ καὶ μοναχοὶ εἶναι ἐξοικειωμένοι μὲ τὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν Ἁγία Γραφή. Ἀναφέρονται συνεχῶς σὲ διάφορα χωρία, χωρὶς ὅμως νὰ συγκινοῦνται πολὺ καὶ νὰ εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ τηρήσουν στὴ ζωή τους μὲ ἀκρίβεια τὶς ἐντολές, ἀγωνιζόμενοι πνευματικά. Αὐτὸς εἶναι ὁ λόγος ποὺ περισσεύει ἡ φτηνὴ ἠθικολογία καὶ ἀπουσιάζει ἡ πνευματικὴ προθυμία, κάτι ποὺ εἶναι ἰδιαίτερα ἀνησυχητικό, γιατὶ ὑπάρχει πιθανότητα οἱ κοσμικοὶ νὰ τοὺς ξεπεράσουν σὲ πολλὰ πράγματα στὴ ζωή.

Οἱ χριστιανοί, κληρικοὶ καὶ λαϊκοί, πρέπει νὰ διατηροῦν τὴν εὐλάβεια ποὺ ἀπαιτεῖται ἀπέναντι στὸ λόγο τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ ταπεινὸ φρόνημα νὰ ἀγωνίζονται πνευματικά, ὄχι πρὸς τέρψιν, ἀλλὰ πρὸς σωτηρίαν.

Τὰ δύο ἀκόλουθα περιστατικὰ αὐτὴ τὴν ἀλήθεια ὑπογραμμίζουν στοὺς χριστιανούς, ποὺ δὲν ἔχουν σταθεροποιηθεῖ στὴν κατὰ Χριστὸν ζωὴ καὶ μοιάζουν μὲ τὸ αὐγό, ποὺ ἐνῶ ἔχει γερὸ τσόφλι μέσα εἶναι χαλασμένο!

Μιὰ φορὰ μερικοὶ μοναχοὶ ἀπὸ τὴ σκήτη θέλησαν νὰ ἐπισκεφτοῦν τὸν ἀββᾶ Ἀντώνιο. Μπῆκαν σ' ἕνα καΐκι, πῆραν καὶ κάποιον γέροντα ποὺ καὶ αὐτὸς ἤθελε νὰ πάει ἐκεῖ καὶ ξεκίνησαν. Καθισμένοι ἄρχισαν νὰ συνομιλοῦν χρησιμοποιώντας λόγους ἀπὸ τὴ Γραφὴ καὶ τοὺς πατέρες. Μετὰ ἄρχισαν νὰ λένε καὶ γιὰ τὰ ἐργόχειρά τους. Ὁ ἄγνωστός τους γέροντας σιωποῦσε: Ὅταν τὸ πλοῖο ἄραξε, οἱ μοναχοὶ κατευθύνθηκαν στὸ κελὶ τοῦ μεγάλου ἀσκητῆ. Ἐκεῖνος τοὺς ὑποδέχτηκε λέγοντάς τους:

– Καλὴ συνοδεία βρήκατε αὐτὸν ἐδῶ τὸν γέροντα.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν γέροντα τοῦ εἶπε:

– Καλοὺς ἀδελφοὺς εἶχες μαζί σου, ἀββᾶ.

Ὁ μέχρι τότε σιωπηλὸς γέροντας ἀποκρίθηκε μεταφορικά:

– Καλοὶ βέβαια εἶναι ἀλλὰ ἡ αὐλή τους δὲν ἔχει πόρτα καὶ ὅποιος θέλει μπαίνει στὸ σταῦλο καὶ λύνει τὸν ὄνο.

Αὐτὸ τὸ εἶπε, γιατὶ οἱ πατέρες καθὼς ταξίδευαν ἔλεγαν ὅ,τι τοὺς ἐρχόταν στὸ στόμα. Εἶχαν δηλαδὴ τὸ πάθος τῆς πολυλογίας καὶ ἀργολογίας, τὸ ὁποῖο τοὺς ἀφαιροῦσε τὴν εἰρήνη, ποὺ ἔπρεπε νὰ διατηροῦν στὴν ψυχή τους.

Ἄλλοτε πάλι πῆγαν στὸν ἀββᾶ Ἀντώνιο κάποιοι μοναχοί, οἱ ὁποῖοι δὲν διακρίνονταν γιὰ τὸν πνευματικό τους ἀγώνα, ἀλλ' ἁπλῶς ἀπὸ περιέργεια ἔφθασαν ἐκεῖ καὶ ἀπὸ ἰδιοτέλεια νὰ βροῦν κάποια δικαιολογία γιὰ τὴ ραθυμία τους καὶ νὰ καθησυχάσουν τὴ συνείδησή τους μὲ ὅσα ἐνδεχομένως θὰ ἀποσποῦσαν ἀπὸ τὸν πολύπειρο ἀββᾶ. Εἶπαν λοιπὸν στὸν ἅγιο:

– Πές μας κάτι, πῶς νὰ σωθοῦμε.

Καὶ τοὺς ἀποκρίθηκε:

– Ἀκούσατε τὴ Γραφή; Σᾶς ἀρκεῖ αὐτή.

Ἐκεῖνοι ἐπιμένουν:

– Καὶ ἀπὸ σένα θέλουμε νὰ ἀκούσουμε κάτι, πάτερ.

– Τὸ Εὐαγγέλιο λέει: «Ἐάν τις σὲ ραπίσῃ εἰς τὴν δεξιὰν σιαγόνα, στρέψον αὐτῷ καὶ τὴν ἄλλην».

– Δὲν μποροῦμε νὰ τὸ κάνουμε αὐτό.

– Ἂν δὲν μπορεῖτε νὰ στρέψετε καὶ τὴν ἄλλη, τοὐλάχιστον ἂς ὑπομείνετε τὸ ράπισμα στὴ μία.

– Οὔτε αὐτὸ μποροῦμε.

– Ἂν καὶ αὐτὸ δὲν τὸ μπορεῖτε, μὴ ἀνταποδώσετε τὸ χτύπημα.

– Οὔτε αὐτὸ τὸ μποροῦμε.

– Τότε ὁ ἀββᾶς στράφηκε πρὸς τὸ μαθητή του καὶ τοῦ εἶπε ψιθυριστά: «Κάνε τους λίγο κουρκούτι, γιατὶ εἶναι ἀνήμποροι». Μετὰ ἀπευθυνόμενος στοὺς ἐπισκέπτες του εἶπε συμπερασματικά:

– Ἂν αὐτὸ δὲν τὸ μπορεῖτε καὶ ἐκεῖνο δὲν τὸ θέλετε, τί νὰ σᾶς κάνω; Προσευχὴ χρειάζεται.

Πρεσβ. Διονύσιος Τάτσης

Τὸ χρονικὸν τῆς Ἁλώσεως

Τοῦ Ἰωάννου Ἐλ. Σιδηρᾶ, Θεολόγου – Ἐκκλησιαστικοῦ Ἱστορικοῦ – Νομικοῦ

«Τὸ δὲ τὴν πόλιν σοι δοῦναι, οὔτ' ἐμὸν ἐστιν οὔτ' ἄλλου τῶν κατοικούντων ἐν ταύτῃ· κοινῇ γὰρ γνώμῃ πάντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανοῦμεν καὶ οὐ φεισόμεθα τῆς ζωῆς ἡμῶν».

(Ἀπόκριση Αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου ΙΑ΄ τοῦ Παλαιολόγου πρὸς Μωάμεθ Β΄ τὸν Πορθητή).

ΟΙ ΚΥΡΙΟΤΕΡΟΙ βυζαντινοὶ ἱστορικοὶ χρονογράφοι, οἱ ὁποῖοι κατέγραψαν καὶ διέσωσαν αὐθεντικὰ καὶ τεκμηριωμένα τὰ γεγονότα, πρίν, κατὰ καὶ μετὰ τὴν ἅλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως εἶναι ὁ Δούκας, ὁ Λαόνικος Χαλκοκονδύλης, ὁ Γεώργιος Φραντζῆς καὶ ὁ Μιχαὴλ Κριτόβουλος. Μὲ γνώμονα τὴν ἱστορικὴ γραφὴ τῶν παραπάνω χρονογράφων συντίθεται τὸ «Χρονικὸν τῆς ἁλώσεως» μέχρι τὴν 29η Μαΐου τοῦ 1453, ἡμέρα ποὺ σφράγισε ἐπὶ αἰῶνες τὴν πορεία τοῦ εὐσεβοῦς Γένους μας.

Τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1448 ἐκοιμήθη ὁ βυζαντινὸς αὐτοκράτωρ Ἰωάννης Η΄ Παλαιολόγος καὶ διάδοχος αὐτοῦ ὁρίσθηκε ὁ ἀδελφός του Κωνσταντῖνος ΙΑ΄ ὁ Παλαιολόγος, ὁ ὁποῖος ἐστέφθη στὸ Δεσποτάτο τοῦ Μυστρᾶ καὶ «ἐγένετο παρὰ πάντων δεκτὸς» στὴν Κωνσταντινούπολη. Ἀπὸ τὴν ἄλλη πλευρά, κατὰ τὸ ἔτος 1451, εἶχε πεθάνει ὁ Σουλτάνος τῶν ὀθωμανῶν Μουρὰτ Β΄ καὶ διάδοχός του ἀνεδείχθη στὴν Ἀνδριανούπολη ὁ υἱός του, Μωάμεθ Β΄ ὁ μετέπειτα πορθητὴς τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ἀπὸ τὸν Μάρτιο μέχρι καὶ τὰ τέλη Αὐγούστου τοῦ 1452 οἰκοδομεῖται ὑπὸ τὴν ἀπόλυτη ἐπίβλεψη τοῦ Μωάμεθ τὸ νέο φρούριο τῶν ὀθωμανῶν στὸ πιὸ στενὸ καὶ δύσπλευστο σημεῖο τοῦ Βοσπόρου προκειμένου νὰ ἐλέγχεται ἀπολύτως ἀπὸ τοὺς ὀθωμανοὺς ἡ δίοδος τοῦ Βοσπόρου. Ταυτόχρονα οἱ ὀθωμανοὶ προβαίνουν σὲ σκληρὲς λεηλασίες στὸν εὐρύτερο χῶρο τοῦ νέου φρουρίου καὶ δημιουργοῦν τὰ πρῶτα σοβαρὰ πλήγματα στοὺς βυζαντινούς. Τότε ἀκριβῶς (Ἰούλιος τοῦ 1452) ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ἀναγκάζεται νὰ σφραγίσει τὶς πύλες τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Τὴν ἴδια περίοδο ὁ Σουλτάνος Μωάμεθ Β΄ ἀγωνιᾶ καὶ ὑποφέρει, ἐπειδὴ βλέπει ὅτι οἱ Ρωμαῖοι εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ ὑπερασπισθοῦν τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τοῦ Γένους. Εἶναι δὲ χαρακτηριστικὸ τῶν τότε ἱστορικῶν, οἱ ὁποῖοι ἀναφέρουν ὅτι ὁ Μωάμεθ στὴν Ἀνδριανούπολη «οἴκοι διάγων οὐκ εἶδον ἀνάπαυσιν τοῖς βλεφάροις, ἀλλὰ καὶ νυκτὶ καὶ ἡμέρᾳ τὴν πᾶσαν φροντίδα τῆς πόλεως εἶχε, πῶς αὐτὴν καταλάβοι, πῶς κύριος αὐτῆς γένοιτο». Τότε συμβαίνει ἀνεπάντεχα ἀκόμη ἕνα κακό. Κάποιος ἱκανότατος μηχανικὸς –πιθανότατα Οὔγγρος, μεταπηδᾶ ἀπὸ τοὺς βυζαντινοὺς στοὺς ὀθωμανοὺς ἔναντι ἁδρᾶς ἀμοιβῆς καὶ ἀναλαμβάνει νὰ κατασκευάσει ἕνα τεράστιο σὲ μέγεθος κανόνι, τὸ ὁποῖο θὰ ἀποτελεσματικότατα νὰ καταστρέψει τὰ τείχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἀπεδείχθη ἐφιαλτικὸ ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

Ἀπὸ τὴν πλευρὰ τους οἱ βυζαντινοὶ μὲ τὴν ἀποστολὴ πρέσβεων ζητοῦν βοήθεια ἀπὸ τὴν Ἰταλία καὶ τὴν Οὐγγαρία, ἀλλὰ ὁ Ἰωάννης Οὐνυάδης γιὰ τὴν παροχὴ στρατιωτικῆς ἐνισχύσεως ὑπὲρ τῶν βυζαντινῶν ζητεῖ ὡς ἀντάλλαγμα τουλάχιστον τὴν πόλη τῆς Μεσημβρίας στὸν Εὔξεινο Πόντο.

Κατὰ τοὺς μῆνες Νοέμβριο-Δεκέμβριο τοῦ 1452 ἐνεργοποιοῦνται στοιχειωδῶς καὶ βαθμιαῖα ἡ Βενετία καὶ ἡ Γένοβα ὕστερα ἀπὸ σειρὰ σοβαρῶν ἐχθρικῶν ἐπιθέσεων τῶν ὀθωμανῶν ἐναντίον δικῶν τους ὑπηκόων. Ὑποβάλλουν αἰτήσεις γιὰ παρέμβαση τοῦ Πάπα Νικολάου Ε΄ πρὸς τοὺς Δυτικοὺς ἡγεμόνες καὶ τελικῶς ἀποφασίζουν τὴν στρατιωτικὴ ἐνίσχυση μόνον τῶν δικῶν τους ἐγκατεστημένων στὸν Γαλατᾶ καὶ στὴ συνοικία Πέραν τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Καὶ ὅλα αὐτὰ πρὸς ὑπεράσπιση τῶν οἰκονομικῶν τους συμφερόντων καὶ ὄχι ἀπὸ ἐνδιαφέρον γιὰ τὴν σωτηρία τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1452 γίνονται στὴν Κωνσταντινούπολη δεκτοὶ ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Κωνσταντῖνο ὁ ἑλληνικῆς καταγωγῆς ἐξωμότης Ἐπίσκοπος τοῦ Κιέβου Ἰσίδωρος ὡς ἀπεσταλμένος τοῦ Πάπα καὶ ὁ Λεονάρδος Χίος, Λατῖνος Ἐπίσκοπος Μυτιλήνης. Στὶς 12 Δεκεμβρίου 1452 μὲ συναίνεση τοῦ αὐτοκράτορος Κωνσταντίνου κηρύσσεται στὴν Ἁγία Σοφία ἡ ἕνωση τῶν δύο Ἐκκλησιῶν προκαλώντας τὴν ἐντονότατη δημόσια ἀντίδραση τῆς μερίδος τῶν ὀρθοδόξων ἀνθενωτικῶν, οἱ ὁποῖοι γνώριζαν ὅτι τίποτε δὲν μποροῦσαν νὰ ἀναμένουν ὡς βοήθεια ἀπὸ τοὺς Λατίνους. Γράφεται μάλιστα ὅτι τὸ ἀνοσιούργημα τῆς ψευδοενώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν ἐθεωρήθη ἀπὸ τοὺς πνευματικοὺς ἀνθρώπους τῆς Πόλεως ὡς πράξη ἀσυγχώρητη ἀπὸ τὸν Θεό, ὁ ὁποῖος ἀποστρέφει τὸ πρόσωπο αὐτοῦ ἀπὸ τοὺς βυζαντινοὺς καὶ ἡ Πόλη ἔπεσε στὰ χέρια τῶν ἀλλόθρησκων ὀθωμανῶν.

Στὰ τέλη Δεκεμβρίου τοῦ 1452 ἀποφασίζεται καὶ παραμένουν στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ συμμετάσχουν στὴν ἄμυνά της ὅσα πλοῖα εἶχαν ἐλλιμενισθεῖ γιὰ ἐμπορικοὺς λόγους, ἀλλὰ ἕνα τμῆμα ἀπὸ αὐτὰ –κυρίως βενετικὰ- δὲν πειθαρχεῖ καὶ ἀποχωρεῖ φυγαδεύοντας καὶ ἑκατοντάδες ἐνόπλους ἄνδρες.

Στὰ τέλη Φεβρουαρίου μὲ ἀρχὲς Μαρτίου τοῦ 1453 οἱ ὀθωμανοὶ μεταφέρουν τὸ μεγάλο κανόνι ἀπὸ τὴν Ἀνδριανούπολη στὴν Κωνσταντινούπολη καὶ συγκεντρώνουν σταδιακὰ τὰ στρατιωτικὰ σώματα τοῦ Μωάμεθ. Λαμβάνουν θέσεις ἀπέναντι ἀπὸ τὰ χερσαῖα τείχη τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ σταδιακὰ ἀποκλείουν τὴν Πόλη ἀπὸ ξηρᾶς.

Οἱ βυζαντινοὶ ἐνισχύουν μὲ κάθε μέσο τὰ τείχη, χερσαῖα καὶ θαλάσσια, καὶ στὶς 2 Ἀπριλίου κλείουν μὲ τὴν μεγάλη ἅλυσίδα τὴν εἴσοδο τοῦ Κερατίου κόλπου. Παρὰ τὴν κρισιμότητα τῶν στιγμῶν ἡ ἀντιπαράθεση ἑνωτικῶν καὶ ἀνθενωτικῶν εἶναι πάντοτε αἰσθητή. Γράφεται μάλιστα ὅτι ὁ Μέγας Δούκας Λουκᾶς Νοταρᾶς, ὅταν εἶδε τὸν ἑνωμένο στρατὸ τῶν ὀθωμανῶν, εἶπε: «κρειττότερόν ἐστιν εἰδέναι ἐν μέσῃ τῇ Πόλει φακιόλιον βασιλεῦον Τούρκων ἢ καλύπτραν Λατινικήν». (Εἶναι καλύτερο νὰ δεῖ κάποιος στὸ μέσο τῆς Πόλεως νὰ βασιλεύει τουρκικὸ φακιόλιο παρὰ παπικὴ τιάρα).

Ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος ὑπερασπίζει μαζύ της θέσεις καὶ κυρίως τὴν κεντρικὴ χερσαία Πύλη, τὴν γνωστὴ ὡς Πύλη τοῦ Ἁγίου Ρωμανοῦ, ἐνῶ σῶμα ἐνόπλων κινεῖται σὲ διάφορα σημεῖα στὸ ἐσωτερικὸ τῆς Πόλεως. Τὸ σύνολο τῶν κατοίκων τῆς Κωνσταντινουπόλεως ἀνέρχονταν στὶς 50.000 καὶ ἀπὸ αὐτούς, οἱ μὲν ἔνοπλοι βυζαντινοὶ ἦταν περίπου 7.000, ἐνῶ 2.000 ἦταν οἱ Βενετοὶ καὶ οἱ Γενουάτες. Στὸ πεδίο τῆς μάχης ἡ ἀναλογία ἦταν ἕνας Ρωμιὸς πρὸς εἴκοσι ὀθωμανούς.

Στὶς 5-7 Ἀπριλίου ἔχουμε τὴν ἔναρξη τῆς πολιορκίας τῆς Πόλεως καὶ στὶς 12 Ἀπριλίου ἀρχίζουν συνεχεῖς κανονιοβολισμοὶ τῶν χερσαίων τειχῶν, ἡμέρα καὶ νύκτα, ἀπὸ τοὺς ὀθωμανούς. Οἱ βυζαντινοὶ μὲ ἐπινοητικότητα προσπαθοῦν μὲ εἰδικὲς κατασκευὲς καὶ ἐξουδετερώσουν τὶς βολές, νὰ κλείσουν μὲ κάθε μέσο τὰ ρήγματα στὰ τείχη καὶ νὰ δημιουργήσουν νέα προκαλύμματα καὶ προμαχῶνες.

Στὶς 18 Ἀπριλίου, κατὰ τὰ ξημερώματα, γίνεται ἡ πρώτη ἐπίθεση τῶν ὀθωμανῶν στὰ τείχη, ἀλλὰ ἀποκρούσθηκε ἐπιτυχῶς ἀπὸ τοὺς βυζαντινούς. Ἐξοργισμένος τότε ὁ Μωάμεθ ἐπιτίθεται μὲ τὴν μεγάλη του ἀλαζονεία ὁρμᾶ στὴν θάλασσα καὶ τὴν παραβίασε τοὺς παρανοίους, ἐνῶ ἀντικαθιστᾶ καὶ τὸν ἀρχηγὸ τοῦ στόλου του. Στὶς 22 Ἀπριλίου ὁ Μωάμεθ τεχνάζεται ἕνα πρωτοφανὲς στρατήγημα. Διατάζει τὴν μεταφορὰ διὰ ξηρᾶς τῶν πολεμικῶν πλοίων του μέσα στὸν Κεράτιο κόλπο. Ἡ μεταφορὰ τῶν πολεμικῶν πλοίων γίνεται πανηγυρικὰ καὶ μὲ τυμπανοκρουσίες ὅλης τῆς ἡμέρας καὶ τὰ πλοῖα καθελκύονται στὴν περιοχὴ τοῦ Γαλατᾶ ἀπὸ τὸ Διπλοκιόνιον ἕως ἀπέναντι τοῦ Κοσμιδίου.

Στὶς 7 Μαΐου γίνεται ἀποτυχημένη ἐπίθεση κατὰ τῶν χερσαίων τειχῶν μὲ 30.000 ἄνδρες καὶ ἰσχυρὲς ἀπώλειες γιὰ τοὺς ὀθωμανούς. Στὶς 12 Μαΐου ὁ Μωάμεθ τυφλωμένος ἀπὸ τὸ πάθος νὰ κατακτήσει τὴν Κωνσταντινούπολη διατάζει μεγάλη ἐπίθεση μὲ δύναμη 50.000 ἀνδρῶν κατὰ τὰ μεσάνυχτα. Σὲ μάχη ἐπὶ τῶν τειχῶν κοντὰ στὰ ἀνάκτορα σημειώνονται μεγάλες ἀπώλειες καὶ γιὰ τὰ δύο μέρη. Ὁ ἀγῶνας ἐξελίσσεται ὑπὲρ τῶν βυζαντινῶν καὶ ἐπιχειρεῖ νὰ τὴν προσπεσοῦν κοντὰ σὲ ἕνα πιὸ στενὸ περιβάλλον τοῦ ἐλεὶν ἐδέχθη νὰ ἐγκαταλείψει τὴν Πόλη.

Ἄξιο ἰδιαίτερης μνείας εἶναι κατὰ τὴν ἡμέρα τῆς ὀνομαστικῆς ἑορτῆς τοῦ Κωνσταντίνου (21 Μαΐου) ἡ πρόταση τοῦ Μωάμεθ πρὸς τὸν αὐτοκράτορα νὰ παραδώσει τὴν Πόλη μὲ ἀντάλλαγμα τὴν περιουσία τοῦ ἰδίου, τῆς οἰκογένειας καὶ τῶν ἀρχόντων του. Τότε ὁ γενναῖος καὶ μαρτυρικὸς Ρωμιὸς αὐτοκράτορας ἀποκρίνεται στὸ Μωάμεθ: «Τὸ δὲ τὴν πόλιν σοι δοῦναι, οὔτ' ἐμὸν ἐστιν οὔτ' ἄλλου τῶν κατοικούντων ἐν ταύτῃ· κοινῇ γὰρ γνώμῃ πάντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανοῦμεν καὶ οὐ φεισόμεθα τῆς ζωῆς ἡμῶν».

Μεταξὺ 25ης καὶ 26ης Μαΐου συμβαίνουν διάφορα ἐντυπωσιακὰ δυσοίωνα, ὅπως ἡ πτώση τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνος τῆς Θεοτόκου κατὰ τὴν λιτάνευσή της καὶ «τοῦτο παρὰ δόξαν γεγονὸς φρίκην τε πολλὴν καὶ ἀγωνίαν μεγίστην καὶ φόβον πᾶσιν ἐνέβαλεν». Παράλληλα, ἰσχυρὴ καταιγίδα μὲ ἀστραπὲς καὶ χαλάζι ἀναστατώνει τοὺς βυζαντινούς, ἐνῶ τὴν ἑπομένη «νέφος βαθὺ τὴν πόλιν πᾶσαν περιεκάλυψε ἀπὸ πρωίας βαθείας ἕως ἑσπέρας». Ὁρισμένοι μάλιστα ἱστορικοὶ χρονογράφοι τῆς ἐποχῆς ἐκείνης ἀναφέρουν ὅτι ἀπὸ τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς πολιορκίας μέχρι καὶ τὴν 27η Μαΐου, τρεῖς δηλαδὴ ἡμέρες πρὸ τῆς ἁλώσεως, ὁλόκληρη τὴν Πόλη ἐκάλυπτε περίεργη σὰν φωτεινὴ νεφέλη, ἡ ὁποία ὅταν ἐξαφανίστηκε προκάλεσε τὸν τρόμο τῶν Ρωμιῶν, ἐπειδὴ θεωρήθηκε ὅτι ἡ Θεοτόκος εἶχε πλέον ἀφήσει ἀπροστάτευτη τὴν Πόλη στὰ χέρια τῶν ὀθωμανῶν.

Κατὰ τὶς δύο τελευταῖες ἡμέρες (26/27 Μαΐου) πρὸ τῆς ἁλώσεως ὁ ὀθωμανικὸς στρατὸς προετοιμάζεται μὲ νηστεία καὶ προσευχή. Φωνασκίες καὶ θορυβώδεις νυκτερινοὶ ἑορτασμοὶ στὸ ὀθωμανικὸ στρατόπεδο ἔσπερναν τὸν πανικὸ στοὺς πολιορκημένους Ρωμιούς. Τὴν παραμονὴ τῆς μεγάλης ἐπιθέσεως (28 Μαΐου) ὁ Μωάμεθ ἀνακοινώνει στὰ στρατεύματά του ὅτι τὴν ἑπομένη θὰ γίνει ἡ μεγάλη καὶ τελικὴ ἐπίθεση. Ἐπακολουθεῖ γενικὴ κινητοποίηση μὲ ὑποσχέσεις ἀνταμοιβῶν στοὺς στρατιῶτες, προσευχὲς καὶ ἠθικὴ ἐνίσχυση, ἐνεργοποίηση ποικίλων πολιορκητικῶν κατασκευῶν καὶ ἀλλεπάλληλοι κανονιοβολισμοί.

Κατὰ τὰ ξημερώματα τῆς 29ης Μαΐου, ἡμέρα τῆς μάρτυρος Ἁγίας Θεοδοσίας, ἀρχίζει ἡ ἐπίθεση τῶν ὀθωμανῶν μὲ κύριο στόχο τὴν πύλη τοῦ Ἁγίου Ρωμανοῦ. Γίνονται ἀλλεπάλληλες προσπάθειες εἰσόδου διὰ μέσου τῶν τειχῶν, ἐνῶ ἐξακολουθοῦν οἱ κανονιοβολισμοί. Παρὰ τὴν σθεναρὴ ἀντίσταση τῶν πολιορκουμένων σχεδὸν ταυτόχρονα ἐπιτυγχάνεται ἡ εἴσοδος τῶν ὀθωμανῶν γενιτσάρων ἀπὸ τὴν κερκόπορτα καὶ ἀπὸ τὴν πύλη τοῦ Χαρισίου. Ἡ κερκόπορτα ἦταν ὑπόγεια, κρυφή, παλαιὰ εἴσοδος, «παραπόρτιον», πλησίον τοῦ παλατίου ποὺ εἶχαν ἀνοίξει προσφάτως γιὰ τὶς δικές τους ἀνάγκες οἱ βυζαντινοί. Διατυπώθηκε ὅτι στὴν πύλη τοῦ Ρωμανοῦ ἔπεσαν σὲ μάχη σώμα μὲ σῶμα πολλοὶ γενίτσαροι καὶ μαζί τους ὁ αὐτοκράτωρ Κωνσταντῖνος.

Στὸ σημεῖο αὐτὸ ἀξίζει νὰ ἀναφέρουμε τὸ ἐπεισόδιο, τὸ ὁποῖο καταγράφει ὁ χρονογράφος Φραντζῆς καὶ ἀφορᾶ τὴν πίστη καὶ τὴν ταπεινότητα τοῦ αὐτοκράτορος. Ἡ διήγησή του ἔχει ὡς ἑξῆς: «Ἐρχόμενος ὁ αὐτοκράτορας στὸν πάνσεπτο ἱερὸ ναὸ τῆς Τοῦ Θεοῦ Σοφίας γιὰ τὴν τελευταία θεία λειτουργία προσευχήθηκε κλαίγοντας καὶ γονατιστὸς μετέλαβε τὰ Ἄχραντα καὶ Θεῖα μυστήρια. Ἔπειτα μετέβη στὰ ἀνάκτορα, σταμάτησε γιὰ λίγο καὶ ζήτησε συγχώρεση ἀπὸ τοὺς πάντες. Ποιὸς νὰ διηγηθεῖ τὰ κλάματα καὶ τοὺς θρήνους στὸ παλάτι ἐκείνη τὴν ὥρα; Ἀκόμη καὶ ἂν ὑπῆρχε ἄνθρωπος καμωμένος ἀπὸ ξύλο ἢ πέτρα ἦταν ἀδύνατο νὰ μὴ θρηνήσει».

Οἱ χρονογράφοι ἀναφέρουν ἐπίσης ὅτι ὁ Κωνσταντῖνος βλέποντας τὴν ἅλωση τῆς Πόλεως εἶπε γοερὰ τὰ ἑξῆς φράσεις: «Δὲν ὑπάρχει κανεὶς χριστιανὸς νὰ πάρει τὸ κεφάλι μου». Χίλιες φορὲς νὰ πεθάνω παρὰ νὰ ζήσω καὶ νὰ δῶ τὴν ἅλωση τῆς Πόλης».

Τέτοιες ἦταν οἱ τρεῖς ἡμέρες σφαγές, καταστροφὲς καὶ ἱεροσυλίες, ὥστε ὁ χρονογράφος Φραντζῆς δὲν εἶναι ὑπερβολὴ ὅταν γράφει ὅτι: «σὲ ὁλόκληρη τὴν Κωνσταντινούπολη δὲν φαινόταν σπιθαμὴ χῶμα ἀπὸ τὸ σωρὸ τῶν νεκρῶν». Μετὰ τὴν τρίτη ἡμέρα ἔπαυσε ἡ λεηλασία καὶ ὁ Μωάμεθ Β΄ ὁ πορθητής, ἀφοῦ εἰσῆλθε ἔφιππος στὸν ἱερὸ ναὸ τῆς Τοῦ Θεοῦ Σοφίας, γιὰ νὰ προσευχηθεῖ γιὰ τὴν νίκη του, μετέβαλε τὴν «Μεγάλη Ἐκκλησία», ὅπως λέγεται, σὲ τέμενος.

Ἡ Πόλη ἑάλω καὶ ἦταν Μάιος τοῦ 1453. Κατὰ μῆνα Μάιο εἴχαμε καὶ τὰ ἐγκαίνια τῆς Κωνσταντινουπόλεως καὶ πάλι κατὰ μῆνα Μάιο «ἐπάρθεν ἡ Ρωμανία». Κωνσταντῖνος ὁ Μέγας τὴν ἔχτισε καὶ ἐπὶ Κωνσταντίνου ἑάλω. Ἡ Κωνσταντινούπολη ἦταν καὶ παραμένει ἡ Πόλη τῆς Θεοτόκου, καὶ τῶν Μαρτύρων τῆς πίστεως καὶ τῶν στεναγμῶν τοῦ εὐσεβοῦς Γένους μας. Τελικά, ἡ Πόλη τῶν πόλεων διαχρονικὰ ἐπιπλέει ὡς ἡ «κιβωτὸς» τῆς Ρωμηοσύνης καὶ τῆς Ὀρθοδοξίας».

Νέον Διοικητικὸν Συμβούλιον τῆς Ἁγιορειτικῆς Ἑστίας

Ὁ γνωστὸς διὰ τὰς φιλοτουρκικὰς ἀπόψεις του, ὅπως καὶ διὰ τὴν ἠμβλυμένην εἰς θέματα ἠθικῆς στάσιν του κ. Ι. Μπουτάρης ἐξελέγη νέος Πρόεδρος.

Συμφώνως πρὸς ἀνακοινωθὲν τῆς Ἁγιορειτικῆς Ἑστίας τῆς 15ης Μαΐου ἐ.ἔ.:

«Τὸ νέο Διοικητικὸ Συμβούλιο τῆς 5ετίας 2015-2020 συγκροτήθηκε σε Σῶμα ὡς ἑξῆς:

- Πρόεδρος, ὁ Δήμαρχος Θεσσαλονίκης κ. Γιάννης Μπουτάρης
- Ἐπίτιμος Πρόεδρος, ὁ ἑκάστοτε Πρωτεπιστάτης τῆς Ἱερᾶς Κοινότητας τοῦ Ἁγίου Ὄρους
- Α΄ Ἀντιπρόεδρος, ὁ Ἱερομόναχος Νικόδημος Λαυριώτης
- Β΄ Ἀντιπρόεδρος καὶ Ἀναπληρωτὴς τοῦ Προέδρου τοῦ Δ.Σ., ὁ κ. Παναγιώτης Ἀβραμόπουλος Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Θεσσαλονίκης
- Μέλη:

Ἀρχιμανδρίτης Μεθόδιος, Ἡγούμενος Ἱερᾶς Μονῆς Χιλανδαρίου

Μοναχὸς Συμεὼν Διονυσιάτης

Στέφανος Γκώγκος, Δημοτικὸς Σύμβουλος Θεσσαλονίκης

Θωμᾶς Ψαρρᾶς, Γεν. Γραμματέας τοῦ Δήμου Θεσσαλονίκης».

Η ΚΑΡΑ ΤΗΣ ΟΣΙΑΣ ΥΠΟΜΟΝΗΣ

Τὴν 29ην Μαΐου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τὴν μνήμην τῆς Ὁσίας Ὑπομονῆς, μητρὸς Κωνσταντίνου Παλαιολόγου.

Ἀνωτέρω εἰκὼν τῆς Τιμίας Κάρας τῆς ὁσίας ἐκ τῆς Ἱ. Μ. Ὁσίου Παταπίου Λουτρακίου.

«Ὁ Ρίτσαρντ Ντόκινς στὴν Ἀθήνα Γιὰ τὴν ἐξέλιξη καὶ τὸν ἀθεϊσμό»

*Γράφει **ὁ κ. Ἀθανάσιος Β. Ἀβραμίδης,** Καρδιολόγος, Ἀν. Καθ. Παθολογίας Πανεπ. Ἀθηνῶν*

Μὲ αὐτὸν τὸν τίτλο σὲ ἄρθρο τῆς ἐφημερίδας «Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» τῆς 22ας Ἀπριλίου τρέχοντος, παρουσιάσθηκε ὁ ἐρχομὸς τοῦ Βρετανοῦ βιολόγου καὶ συγγραφέως Ρίτσαρντ Ντόκινς (Richard Dawkins), ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ συγγραφεὺς τοῦ βιβλίου «Ἡ περὶ Θεοῦ αὐταπάτη» ("the God Delution") καί, κατὰ τὸ δημοσίευμα, θὰ μιλοῦσε σὲ δύο ἐκδηλώσεις στὴν Ἀθήνα: Στὶς 24 Ἀπριλίου στὸ Hub Evans καὶ στὶς 25 Ἀπριλίου στὴν Τεχνόπολη. Ἔρχεται δὲ στὴν Ἀθήνα «προσκεκλημένος τῶν ἐκδόσεων Κάτοπτρον (ἀπὸ τὶς ὁποῖες κυκλοφοροῦν τὰ βιβλία του στὰ ἑλληνικὰ) καὶ τῶν καταστημάτων Public (Βιβλιοχαρτοπωλείων) προκειμένου νὰ συναντήσει τὸ κοινὸ σὲ μία ἐκδήλωση κ.λπ. ...». Μὲ τὸ ὁποῖο κοινὸ «θὰ συζητοῦσε γιὰ τὴν ἐκκοσμίκευση καὶ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα στὴν Ἑλλάδα καὶ γιὰ θέματα τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν τὴ θεωρία τῆς ἐξελίξεως καὶ τὸν ἴδιο». Ἐδίδοντο δὲ καὶ ὁδηγίες γιὰ τὴν ἠλεκτρονικὴ ὑποβολὴ ἐρωτήσεων πρὸς τὸν Ρ. Ντόκινς.

Ἐπειδὴ δὲν ὑπέπεσε στὴν ἀντίληψη κάποιο δημοσίευμα, οὔτε καὶ μπόρεσα νὰ πληροφορηθῶ περὶ τοῦ τί ἐλέχθη καὶ συνεζητήθη στὶς δύο ἀνωτέρω ἀναφερθεῖσες ἐκδηλώσεις μὲ ὁμιλητὴ τὸν Ρίτσαρντ Ντόκινς, ἀπευθύνθηκα στὶς 7 Μαΐου μὲ «ΦΑΞ» στὴν «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ». Καὶ στὶς 9 Μαΐου ἔλαβα τὸ φύλλο τῆς 28ης Ἀπριλίου, στὸ ὁποῖο ὑπῆρχαν οἱ ἀναζητούμενες πληροφορίες, ἀλλὰ μοῦ «εἶχαν διαφύγει». Καὶ μάλιστα «μὲ ἕνα κείμενο πολὺ ἀντικειμενικό», γραμμένο «ἀπὸ τὴν κ. Μαρία Τσάκου, νομικὸ σύμβουλο».

Ἀναρωτήθηκα –γράφει ἡ κ. Μ. Τσάκου-, ἂν εἶχε καταφέρει τελικὰ ὁ στοχαστὴς-στὰρ Ρίτσαρντ Ντόκινς νὰ κερδίσει ἐπαξίως τὸ παρατεταμένο ὄρθιο χειροκρότημα, μὲ τὸ ὁποῖο τὸν εἶχαν ὑποδεχθεῖ καὶ ἀποχαιρετήσει οἱ περίπου χίλιοι ἀκροατὲς κάθε ἡλικίας[…], ποὺ εἶχαν συρρεύσει γιὰ νὰ τὸν δοῦν.

Τὸ κοινό[…] ὅμως εἶχε ὁμοψυχήσει στὸν ἐνθουσιασμό του γιὰ τὸν Ἄγγλο ἐξελικτικὸ βιολόγο καὶ κατ᾽ ἐξοχὴν πολέμιο τῆς θρησκείας. Μὲ δεδομένο ὅτι ἡ ἐκδήλωση εἶχε τὴν ἐπίσημη ὑποστήριξη τῆς Ἕνωσης Ἀθέων καὶ τῆς Ἕνωσης Οὐμανιστῶν Ἑλλάδας, ἡ ἐπιτυχία ἦταν ἐξασφαλισμένη, ὅπως καὶ οἱ ἐκδηλώσεις λατρείας ἀπέναντι στὸν Ντόκινς, ὁ ὁποῖος ἀποτελεῖ ἕνα εἶδος προφήτη γιὰ τὸν χῶρο. Αὐτὴ κι ἂν εἶναι ἐνδιαφέρουσα ἀντίφαση --γράφει ἡ κ. Μ. Τσάκου, καὶ συνεχίζει:

Ἡ συζήτησή του μὲ τὴν ὑπεύθυνη τῶν ἐκστρατειῶν τῆς Διεθνοῦς Ἀμνηστίας, Ἐλίζα Γκορόγια, ἔγινε σὲ ἕνα γρήγορο ρυθμὸ μὲ σύντομες καὶ ἐξ ἴσου περιεκτικὲς καὶ εὔληπτες ἀπαντήσεις. Ἡ συντονίστρια ἔκανε τὶς προβλεπόμενες ἐρωτήσεις, οἱ περισσότερες ἀπὸ τὶς ὁποῖες εἶχαν ὑποβληθεῖ μέσω Twitter, καλύπτοντας μεγάλη θεματολογικὴ γκάμα […]. Σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὴν ἀμφισβήτηση τῆς θρησκείας καὶ τὴν ἀθεΐα, δὲν ἀκούσαμε τίποτε ἰδιαίτερα συνταρακτικό. Οἱ ἀπαντήσεις του περιορίζονταν σὲ δύο-τρεῖς προτάσεις, ποὺ μὲ τὴ σειρά τους συνοψίζονται σ᾽ ἕνα «τὸ νὰ πιστεύεις σ᾽ αὐτὰ εἶναι γελοῖο».

Μίλησε γιὰ τὴν προσωπική του ἐκτίμηση σὲ ἐπίπεδο ἠθικῆς, «καὶ ὡς ἐπιδίωξή μας τὴ δημιουργία μιᾶς κοινωνίας ὅσο γίνεται λιγότερο «δαρβινικῆς», ἀναγνωρίζοντας ὅτι βασίζεται στὴν ἀρχὴ τῆς φυσικῆς ἐπιλογῆς καὶ ὀφείλουμε νὰ ἀπομακρυνθοῦμε ἀπὸ αὐτήν. (σ.σ. Ὅμως, αὐτὸ εἶναι «πρωτοφανὲς» στὶς ἀντιλήψεις καὶ τὶς «πεποιθήσεις» τοῦ Ντόκινς, καὶ περὶ αὐτῶν θὰ ἐπανέλθω ἀργότερα).

Ἡ βραδιὰ τελείωσε μὲ τὸν Ντόκινς νὰ χρησιμοποιεῖ τὰ λόγια τοῦ Μὰρκ Τουέϊν, γιὰ νὰ ἀπαντήσει τί εἶναι θάνατος: «Δὲν τὸν φοβᾶμαι. Ὑπῆρξα πεθαμένος ἐπὶ δυσεκατομμύρια χρόνια, προτοῦ γεννηθῶ καὶ δὲν μοῦ ἦταν διόλου δυσάρεστος». (σ.σ. κάτι τὸ ὁποῖο δείχνει καὶ ὅτι, ὁ Ντόκινς ἀποκλίνει καὶ πρὸς τὴν μετεμψύχωση).

Ἐν κατακλεῖδι —γράφει ἡ κ. Τσάκου-- δὲν ἐπρόκειτο γιὰ ἐπιστημονικὸ συμπόσιο[…].Ἡ βραδιὰ ἦταν αὐτὸ ποὺ ἦταν: μία προωθητικὴ ἐκδήλωση γιὰ τὰ βιβλία τοῦ Ντόκινς καὶ μία εὐκαιρία γιὰ τὸ ἀφοσιωμένο κοινό του νὰ πλάσει μία εὐχάριστη ἀνάμνηση[…].

Ἐπειδὴ ἔχω ἀσχοληθεῖ παλαιότερα μὲ τὴν προσωπικότητα, τὶς πεποιθήσεις, τὸ συγγραφικό του ἔργο καὶ τὶς ἐπιδιώξεις τοῦ Ρίτσανρντ Ντόκινς, θεωρῶ ὅτι χρειάζεται νὰ συμπληρωθεῖ ἡ «ἀνάμνηση αὐτὴ» τοῦ Ντόκινς μὲ οὐσιώδη ὑπάρχοντα δεδομένα (βλέπε καί, Ἀθ. Β. Ἀβραμίδη: Τύχη, Ἐξέλιξη ἢ Δημιουργία; Ἔκδ. «ΤΗΝΟΣ», 2010 στὶς σ. 83-92, μὲ πλήρη βιβλιογραφικὴ τεκμηρίωση).

Ὁ Ρίτσαρντ Ντόκινς ἀνήκει εἰς τὴν ὁμάδα τῶν ἐπιστημόνων ἐκείνων, οἱ ὁποῖοι «ἐνέταξαν τὸν ἑαυτό τους» στὴν «ἀπομυθοποίηση τῶν πάντων»: Ἐξέχουσες προσωπικότητες τῆς τέχνης, τῶν γραμμάτων καὶ τῶν ἐπιστημῶν, μέχρι καὶ ἡ ἀπομυθοποίηση «τῶν ἱερῶν καὶ τῶν ὁσίων», μηδ᾽ αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ ἐξαιρουμένου, ἔγιναν ἀντικείμενο ἐργώδους δραστηριοποιήσεώς τους.

Ὀνόματα τέτοιων ἐπιστημόνων ἔχουν γίνει γνωστὰ διὰ τῶν Μ.Μ.Ε., ὅπως, ὁ Daniel Dennett (Ντάνιελ Ντένετ) μὲ τὸ βιβλίο του «Ἀπομηθοποίηση» (ἔκδ, «Βάνιας»), προσπαθώντας «νὰ καταρρίψει τὸν μῦθο περὶ θρησκείας». Ὁ Σὰμ Χάρις, ἐπίσης, ὁ Μισὲλ Ὄφριὲ καὶ ὁ Ρίσταρντ Ντόκινς μεταξὺ αὐτῶν, ἀναφερόμενος καὶ ὡς «φανατικὸς ἄθεος» καὶ «ἀδιάλλακτος πολέμιος τῆς μεταφυσικῆς».

Οἱ δῆθεν «προοδευτικοὶ» αὐτοί, ἀπαξιώνουν τοὺς ἔχοντες διαφορετικὴ ἀπὸ τὴ δική του θεώρηση τῶν πραγμάτων, καὶ μάλιστα μὲ περιφρονητικοὺς γι᾽ αὐτοὺς χαρακτηρισμοὺς ὡς «στερουμένους ἐπιχειρημάτων», «ἀνίδεους», «ἄσχετους μὲ τὴν ἐπιστήμη», «σκοταδιστὲς κατεχομένους ἀπὸ θρησκευτικὲς ὑστερίες» κ.ἄ.

Ὁ Ρίτσαρντ. Ντόκινς (Richard Dawkins), ἀναφέρεται ὡς «καθηγητὴς Δημόσιας Κατανόησης τῆς Ἐπιστήμης στὸ Πανεπιστήμιο τῆς Ὀξφόρδης, Βιολόγος καὶ Ἠθολόγος». Στὸ βιβλίο του «Ἡ περὶ Θεοῦ αὐταπάτη», στὴ σελ. 25 τοῦ προλόγου τῆς πρώτης ἔκδοσής του, γράφει: «Στοχεύει στὴν ἀφύπνιση τῆς συνείδησης ἀπέναντι στὸ γεγονὸς ὅτι τὸ νὰ εἶναι κανεὶς ἄθεος ἀποτελεῖ μία ρεαλιστικὴ φιλοδοξία καὶ μάλιστα γενναία καὶ μεγαλοπρεπῆ». Στὴ σ. 20 τοῦ προλόγου τῆς 2ης ἔκδοσης: «Ἐπιχειρηματολογῶ ὑπὲρ τῆς ἐξέλιξης μὲ πάθος…καὶ τὰ πάθος μου αὐτὸ βασίζεται σὲ ἀποδείξεις». Καὶ προσθέτει (σ. 32): «Τὸ βιβλίο θὰ ἔχει ἐκπληρώσει τὶς προσδοκίες του, ἐὰν οἱ θρησκευόμενοι ἀναγνῶστες ποὺ θὰ τὸ ἀνοίξουν, θὰ ἔχουν καταλήξει ἄθεοι μέχρι νὰ τὸ ἀφήσουν ἀπὸ τὰ χέρια τους». Νοιώθει μάλιστα «ὑπερήφανος ποὺ εἶναι ἄθεος» (σ. 29).

Αὐτὸ τὸ ἐπαναλαμβάνει συχνὰ στὴ διαδρομὴ τῶν 571 σελίδων του. Στὴν δὲ σ. 63 γράφει ὅτι «ὁ Θεὸς εἶναι μία αὐταπάτη». Στὶς σ. 125-170 προσπαθεῖ νὰ καταρρίψει «τὰ ἐπιχειρήματα ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεως τοῦ Θεοῦ», καὶ στὶς σ.171-233 προσπαθεῖ νὰ ἀποδείξει «γιατί εἶναι σχεδὸν βέβαιος ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός».

Ὁ Ρ. Ντόκινς ὑπῆρξε μαχητικὸς ὑπέρμαχος τῆς θεωρίας τοῦ Δαρβίνου «γιὰ τὴν ἐξέλιξη τῶν εἰδῶν», καὶ τόσο ὥστε νὰ χαρακτηρισθεῖ «Ροτβάϊλερ τοῦ Δαρβινισμοῦ». Ἐπικαλεῖται δὲ τὴ θεωρία τοῦ Δαρβίνου καὶ «ὡς ἀπόδειξη τοῦ ὅτι δὲν ὑπάρχει Θεός». Νὰ καὶ γιατί στὴ σ. 2 τοῦ κειμένου μου αὐτοῦ ἔχω γράψει (σ.σ. Ὅμως, αὐτὸ εἶναι «πρωτοφανὲς» στὶς ἀντιλήψεις καὶ τὶς πεποιθήσεις τοῦ Ντόκινς, καὶ περὶ αὐτῶν θὰ ἐπανέλθω ἀργότερα).

Γιὰ τὶς ὁμιλίες τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀθανασίου Μυτιληναίου σὲ CD

Βασίλειος Παπαδόπουλος

Τ.Θ 40909, Μικροχώρι

19014 Καπανδρίτι

Τηλ. 22950.56080, 6946.004 136

Νεανικὰ Ζητήματα

Ἡ κατάντια τοῦ sexting!

(1ον)

Πρὶν ἀπὸ μερικὰ χρόνια, καλοί μου φίλοι, σὲ κάποιο δημοσίευμά μας εἴχαμε ἀναρωτηθεῖ: «Τί νὰ τὸ κάνει τὸ κινητὸ ἕνα παιδί;». Τὸ ἴδιο θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε σήμερα ἀκόμη καὶ γιὰ τὸ διαδίκτυο, ὅσο ὑπερβολικὸ κι ἂν ἀκούγεται αὐτό.

Ὡστόσο ἡ τεχνολογία δὲν ἔπαυσε νὰ δίνει ἀδιάκοπα τὴν δική της ἀπάντηση ἐπ' αὐτῶν. Καὶ ποιὰ εἶναι αὐτή; Πὼς τελικὰ μπορεῖ πράγματι ἕνα παιδὶ νὰ κάνει πάρα πολλὰ πράγματα μὲ τὸ κινητό του, μὲ βάση τὶς πλεῖστες ἐφαρμογὲς ποὺ κάθε φορά δίνει σὲ ὅλα τὰ ψηφιακὰ μέσα.

Καὶ μὲ ποιὸν τρόπο ἀκριβῶς; Μὰ μὲ τὴν διαρκῆ ὑποβάθμιση τῆς χρήσης τους!

Μία τέτοια ὑποβάθμιση, εἶναι σαφῶς καὶ τὸ ἀποκαλούμενο «sexting» ἢ τὸ ψηφιακὸ (γυμνὸ) φλέρτ, ὅπως θὰ τὸ λέγαμε! Πρόκειται γιὰ μία νέα (ψηφιακὴ) μάστιγα ποὺ ἔχει ὡς στόχο νὰ πλήξει καίρια καὶ ἀποτελεσματικὰ τὴν νεανικὴ ψυχή!

Ἀξίζει νὰ τὸ δοῦμε …

Τί εἶναι ἀκριβῶς τὸ sexting;

Πρόκειται γιὰ τὴν ἀποστολὴ – ἀνταλλαγὴ ἐντελῶς ἀκατάλληλων (σεξουαλικοῦ περιεχομένου) μηνυμάτων, φωτογραφιῶν, ἀκόμη δὲ καὶ βίντεο στὰ κινητὰ τηλέφωνα (καὶ ὄχι μόνο) τῶν ἐφήβων, ἀπὸ φίλους ἢ καὶ ἀγνώστους τους μὲ στόχο τὸ … ἄμεσο σέξ! Δὲν πρόκειται δὲ γιὰ πορνογραφικὸ ὑλικό, ἀλλὰ γιὰ ἐρασιτεχνικὲς φωτογραφίες καὶ βίντεο τῶν ἰδίων τῶν ἀποστολέων τους! Γιὰ παράδειγμα, μιὰ κοπέλα, πιεζόμενη ἀπ' τὸν φίλο της, στέλνει στὸ κινητό του, γυμνὲς φωτογραφίες της!

Ἡ λέξη αὐτὴ προέρχεται ἀπὸ τὶς λέξεις «sex» καὶ «texting» ὅπως λέγεται τὸ γραπτὸ μήνυμα στὰ ἀγγλικά, ὅπου τὸ «t(e)xt» ἀντιστοιχεῖ στὸ γνωστό μας «sms». Καὶ πιὸ συγκεκριμένα, «texts» θεωροῦνται τὰ γραπτὰ μηνύματα στὸ κινητό, οἱ συζητήσεις στὸ chat, ἀλλὰ καὶ τὰ e-mails.

Εἶναι μία ἐντελῶς ἀπαράδεκτη κατάσταση ποὺ θέλει νὰ ἐξελιχθεῖ σὲ μόδα, γιὰ νὰ παρασύρει κάθε ἔφηβο καὶ νέο. Στόχος, λέει, εἶναι τὸ … ἄμεσο σέξ, ὁπότε καὶ παρακάμπτεται ἀκόμη κι αὐτὸ τὸ «παραδοσιακὸ» φλέρτ!

Ξεκίνησε ἀπὸ ποῦ ἄλλου; Μὰ ἀπὸ τὶς ΗΠΑ καὶ τὴν Βρετανία τὸ 2005 κι ἐξελίσσεται παντοῦ (ὅπως ὅλα τὰ προερχόμενα ἀπ' αὐτὲς) σὰν ἐπιδημία!

Ἀναπτύσσεται ἀκόμη καὶ σ' αὐτὰ τὰ σχολεῖα, δημιουργώντας ἀναστάτωση στὰ παιδιά, τοὺς ἐκπαιδευτικούς, τοὺς γονεῖς κ.λπ. Μάλιστα τὰ περισσότερα κρούσματα διεθνῶς εἶναι μεταξὺ τῶν μαθητῶν!

Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ ὅτι τὸ sexting, κατὰ τοὺς εἰδικούς, ὑπάγεται στὴν κατηγορία τοῦ σεξουαλικοῦ ἐκφοβισμοῦ.

Πῶς προῆλθε;

Τὸ sexting εἶναι μία ἀκόμη ἐξέλιξη τῶν τεχνολογικῶν πραγμάτων τῆς ἐποχῆς μας καὶ μάλιστα τῶν ψηφιακῶν! Εἶναι τὸ πάντρεμα τῆς ψηφιακῆς τεχνολογίας μὲ … τὸ σέξ! Πρόκειται σαφῶς γιὰ τὴν κακή, τὴν κάκιστη χρήση της ἰδιαίτερα δὲ ἀπὸ τὴ νέα γενιὰ καὶ μάλιστα ἐκείνους τοὺς νέους ποὺ δὲν εἶναι σὲ θέση νὰ χρησιμοποιήσουν τὴν ψηφιακὴ τεχνολογία διαφορετικά. Δηλαδὴ γιὰ ἀνώτερους σκοπούς.

Κάποτε, λέει, ἦταν τὸ φλέρτ. Στὰ πάρτι, στὶς καφετέριες, στὸ προαύλιο τοῦ σχολείου ἢ στὸ πανεπιστήμιο κ.λπ.

Μετὰ ἦρθε τὸ chatting καὶ ἡ διαδικτυακὴ γνωριμία εἶναι πλέον γεγονός.

Στὴ συνέχεια ἦρθε ἡ πλέον ἐξελιγμένη του μορφή, τὰ λεγόμενα δίκτυα κοινωνικῆς δικτύωσης, ὅπως τὸ facebook γιὰ παράδειγμα, ποὺ κατέκτησαν ὅλο τὸν πλανήτη, ἀφοῦ ἔδιναν τὴ δυνατότητα νὰ γνωρίζονται ἄγνωστοι ἄνθρωποι μεταξύ τους βλέποντας μάλιστα καὶ τὶς φωτογραφίες τους.

Ἔτσι ἡ καφετέρια ἔγινε chatroom, τὸ γυμναστήριο forum, τὸ μπαράκι facebook!

Ἡ νέα ἐξέλιξη πλέον εἶναι τὸ … sexting! Σταματᾶ ποτὲ ἡ … πρόοδος;

Ἀξίζει νὰ σημειωθεῖ πώς, σύμφωνα μὲ ἔρευνα τοῦ Windows Live Group τῆς Microsoft σὲ δέκα χῶρες (Εὐρώπης, Ἀφρικῆς καὶ Μ. Ἀνατολῆς) προέκυψε πώς, τὸ 51% τῶν Ἑλλήνων χρησιμοποιοῦν τὸ Live Instant Messenger τῶν Windows γιὰ νὰ … φλερτάρουν! Ἐπιπλέον τὸ 54% τῶν Ἑλλήνων δήλωσε ὅτι προτιμᾶ τὸ διαδικτυακὸ φλὲρτ ἀπὸ τὸ παραδοσιακό, τὸ δὲ 26% θεωρεῖ τὸ διαδίκτυο ὡς τὸν πιὸ εὔκολο τρόπο γιὰ νέες γνωριμίες. Μάλιστα τὸ 33% ἀπάντησε ὅτι βρῆκε τὸν ἔρωτα στὸν κυβερνοχῶρο!

Ποιὰ εἶναι ἡ ἀπήχησή του;

Μία μητέρα ποὺ ἡ κόρη της ἔπεσε θῦμα τοῦ sexting, εἶπε στὴν ἐφημερίδα «Καθημερινὴ» πώς, γνώριζε μὲν τί εἶναι αὐτό, ὄχι ὅμως ὅτι εἶχε πάρει τέτοιες διαστάσεις στὴν Ἑλλάδα, ὥστε νὰ ἀγγίξει ἀκόμη κι αὐτὸ τὸ παιδί της!

Ἔρευνα τοῦ Πανεπιστημίου τῆς ΓΙΟΥΤΑ (ΗΠΑ), ἡ ὁποία δημοσιεύτηκε στὴν ἐπιθεώρηση «Archives of Sexual Bahavior» ἔδειξε πὼς τὸ 20% τῶν Ἀμερικανῶν ἐφήβων δήλωσε πὼς εἶχαν στείλει μία ἄσεμνη φωτογραφία μέσῳ τοῦ κινητοῦ τους, ἐνῷ σχεδὸν διπλάσιοι δήλωσαν πὼς εἶχαν λάβει τέτοιες φωτογραφίες μέσῳ MMS! **Καὶ τὸ χειρότερο ποιὸ εἶναι; Πὼς τὸ 25% αὐτῶν ποὺ εἶχαν δεχθεῖ τέτοιες φωτογραφίες τὶς εἶχαν προωθήσει σὲ ἄλλα ἄτομα! Μάλιστα ἀπ' αὐτοὺς 1 στοὺς 3 προέβη σ' αὐτὴ τὴν πράξη, παρ' ὅλο ὅτι γνώριζε ὅτι θὰ ἔχουν νομικὲς καὶ ἄλλες συνέπειες, ἂν γίνονταν ἀντιληπτοί![1]**

Ἔρευνα τῆς Βρετανικῆς Ὀργάνωσης γιὰ τὴν προστασία τῶν παιδιῶν Beatbullying κατέδειξε ὅτι, 1 στοὺς 4 νέους ἡλικίας 11 – 18 ἐτῶν ἔχει λάβει μηνύματα σεξουαλικοῦ περιεχομένου μέσω κινητοῦ ἢ μὲ e-mail! Ἀπ' αὐτά, 23% προῆλθαν ἀπὸ τὸν σύντροφό τους, 45% ἀπὸ τοὺς φίλους τους καὶ 2% ἀπὸ κάποιον ἐνήλικο!

Τὸ Πανεπιστήμιο KING τοῦ Λονδίνου μετὰ ἀπὸ ἔρευνα κατέληξε στὸ συμπέρασμα ὅτι, τὸ 1/3 τῶν νέων κάτω τῶν 18 ἐτῶν ὑποκύπτει στὶς πιέσεις ποὺ δέχεται, ὄχι τόσο ἀπὸ μεγαλύτερους ἢ ξένους, ἀλλὰ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς συνομηλίκους τους!

Πανευρωπαϊκὴ ἔρευνα τοῦ δικτύου EU Kids Online κατέδειξε ὅτι, τὸ 11% τῶν Ἑλλήνων μαθητῶν ἡλικίας 9 – 16 ἐτῶν ἔχει λάβει ἠλεκτρονικὰ μηνύματα ἢ φωτογραφίες σεξουαλικοῦ περιεχομένου, ἐνῷ τὸ 2% παραδέχεται ὅτι ἔχει ἀνεβάσει στὸ διαδίκτυο τέτοιο ὑλικό! Στὴν δὲ Εὐρώπη (25 χῶρες) τὸ 6% τῶν παιδιῶν 9 – 16 ἐτῶν ποὺ χρησιμοποιοῦν τὸ διαδίκτυο δηλώνουν ὅτι ἔχουν ὑποστεῖ ἐκφοβισμὸ ἢ παρενόχληση μέσῳ διαδικτύου (cyderbullying), τὸ 3% ὁμολογεῖ ὅτι ἔχει παρενοχλήσει ἄλλα παιδιά, ἐνῷ τὸ 15% παραδέχονται ὅτι ἔχουν πέσει θύματα τοῦ sexting!

Σύμφωνα μὲ ἔρευνα τοῦ Κέντρου Ἐρευνῶν Teenage Research Unlimited, τὸ 22% τῶν κοριτσιῶν καὶ τὸ 18% τῶν ἀγοριῶν ἔχουν στείλει γυμνὲς φωτογραφίες τους σὲ φίλους ἢ γνωστούς τους ἢ τὶς δημοσίευσαν οἱ ἴδιοι στὸ διαδίκτυο!

Τόσο σοβαρὸ εἶναι τὸ θέμα, ὥστε ἀπασχόλησε ἀκόμη καὶ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο.

[Στὸ ἑπόμενο θὰ δοῦμε σὲ τί ὀφείλεται αὐτὴ ἡ ἀπήχηση ποὺ ἔχει]

Κ. Γ. Παπαδημητρακόπουλος

Σημείωσις:

1. Ὑπόψη ὅτι σὲ πολλὲς πολιτεῖες τῶν ΗΠΑ ἡ ἀποστολὴ ἢ ἡ λήψη τέτοιων φωτογραφιῶν ἀπὸ ἄτομα ἡλικίας κάτω τῶν 18 ἐτῶν θεωρεῖται ποινικὸ ἀδίκημα καὶ ἐμπίπτει στὴ νομοθεσία γιὰ τὴν κατοχὴ καὶ τὴν διακίνηση ὑλικοῦ παιδικῆς πορνογραφίας.

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Ἡ ἀλήθεια πίσω ἀπό τόν διαμελισμό τῆς Γιουγκοσλαβίας

Μία ἀπό τίς πολιτικές ἀνακατατάξεις πού ἐξυφαίνονται τόν τελευταῖο καιρό καί ἀκόμα δέν ἔχουν κορυφωθεῖ, διαδραματίζονται πολύ κοντά στήν Πατρίδα μας. Πρόκειται γιά μία ἀκόμα μάχη ἐπικράτησης ἀνάμεσα στήν Ἀνατολή καί τήν Δύση, μᾶλλον ὀρθότερα **πρόκειται γιά ἀκόμη μία μάχη τῆς Δύσης προκειμένου νά ἀφανίσει τήν Ὀρθοδοξία**.

Ἡ φαινομενικά πολιτικά ὀρθή **διάσπαση τῆς Γιουγκοσλαβίας** στά κράτη (;) πού τήν ἀποτελοῦσαν, **εἶναι ἡ κίνηση τῶν Δυτικῶν προκειμένου νά ἐξασθενήσουν μία ἰσχυρή Ὀρθόδοξη παρουσία στήν περιοχή τῶν Βαλκανίων**. Ὁ κορμός τῆς Γιουγκοσλαβικῆς δημοκρατίας ἦταν τό Σερβικό κράτος (πού μέχρι σήμερα ἔχει κρατήσει καί τήν ὀνομασία Γιουγκοσλαβία) κι αὐτό φαίνεται σέ μία προσεκτική μελέτη τῆς περιοχῆς:

Ἡ Σλοβενία πρωτοεμφανίζεται ὡς «ἀνεξάρτητη» τό 1918, ἀποτελώντας τμῆμα τοῦ ἀνεξάρτητου βασιλείου τῶν Σέρβων, τῶν Κροατῶν καί τῶν Σλοβένων κάτω ἀπό τή Σερβική μοναρχία τοῦ βασιλιᾶ Ἀλέξανδρου Α΄ ἀπό τό 1921 ὡς τό 1934. Τό βασίλειο αὐτό ὀνομάστηκε τό 1929 σέ Βασίλειο τῆς Γιουγκοσλαβίας. Ὡς ἀνεξάρτητο κράτος ἐμφανίζεται ἀπό τίς 25 Ἰουνίου 1991, ἀπό τότε πού ἀποτελεῖ ἀκόμα ἕνα μέλος-μαριονέττα τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης.

Ἡ Κροατία κατοικήθηκε ἀπό τούς Κροάτες στίς ἀρχές τοῦ 7ου αἰώνα μ.Χ., ἐνῶ ἀπό τόν 9ο αἰώνα ὀργάνωσαν τό κράτος τους σέ δύο δουκᾶτα. Ὁ Tomislav ἔγινε ὁ πρῶτος βασιλιάς τό 925 ἀνακηρύττοντας τήν Κροατία σέ βασίλειο πού διατήρησε τήν κυριαρχία του σχεδόν γιά δύο αἰῶνες, φθάνοντας στό ἀπόγειό του κατά τή βασιλεία τῶν Peter Kresimir IV καί Demetrius Zvonimir. Στή συνέχεια ἡ Κροατία ἑνώθηκε μέ τήν Οὐγγαρία τό 1102. Τό 1527 προκειμένου νά ἀντιμετωπίσει τήν Ὀθωμανική ἀπειλή, τό Κροατικό κοινοβούλιο ἐξέλεξε στόν Κροατικό θρόνο τό Φερδινάνδο Α΄ τοῦ Οἴκου τῶν Ἀψβούργων. Τό 1918 καί μετά τόν Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, ἡ Κροατία ἀπετέλεσε καί αὐτή τμῆμα τοῦ Βασιλείου τῆς Γιουγκοσλαβίας. Κατά τή διάρκεια τοῦ Β΄ Παγκοσμίου πολέμου ὑπῆρξε ὡς φασιστικό Κροατικό κράτος-μαριονέτα, ἐνῶ μετά τόν πόλεμο ἔγινε ἱδρυτικό μέλος τοῦ κράτους τῆς Γιουγκοσλαβίας. Τόν Ἰούνιο τοῦ 1991 ἀνακήρυξε καί αὐτή τήν ἀνεξαρτησία της, πού τέθηκε συνταγματικά σέ ἰσχύ στίς 8 Ὀκτωβρίου τῆς ἴδιας χρονιᾶς.

Ἡ Βοσνία-Ἐρζεγοβίνη εἶναι μία ἀσταθής περιοχή πού ἱστορικά ἀνῆκε κυρίως στήν Οὐγγαρία. Τόν Ἰούνιο τοῦ 1914 δολοφονήθηκαν στό Σαράγεβο ὁ διάδοχος τῆς Αὐστροουγγαρίας, ἀρχιδούκας Φραγκίσκος-Φερδινάνδος καί ἡ γυναίκα του, γεγονός πού ἀπετέλεσε τήν ἀφορμή γιά τόν Α΄ Παγκόσμιο Πόλεμο. Σέ αὐτόν πολέμησαν ἑνωμένοι οἱ Κροάτες καί οἱ Σέρβοι, μέ τήν ἐλπίδα νά δημιουργήσουν ἕνα βασίλειο, πού θά ἕνωνε ὅλους τούς Νοτιοσλάβους. Τό Δεκέμβριο τοῦ 1918 ἡ Βοσνία-Ἐρζεγοβίνη ἀπετέλεσε καί αὐτή τμῆμα τοῦ Βασιλείου τῆς Γιουγκοσλαβίας. Σήμερα ἡ χώρα εἶναι ἡ πατρίδα τριῶν ἐθνοτήτων: τῶν Βοσνίων, τῶν Σέρβων καί τῶν Κροατῶν, ἐνῶ ἀνεξαρτητοποιήθηκε μέ τήν παρέμβαση τῶν Δυτικῶν στίς 6 Ἀπριλίου τοῦ 1992.

Τό Μαυροβούνιο ἦταν μέχρι τό 1910 ἀνεξάρτητο πριγκιπᾶτο. Στήν περίοδο 1910-1918 μετετράπη σέ βασίλειο καί τελικά ἐνσωματώθηκε στό Βασίλειο τῆς Γιουγκοσλαβίας. Κατά τήν διάλυση τῆς Γιουγκοσλαβικῆς Δημοκρατίας τό 1991 ἐντάχθηκε στή Σερβία, ἀλλά τελικά **ἔδρασε ὡς δούρειος ἵππος γιά τόν ἀκόμη μεγαλύτερο διαμελισμό τῆς Σερβίας,** ἀπό τήν ὁποία καί ἀποσχίστηκε τελικά τό 2006 μετά τήν ὠμή παρέμβαση τῶν Δυτικῶν.

Τό Κοσσυφοπέδιο ἢ Κόσσοβο εἶναι μία ἀμφισβητούμενη περιοχή πού ἀνῆκε στήν πρώην Γιουγκοσλαβία, ὅπου ἡ πλειοψηφία τῶν κατοίκων του εἶναι Ἀλβανοί. Ἡ περιοχή ἀπό τό 1999 εἶναι καί **ἐπίσημα προτεκτορᾶτο τῆς Δύσης** καί τῶν ΗΠΑ στά Βαλκάνια, ἀφοῦ βρίσκεται ὑπό τήν «προσωρινή» διοίκηση τοῦ ΟΗΕ καί τήν στρατιωτική προστασία τοῦ ΝΑΤΟ.

Τά Σκόπια εἶναι ἀκόμη ἕνα κράτος-ἐπινόηση τῆς Δύσης, πού ἀποσκοπεῖ στή νόθευση τῆς ἱστορίας καί τήν δημιουργία μιᾶς προβληματικῆς ἑστίας στά Βαλκάνια, προκειμένου νά ἐξασφαλιστεῖ ἡ πρόσβαση στούς Δυτικούς. Οὐδέποτε ὑπῆρξε ἀνεξάρτητο κράτος παρά μόνον πρόσφατα, στίς 8 Σεπτεμβρίου τοῦ 1991. Στά Σκόπια θά ἀναφερθοῦμε ἐκτενῶς καί αὐτοτελῶς τήν ἐρχόμενη ἑβδομάδα, διότι ὑπάρχουν πολλές καί ποικίλες προεκτάσεις, πού δέν πρέπει νά περάσουν ἀπαρατήρητες.

Ἡ Σερβία εἶναι ὁ μεγάλος χαμένος τῶν πολιτικῶν παιχνιδιῶν στήν περιοχή, ἀφοῦ χρεώθηκε τίς ἀποτυχημένες διαπραγματεύσεις μέ τούς Ἀλβανούς γιά τό ζήτημα τοῦ Κοσσυφοπεδίου, μέ ἀποτέλεσμα ἀεροσκάφη 19 χωρῶν-μελῶν τοῦ ΝΑΤΟ νά ἐπιτεθοῦν, στίς 24 Μαρτίου τοῦ 1999, στίς ἐγκαταστάσεις τῆς ἀντιαεροπορικῆς ἄμυνας τοῦ Στρατοῦ τῆς Γιουγκοσλαβίας, χωρίς ὡστόσο τήν συγκατάθεση τοῦ Συμβουλίου Ἀσφάλειας τοῦ ΟΗΕ.

Ἐπιπλέον, ἡ Σερβία εἶναι αὐτή πού ἐντέλει ἔχει συρρικνωθεῖ, ἀφοῦ, ἐάν παρατηρήσουμε πολύ προσεκτικά, ὅλη ἡ Γιουγκοσλαβία ἦταν τό Βασίλειο τῆς Σερβίας. Ἀκόμη καί ἡ Κροατία πού εἶναι ἡ μόνη πού παρουσιάζει κάποιες διαφορές ὡς κουλτούρα σέ σχέση μέ τή Σερβία, ἐπέλεξε νά ἀνήκει στό Βασίλειο τῆς Σερβίας. Ἡ Δύση, ὅμως, ἐνθάρρυνε ἀποσταθεροποιητικές φωνές καί προβληματικές μειονότητες (Ἀλβανοί, μουσουλμάνοι, κλπ) προκειμένου νά διασπάσουν τήν Ὀρθόδοξη Σερβία πού προσέφερε στήν οἰκουμένη ἕνα σύγχρονο ἅγιο τοῦ διαμετρήματος τοῦ Ἁγίου Ἰουστίνου τοῦ Πόποβιτς.

Βλέπουμε πώς καί αὐτές οἱ πολιτικές κινήσεις ἔπληξαν τήν Ὀρθόδοξη Σερβία, πού κρατώντας ψηλά τήν σημαία τῆς ἀξιοπρέπειας καί τοῦ ἦθους, δήλωσε διὰ στόματος τῆς προέδρου τῆς Σερβικῆς Βουλῆς Maja Gojkovic, πώς ἀκόμη καί ἐάν ἐνταχθεῖ πλήρως στήν Εὐρωπαϊκή Ἕνωση, δέν πρόκειται νά συνυπογράψει κυρώσεις κατά τῆς ὁμόδοξης Ρωσίας, καί πολύ περισσότερο δέν θά τίς υἱοθετήσει.

Τά ἀντίποινα τῆς Δύσης ἀναμένονται καί ἀφοροῦν στίς ἐξελίξεις στό ζήτημα τῶν Σκοπίων, τό ὁποῖο, ὅπως εἴπαμε, θά εἶναι τό ἀντικείμενο τῆς διαπραγμάτευσης τῆς στήλης τήν ἐρχόμενη ἑβδομάδα.

Καθαίρεσις κληρικῶν

Δύο κληρικοὶ τῆς Ἱ. Μ. Μεξικοῦ καθῃρέθησαν. Συμφώνως πρὸς τὸ ekklisiaonline τῆς 16ης Μαΐου 2015:

«Κοινοποίησις Καθαιρέσεως Κληρικῶν τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου» (29/4/2015). Ἀριθμ. Πρωτ. 2036

Διὰ τοῦ παρόντος καὶ κατόπιν τοῦ ὑπ' ἀριθμ. πρωτ. 268/ 24.3.2015 ἐγγράφου τοῦ Παναγιωτάτου Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, γνωρίζομεν ὑμῖν, ὅτι οἱ Πρεσβύτεροι Κοσμᾶς (Octavio Correal Salazar) καὶ Λέανδρος (Yimmy Alberto Burbamo Alvarez), κληρικοὶ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Μεξικοῦ, διὰ τὰ εἰς ἃ ὑπέπεσον κανονικὰ παραπτώματα, καθυπεβλήθησαν ὑπὸ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τῇ ἐσχάτῃ ποινῇ τῆς, ἀπὸ τοῦ, ὃν ἔφερον, βαθμοῦ τῆς Ἱερωσύνης, καθαιρέσεως καὶ ἐπανήχθησαν εἰς τὰς τάξεις τῶν λαϊκῶν».

Ὁ μακαριστὸς Γέρων π. Γεώργιος Καψάνης

Τοῦ Σεβ. Μητροπολίτου Λαρίσης καὶ Τυρνάβου κ. Ἰγνατίου

Ἔφυγε ἀπ' αὐτό τό μάταιο κόσμο ὁ Γέροντάς μας ὁ π. Γεώργιος Καψάνης. Ὁ Καθηγούμενος τῆς Μονῆς Γρηγορίου τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ὁ ὁποῖος ἔμεινε γνωστός μέ τό ἐπώνυμό του ἀνάμεσα στόν Ὀρθόδοξο λαό μας, γιατί μ' αὐτό τό ὄνομα εἶχε γίνει γνωστός προτοῦ φθάσει ἀκόμη νά γίνη Ἡγούμενος καί προτοῦ φθάση σέ τέτοια ὕψη στά ὁποῖα ἔφθασε. Εἶναι ἀλήθεια ὅτι αὐτόν τόν Ἅγιο ἄνθρωπο τόν ἔκλαψα καί τόν κλαίω. Ὅλα αὐτά τά χρόνια, ἀφ' ὅτου ἔφυγε γιά τόν Οὐρανό ὁ πνευματικός μας ὁ π. Δαμασκηνός, ὅλοι μαζί, κι ἐγώ κι ὁ π. Τιμόθεος, κι ὅλο τό Μοναστήρι τοῦ Μακρυνοῦ καί ἡ Φανερωμένη πρός αὐτόν στρέψαμε τά μάτια μας. Εἴχαμε μερικά ἀλάνθαστα σημεῖα τά ὁποῖα μᾶς ἔλεγαν ὅτι αὐτόν μᾶς ὑπέδειξε ὁ «παπποῦς». Καί τώρα ἀκόμη πού καθόμαστε μέ τή Γερόντισσα καί τ' ἀναλύουμε, λέμε ὅτι πράγματι, ὁ παπποῦς μᾶς πόνεσε καί μᾶς ἔστειλε αὐτό τόν ἄνθρωπο. Ὄχι μόνο ἐπειδή ξέραμε πόσο πολύ τόν σεβόταν καί τόν ὑπολήπτονταν καί τόν ἀγαποῦσε, ἀλλά γιατί πάρα πολλοί ἀπό τούς λόγους του ἑρμηνεύσαμε ὅτι ἀποτελοῦσαν σαφή ὑπόδειξη ὅτι αὐτός θάναι ὁ πνευματικός μας. Ὅπως ἀκριβῶς εἶχε ὑποδείξει καί τόν διάδοχό του στό λειτουργικό πνεῦμα στή μεγάλη καί Χάρη Θεοῦ θάλλουσα καί αὐξάνουσα αὐτή Ἱερά Μονή, τήν ὁποία ἐπαξίως ποιμαίνει ἡ Γερόντισσα Μακρίνα, αὐτός ὁ γενναῖος θεμέλιος τῆς μοναχικῆς ζωῆς καί πολιτείας. Εἶχε ὑποδείξει κάποια στιγμή τόν π. Παῦλο, ὁ ὁποῖος ἦταν γνήσιο παιδί τοῦ π. Ἐπιφανίου Θεοδωροπούλου, ὁ ὁποῖος ἦταν ἕνας μορφωμένος τεχνοκράτης, ἄνθρωπος ἔγγαμος, μέ πολλά παιδιά κι εἶχε τότε μιά πολύ καλή ἐργασία. Κι ὅμως ὁ ἄνθρωπος αὐτός ὅταν δέχθηκε κλήση οὐράνια, ἀπ' αὐτόν τόν Ἴδιο τόν Κύριο, τ' ἄφησε ὅλα καί ἱερώθηκε, καί ὑπηρετεῖ εὐσυνείδητα τή Μονή σέ ὅλες τίς λειτουργικές καί λατρευτικές ἀνάγκες, τελῶν ἐκεῖ τίς Ἱερές Ἀκολουθίες τοῦ νυχθημέρου μέ ἀφάνταστη ἀφοσίωση. Ἡ σύζυγός του ἔγινε Μοναχή καί τά κορίτσια του ὅλα μορφωμένα, Μοναχές καί τ' ἀγόρια τους Μοναχοί. Κι ἀφοῦ ὁ «παπποῦς» μᾶς ἔφυγε, τόσο ἡ Γερόντισσα ὅσο κι ἐγώ ἀπευθυνθήκαμε στό Γέροντα π. Γεώργιο, ὁ ὁποῖος παρά τόν πολύ κόπο μᾶς ἀνέλαβε. Καί δέν ἀνέλαβε μόνο τή Μονή ἀλλά κι ἐμᾶς.

Κι ἔτσι συνεχίσαμε μέ τόν π. Γεώργιο. Κι ἐγώ πού δέν τόν γνώριζα καλά ἀπό κοντά, παρά μόνο τόν ἔβλεπα σέ Ἁγιορείτικες Ἀγρυπνίες καί παρακολουθοῦσα τά γραπτά του καί τίς θέσεις πού ἔπαιρνε στά μεγάλα πνευματικά θέματα, τώρα πού ἀποκαλυπτόταν τό μεγαλεῖο μιᾶς ἁγίας προσωπικότητος καί δόξαζα τό Θεό πού τό ζοῦσα. Ἐμένα μέ βρῆκε τραυματισμένο κι αἱματωμένο, πονεμένο καί κλαμμένο. Μοῦ ἔδεσε καί μοῦ θεράπευσε τίς πληγές τῆς ψυχῆς. Ἡ ράβδος του ἡ καθοδηγητική κι ἡ βακτηρία του ἡ παραμυθητική «αὗταί με παρεκάλεσαν». Κι ὅπως ἔβλεπα κι ἀπελάμβανα τό μεγαλεῖο τῆς πατρικῆς του στοργῆς, τόσο ἐνδυναμωνόμουν καί τόσο περισσότερο τόν θαύμαζα καί στό πρόσωπό του θαύμαζα τά μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ. Ὅταν στήν ἐξομολόγησί μου ἀναφερόμουν στόν παπποῦ κι ἔκλαιγα σάν μικρό παιδί, μοῦ ἔλεγε λόγους πού πιστεύω ὅτι ὄχι μόνο οἱ θεολογικές του γνώσεις καί ἡ θεία παιδεία του τοῦ ἐπέτρεπαν, ἀλλά μιά ἀληθής θεοπνευστία τόν περιέλουζε καί κάθε λόγος του γινόταν βαθμίδα κλίμακος, γιά νά μ' ἀνεβάζη. Νά μ' ἀνεβάζη στά ὕψη πού αὐτός εἶχε ὁριοθετήσει κάθε φορά, ὥστε μετά ἀπό λίγο καιρό νά ἠρεμήσει ἡ ψυχή μου.

Τό τί τοῦ ὀφείλω, δέν θέλω νά τό σκέπτομαι, γιατί ἰλιγγιῶ. Εἶναι αὐτός ὁ ἄνθρωπος, λοιπόν, πραγματικός προστάτης τοῦ λαοῦ, ἀπεσταλμένος στή γῆ γι' αὐτό τό ἔργο, ἔλεγα. Ἦταν ὁ ποιμένας πού τόν ἀκολουθοῦσαν

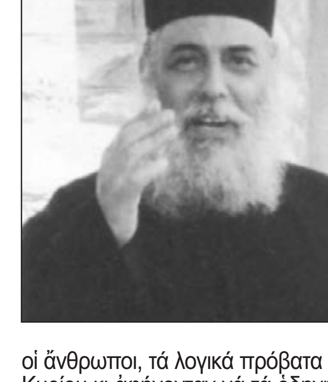

οἱ ἄνθρωποι, τά λογικά πρόβατα τοῦ Κυρίου κι ἐμπιστεύονταν νά τά ὁδηγήση σέ λειμῶνες σωτηρίας. Ἀκούσθηκαν κι ἐγράφηκαν δίκαια, πάρα πολλοί ἔπαινοι γιά τόν Γέροντα, ἀπό τήν ἐκδημία του. Καί θαυμάζει κανείς πῶς στή στεγνή καί ἄνυδρη πνευματικά σημερινή ζωή τῶν ἀνθρώπων, ὑπάρχουν τόσοι ἄνθρωποι, πού ἐπαινοῦν αὐτόν τόν πνευματικό, πού ἔνοιωσαν τήν στέρησί του καί ἐκζητοῦν καί τώρα τίς πρεσβείες του στό θρόνο τοῦ Θεοῦ. Ἡ λοιπόν ποιοί ἀνασταίνουν μέσα στίς ἀνθρώπινες καρδιές τά νεκρωμένα ζώπυρα, καί ξαναδίνουν ζωή σέ ἀνθρώπους τοῦ κόσμου πού δέν εἶδαν τόν Θεό, δέν Τόν διδάχτηκαν, δέν τούς ἄγγιξε, ἤ σέ ἀνθρώπους πού Τόν ξέχασαν τόν Θεό, κι ἀπομακρύνθηκαν ἀπ' Αὐτόν. Τό μεγαλειωδέστερο χαρακτηριστικό τῆς προσωπικότητός του πιστεύω ὅτι ἦταν ἡ στοργή του. Στοργικός, ζεστός ἄνθρωπος, πολύς ἔλεγχε γιά τούς ἄλλους ἀνθρώπους. Δέν ἐφείδετο σέ ὁποιονδήποτε αὐστηρούς, γιά νά σέ βοηθήση, καί σέ ἐπαναφέρη, ἀλλά ἦταν ὅπου τούς ἄρθρωνε κι ὅτι ἀκόμη ἔπεφταν σάν θεῖο μάννα τοῦ οὐρανοῦ, πού ἔτρεφαν τήν ψυχή καί τήν ἐθέρμαιναν. Καί ὅπως εἶπα καί στό Μνημόσυνό του, ὁ Γέροντας ἦταν ὡς ὁ Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος ὅταν αἰχμαλωτίστηκε ὁ Λώτ πῆρε τριακόσιους δέκα ὀκτώ ἐπίλεκτους γενναίους πολεμιστές ἀπ' τούς οἰκογενεῖς κι ἀπ' τούς δούλους του καί πῆγε καί ἐνίκησε τόν Γοδολογόμορ κι ἐπῆρε πίσω τόν Λώτ κι αἰχμαλώτισε πολλούς κι ἔφερε σκῦλα καί λάφυρα στήν Σαλήμ τήν Πόλι τήν Ἁγία. «Ἀκούσας Ἄβραμ ὅτι ἠχμαλώτευται Λώτ...» εἶναι ἡ ἔκφρασις πού τοῦ πάει. Δέν ἄντεχε νά μᾶς βλέπη αἰχμαλώτους. Δέν ἄντεχε νά βλέπη νά τυραννιῶνται ἄνθρωποι ἀπό ὁποιαδήποτε αἰχμαλωσία. Γι' αὐτό, ὡς ἕνας ἀπ' τούς 318 ἀπλανεῖς καί μεγάλους Πατέρες, Πατέρας κι αὐτός τῆς Ἐκκλησίας μέ τό ἔργο καί τήν ἐλευθέρωση τῶν ἀνθρώπων, πού ἔχασαν τήν ἐν Χριστῷ ἐλευθερία. Γι' αὐτό ἐξομολογοῦσε τόσες ὧρες. Μέ τόσο κόπο! «Ἀνθρώπους κοπιῶντες καί πεφορτισμένους». Γι' αὐτό ἔγραφε κείμενα κι ἔπαιρνε θέσεις καί ὑπερασπιζόταν τήν Ἐκκλησία μας, τή Θεολογία μας, τά δόγματα τῆς Πίστεως καί τούς θεσμούς τῶν Ὀρθοδόξων. Μοίραζε σ' ὅλους μας ἀπ' τά λάφυρα τῆς γενναιότητός του καί τῆς πνευματικῆς του ἀνδρείας καί μᾶς καταπλούτιζε. Κι αὐτό τό συνόψιζε πολλές φορές σ' ἕνα μόνο λόγο. Ὅταν τόν ρωτούσες: «Τί νά κάνω Γέροντα μ' αὐτόν;» «Πῶς νά τόν ἀντιμετωπίσω;» «Νά τόν οἰκονομήσουμε, Σεβασμιώτατε, νά τόν οἰκονομήσουμε».

Πονοῦσε μέ τούς πονεμένους. Ἦταν ἀπ' τόν ἐπώνυμο τοῦ Ἁγίου, τοῦ Μεγαλομάρτυρα Ἁγίου Γεωργίου τῶν αἰχμαλώτων ἐλευθερωτῆ. Δέν μποροῦμε νά τόν ξεχάσουμε. Αἰσθανόμαστε χρέος νά τοῦ μοιάσουμε. Δέν ξεπληρώσαμε τίς εὐεργεσίες του, κι ἐπομένως καλούμαστε ν' ἀκολουθήσουμε τά ἴχνη του. Ν' ἀναλάβουμε τόν καλό ἀγῶνα, νά γίνουμε ἄξιοι τῆς υἱοθεσίας, τήν ὁποία τόσο πατρικά μᾶς ἐδίδαξε. Νά κρατήσουμε στό πνεῦμα μας καί μάλα, κάθε φορά πού τόν φέρνουμε στό νοῦ μας «ἀββᾶ ὁ Πατήρ» καί νά ὑψώνουμε τά μάτια μας στόν Οὐρανό καί τόν ἀναζητοῦμε.

Κι ἐγώ ὀφείλω νά εὐχαριστήσω ὅλους ὅσοι μ' ὡδήγησαν κοντά του. Τήν Γερόντισσα πρῶτα, πού μέ πῆρε ἀπ' τό χέρι καί μέ προσέφερε σ' αὐτόν. Ποῦ μ' ἐτίμησε μ' αὐτή τήν εὐεργεσία. Τήν ἀδελφότητα τοῦ Μακρυνοῦ, πού κατάλαβε ὅτι τήν ἴδια ὀρφάνια ζούσαμε κι ἐγώ καί μ' ἐνίσχυσε τότε. Τήν Ἀδελφότητα τῆς Μονῆς Γρηγορίου, τούς Ἁγίους αὐτούς ἀδελφούς, πού τόσο πολύ μέ ἀγαποῦν καί μέ φιλοξενοῦν τακτικά στίς εὐκαιρίες μέ τόν Γέροντα καί νά ἐξομολογηθῶ. Νά εὐχαριστήσω τό ἅγιο καί εὐλογημένο ζευγάρι τῶν Λαρισαίων ἀδελφῶν μου, πού τοῦ παρεῖχαν «κονάκι» στή Λάρισα, καί πού ἦταν τά μάτια τοῦ Γέροντα. Τόν Κύριο πού δίνει τέτοιους ἀνθρώπους στίς μέρες μας σ' αὐτό τόν ἁμαρτωλό καί πτωχό κόσμο μας, καί γεμίζει μέ ἀνθρώπους τέτοιου πνευματικοῦ μεγέθους καί καταπλουτίζει τόν κόσμο μας. Καί τέλος, νά ἀπευθύνω σ' αὐτόν τόν μεγάλο ἄνδρα πού μέ τήν παρουσία του καί στή δική μου φτωχή ζωή προσέφερε ἀπ' τό μέλι τῆς πνευματικότητός του καί νά τοῦ 'πῶ: Χαῖρε Γέροντα πολυαγαπημένε. Χαῖρε Χαριτωμένε κι εὐλογημένε ἄνθρωπε τοῦ Θεοῦ. Ἀπ' τά ὕψη στεῖλε μας γλυκειές ἀνταύγειες θείου φωτός νά φωτίζεται ὁ δρόμος τῆς ζωῆς μας, ὥστε νά προχωροῦμε καί ν' ἀνεβαίνουμε πρός τά ἐκεῖ ὅπου κι ἐσύ εὑρίσκεσαι καί χαίρεσαι στή χαρά τήν ἄληκτο τῆς ἐπουρανίου τοῦ Θεοῦ Βασιλείας.

ΕΠΙΚΑΙΡΟΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ἐλησμονήσαμεν τὸν Θεὸν

Τοῦ κ. Βασιλείου Χ. Στεργιούλη, Θεολόγου

Τό ἀπόγευμα τῆς Κυριακῆς 10-5-2015 ἔφτασε στή χώρα μας ἀπό τή Βενετία τό ἱερό λείψανο τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, τό ὁποῖο ἔγινε δεκτό μέ ἐπίσημη ὑποδοχή (πού ἀποδίδεται σέ ἀρχηγό κράτους) καί ἐναποτέθηκε στό ναό τῆς Ἁγίας Βαρβάρας τοῦ ὁμώνυμου δήμου Ἀττικῆς, ὅπου παρέμεινε ὡς τίς 24-5-2015 πρός προσκύνηση ἀπό τούς πιστούς.

Μεγάλα πλήθη χριστιανῶν ἔλαβαν μέρος στήν ὑποδοχή τοῦ ἱεροῦ λειψάνου καί στήν προσκύνησή του. Ἄνθρωποι κάθε ἡλικίας καί τάξης κατέκλυζαν κάθε μέρα τό ναό τῆς Ἁγίας Βαρβάρας καί παρέμεναν ὄρθιοι στήν οὐρά ἐπί ὧρες, γιά νά προσεγγίσουν καί ἀσπαστοῦν τό ἱερό λείψανο. Τό προσκύνημα ἄρχιζε καθημερινά στίς 6.30 τό πρωί καί ὁλοκληρωνόταν μέχρι ἀργά τό βράδυ, ὅπως μᾶς πληροφόρησαν τά μέσα ἐνημέρωσης. Παράλληλα μέ τήν προσκύνηση τοῦ ἱεροῦ λειψάνου τελοῦνταν ἱερές Ἀκολουθίες, Λειτουργίες καί Ἀγρυπνίες.

Τό ἱερό λείψανο μεταφέρθηκε στό Ἀντικαρκινικό Νοσοκομεῖο «Ἅγιος Σάββας» καθώς καί στό Λαϊκό Νοσοκομεῖο Ἀθηνῶν προκειμένου νά τό προσκυνήσουν οἱ ἐκεῖ νοσηλευόμενοι ἀσθενεῖς, πού δέν μποροῦσαν νά μεταβοῦν στό ναό τῆς Ἁγίας Βαρβάρας. Ὑπῆρξε δέ καί ἐκεῖ τό ἀνάλογο πλῆθος πιστῶν πού εἶχαν κατακλύσει ἀπό τίς πρωινές ὧρες τούς χώρους τῶν Νοσοκομείων, γιά νά μπορέσουν νά προσκυνήσουν τό ἱερό σκήνωμα.

Ὅλα αὐτά δείχνουν τό σύνδεσμο τοῦ λαοῦ μέ τήν πίστη καί τήν Ἐκκλησία. Ὅτι ἡ πίστη μας συνεγείρει τό λαό. Στό Θεό ἐναποθέτει τίς ἐλπίδες του. Εἶναι τό στήριγμα καί ἡ καταφυγή του. Ὁ ἀσάλευτος βράχος, στόν ὁποῖο ἀκουμπᾶ πάντοτε μέ βεβαιότητα καί σιγουριά. Ὅπως ὡραῖα ἐκφράζεται ὁ ποιητής: «Ἄν δέν μοῦ μείνει ἐντός τοῦ κόσμου, ποῦ ν' ἀκουμπήσω, νά σταθῶ, ἐκεῖ ψηλά εἶν' ὁ Θεός μου, πῶς ἠμπορῶ ν' ἀπελπισθῶ;». Ἡ πίστη κατά τόν ἱερό Χρυσόστομο εἶναι ἡ ἀκρογωνιαία, ἐφ' ἧς στηρίζεται τό οἰκοδόμημα τῆς ζωῆς... Εἶναι ἡ .... πτερύγιον τοῦ ἀποστόλου, ἡ ἐμπνέουσα τόν ἐπιστήμονα, ἡ νέους κόσμους διανοίγουσα εἰς τόν ἐρευνητήν....».

Ἐνῶ ὅμως ὁ λαός μέ τήν ἀθρόα προσέλευσή του στήν ὑποδοχή καί στήν προσκύνηση τοῦ ἱεροῦ λειψάνου ἐξεδήλωσε τήν εὐλάβειά του στό Θεό καί τήν τιμητική προσκύνηση στήν Ἁγία, ὑπῆρξαν κάποιες ἀντίθετες φωνές ἀπό ὁρισμένους, πού θεώρησαν ὅτι βρῆκαν ἀφορμή νά διακηρύξουν τήν ἀπιστία τους καί νά ἐπαναφέρουν τό θέμα τοῦ χωρισμοῦ τοῦ κράτους ἀπό τήν Ἐκκλησία. Οἱ δηλώσεις αὐτές καί οἱ τοποθετήσεις τους δείχνουν πόσο ξεκομμένοι εἶναι αὐτοί ἀπό τήν πίστη τοῦ λαοῦ καί τήν παράδοση τῆς χώρας. Χώρας Ἁγίων καί Μαρτύρων. Χώρας, πού λάτρευε ἀνέκαθεν τό θεῖον καί ἔκτισε Παρθενῶνα καί Ἁγιά-Σοφιά. Τά σεμνώματα αὐτά τῆς πίστης καί τοῦ πολιτισμοῦ.

Αὐτές οἱ τοποθετήσεις ἔρχονται σέ ἀντίθεση πρός τό θρησκευτικό αἴσθημα τοῦ λαοῦ καί ἀποτελοῦν τό λιγότερο ἀγνωμοσύνη πρός τήν Ἐκκλησία, πού ὑπῆρξε μητέρα, τροφός καί ὁδηγός αὐτοῦ τοῦ μαρτυρικοῦ ἔθνους. Ὅπως παρατηρεῖ ὁ ἐθνικός μας ἱστορικός «Τό Ἑλληνικόν ἔθνος δέν διεσώθη, τουλάχιστον δέν διέσωσε τήν ἱστορικήν αὐτοῦ ἀξίαν, εἰ μή διά τῆς μετά τοῦ Χριστιανισμοῦ συμμαχίας». Ὁ Χριστιανισμός ἀπό τήν ἐμφάνισή του ἔσωσε τόν Ἑλληνισμό. Ἀπό τούς πρώτους ἤδη μετά Χριστόν αἰῶνες, πού ὑπῆρξαν «αἰῶνες ἠθικῆς ἀνόδου καί πνευματικῆς μορφώσεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ», ἐνῶ οἱ τρεῖς πρό Χριστοῦ αἰῶνες ἦταν αἰῶνες πνευματικῆς παρακμῆς. Στά χρόνια δέ τοῦ Βυζαντίου, πού ἡ ζωή τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἦταν στενά συνυφασμένη μέ τό Χριστιανισμό καί πορευόταν ἁρμονικά μαζί του, ὁ Ἑλληνισμός ἐπιτέλεσε θαύματα καί δόξασε τό Ἑλληνικό ὄνομα. Οἱ βυζαντινοί, στηριζόμενοι ἐπί τῆς Ἐκκλησίας, ἔγραψαν σελίδες δόξας καί μεγαλείου. Ἡ Ὀρθοδοξία ὑπῆρξε ὁ συνεκτικός παράγοντας τοῦ Βυζαντίου. «Ἐχρησίμευεν ὡς εἶδος ἐθνικότητος» κατά τόν κορυφαῖο ἱστορικό Κάρολο Ντήλ. Αὐτή, συνεχίζει, τοῦ ἔδωσε τήν ἑνότητα, τήν ὁποία δέν βρῆκε στή γλώσσα ἤ στή φυλή.

Καί ὅταν ἔπεσε τό Βυζάντιο, ἡ Ἐκκλησία στάθηκε κοντά στό δοῦλο Γένος, γιά νά τό στηρίξει, νά τό παρηγορήσει καί νά τό ἐμψυχώσει. Αὐτή διατήρησε τή γλώσσα, τά ἤθη καί ἔθιμα, τόν Ἑλληνορθόδοξο γενικά πολιτισμό. Αὐτή στέγασε κάτω ἀπό τίς φτεροῦγες της τό δοῦλο Γένος, ὅταν ἄλλοι τό ἐγκατέλειπαν καί κατέφευγαν στή Δύση.

Καί στίς μέρες μας ἡ Ἐκκλησία στηρίζει τό μαστιζόμενο ἀπό τήν κρίση λαό μέ τό εὐρύ κοινωνικό της ἔργο. Μέ τήν πλειάδα τῶν ἱδρυμάτων της. Ὅπως ἀναφέρθηκε στήν πρώτη συνεδρία γιά τόν μήνα Ἀπρίλιο τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας, οἱ δαπάνες τῆς Ἐκκλησίας γιά τό κοινωνικό ἔργο τό 2014 ἀνῆλθαν σέ 12.464.273,13 εὐρώ! Ὅλο αὐτό τό ἀξιόλογο ποσό διατέθηκε γιά τά ἑξῆς ἱδρύματα τῆς Ἐκκλησίας: 58 Γηροκομεῖα, 21 Οἰκοτροφεῖα, 13 Ὀρφανοτροφεῖα, 15 Ἱδρύματα χρονίως πασχόντων, 8 ἱδρύματα ἀτόμων μέ εἰδικές ἀνάγκες, 15 κέντρα ψυχικῆς ὑγείας, 15 Νοσοκομεῖα-Ἰατρεῖα, 2 Ἄσυλα ἀνιάτων, 22 Βρεφονηπιακούς σταθμούς, 6 Παιδικούς σταθμούς, 75 Φροντιστήρια σχολικῶν μαθημάτων, 103 Σχολές διαφόρων εἰδικοτήτων, 20 Ξενῶνες, 3 Σχολεῖα, 6 Φοιτητικές ἑστίες, 258 Πνευματικά κέντρα, 77 τράπεζες ροῦχων καί 50 λοιπά ἱδρύματα. Ἐπί πλέον λειτουργοῦν 51 Κατασκηνώσεις, στίς ὁποῖες ἐξυπηρετήθηκαν 16.237 νέοι, 280 Συσσίτια, ἀπό τά ὁποῖα σιτίζονταν 499.091 ἄτομα, 150 Κοινωνικά παντοπωλεῖα, ἀπό τά ὁποῖα ἐξυπηρετοῦνται 75.588 ἄτομα, χορηγοῦνται 1.303 ὑποτροφίες καί βοηθοῦνται στό σπίτι 3.502 ἄτομα.

Ποιός ἄλλος δημόσιος φορέας ἔχει νά παρουσιάσει τόσο σπουδαῖο κοινωνικό ἔργο; Καί ἐπιτελεῖται αὐτό ἀπό τήν Ἐκκλησία ἐνῶ δέν εἶναι τό κύριο ἔργο της. Τό κύριο ἔργο της εἶναι ἡ διάδοση τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ καί ὁ ἁγιασμός καί ἡ σωτηρία τῶν πιστῶν διά τῶν μυστηρίων.

Ἡ Ἐκκλησία ἀνταποκρίθηκε πάντοτε στίς διάφορες περιστάσεις καί ἀνάγκες τοῦ ἔθνους. Γι' αὐτό ἀξίζει σεβασμοῦ. Ἄλλωστε ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι μόνο ὁ ἱερός κλῆρος, ἀλλά καί ὁ πιστός λαός. Αὐτός, πού ἀποτελεῖ τή συντριπτική πλειονότητα τοῦ πληθυσμοῦ τοῦ κράτους.

Ὅσα συμβαίνουν σήμερα σχετικά μέ τή στάση ἀπέναντι στή χριστιανική πίστη καί στήν Ἐκκλησία δημιουργοῦν μελαγχολικές σκέψεις, ὅταν ἀναλογισθοῦμε πῶς ὁραματίζονταν τό νεοελληνικό κράτος οἱ ἀγωνιστές τῆς Ἐθνεγερσίας τοῦ 1821. Αὐτοί πού ἔπιασαν τά ὅπλα «ὑπέρ πίστεως καί πατρίδος». Καί ὁρμοῦσαν στή μάχη «Γιά τοῦ Χριστοῦ τήν πίστη τήν ἁγία καί τῆς πατρίδος τήν ἐλευθερία». Αὐτοί, πού θεωροῦσαν ὅτι «Γλυκύτερον πράγμα δέν εἶναι ἀπό τήν πατρίδα καί θρησκεία» κατά τή διακήρυξη τοῦ Μακρυγιάννη.

Τί θά ἔλεγε, ἀλήθεια, ἄν ἐρχόταν σήμερα στήν Ἑλλάδα ὁ πρῶτος κυβερνήτης τοῦ νεοσύστατου Ἑλληνικοῦ κράτους Ἰωάννης Καποδίστριας; Τό πρότυπο αὐτό τῆς πίστης καί ἐντιμότητος, πού χάριζε τό μισθό του στίς χῆρες καί στά ὀρφανά καί δέν καταδεχόταν «οὐδέ ὀβολόν» νά λάβει γιά τόν ἑαυτό του ἀπό τό δημόσιο ταμεῖο; Πιστός χριστιανός καί θερμός πατριώτης ἄφησε θέσεις, δόξες καί τιμές γιά τήν Πατρίδα. Τόν ἀναγνώρισαν οἱ Ρῶσοι καί τόν ἀξιοποίησαν ὡς ὑπουργό ἐξωτερικῶν. Τόν τιμοῦν οἱ Ἐλβετοί ὡς θεμελιωτή τῆς Συνομοσπονδίας τῶν Καντονίων. Τόν εὐγνωμονοῦν οἱ Γάλλοι, πού ἐμπόδισε τόν τσάρο καί τούς ἄλλους ἡγέτες νά τεμαχίσουν τή Γαλλία μετά τήν ἧττα τοῦ Ναπολέοντα. Δική του ἰδέα ὑπῆρξε ἡ ἕνωση τῆς Εὐρώπης, μέ τή διατήρηση τῶν ἐθνικῶν κρατῶν. Εὐσεβής κυβερνήτης. Ἔνθερμος πατριώτης καί ἀληθινός χριστιανός. Ἔφερε πάντα μαζί του τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας Πλατυτέρας τοῦ ὁμώνυμου μοναστηριοῦ τῆς Κέρκυρας.

Ἡ πίστη στό Θεό εἶναι γενικό φαινόμενο, ὅπως διακήρυξε ἀπό τήν ἀρχαιότητα ὁ Πλούταρχος. Ὅ,τι δέ μεγάλο καί ὑψηλό ἐπιτεύχθηκε στόν κόσμο, ἔγινε ὑπό τήν ἔμπνευση καί ἐπίδραση τῆς πίστης. Ἡ ἀθεΐα ἔδειξε τό ἀγριωπό της πρόσωπο καί ὁδήγησε στήν ἀπαξίωση τοῦ ἀνθρώπινου προσώπου. Ἦταν αὐτή ἡ φυσική κατάληξη, ἀφοῦ, ὅπως εὔστοχα τόνισε ὁ Ντοστογιέφσκι, «χωρίς Θεό, ὅλα ἐπιτρέπονται». Τό διατύπωσε ἐπιγραμματικά ὁ μεγάλος ἀγωνιστής τῆς ἐλευθερίας Ἀλεξάντερ Σολζενίτσιν: «Ἄν μέ ρωτοῦσαν σήμερα, γιά νά διατυπώσω ὅσο λακωνικά εἶναι δυνατόν, τήν πρώτη αἰτία τῆς καταστροφικῆς ἐπαναστάσεως, πού καταβρόχθισε περισσότερα ἀπό 60 ἑκατομμύρια συμπατριωτῶν μας, δέν θά μποροῦσα νά ἀπαντήσω ἀκριβέστερα ἀπό τό νά ἐπαναλάβω. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ξεχάσει τό Θεό καί γι' αὐτό συνέβησαν ὅλα αὐτά».

Πόση ἀλήθεια ἐκφράζει ἡ παραπάνω ἔκφραση τοῦ Σολζενίτσιν, τήν ὁποία ἄκουε ἀπό μικρό παιδί νά ἐπαναλαμβάνουν στή Ρωσία οἱ ἁπλοϊκοί ἠλικιωμένοι συμπατριῶτες του. Καί πόσο διδακτική εἶναι γιά μᾶς τούς Ἕλληνες σήμερα!

«ΣΗΜΕΙΑ ΚΑΙ ΑΥΤΑ ΤΩΝ ΚΑΙΡΩΝ ΜΑΣ...! - O TEMPORA O MORES... (ΝΕΟΙ ΚΑΙΡΟΙ, ΝΕΑ ΗΘΗ)

Ἡ ἀφιλία τοῦ κοινοβουλευτικοῦ ἐκπροσώπου τοῦ ΣΥΡΙΖΑ κ. Φίλη περὶ ζητημάτων πίστεως

Τοῦ κ. Γεωργίου Φωτ. Παπαδοπούλου, Κήρυκος τοῦ θείου λόγου

«Νά δοῦμε ἀκόμα ποῦ θά φτάσουμε! Δέν ἀφήσαμε βρωμιά, δέν ἀφήσαμε σιχαμένη πρᾶξη, πού νά μή κάνουμε, δέν ἀφήσαμε πονηρό διαλογισμό πού νά μή τόν ποῦμε ἤ νά μή τόν γράψουμε μέ τήν μεγαλύτερη ἀδιαντροπιά. Ξεχαλινωθήκαμε ὁλότελα» (Φώτης Κόντογλου).

Ἡ φράση αὐτή τοῦ πολυοῦ καί σύγχρονου ρέκτη τῆς λαϊκῆς Ὀρθοδοξίας καί τῆς ἱερῆς παράδοσής μας, Φώτη Κόντογλου, βρίσκει πλήρη ἀπήχηση καί στό ζήτημα τό ὁποῖο θά θέσουμε κατωτέρω.

Μέ μεγάλη ἔκπληξη ἀκούσαμε τόν κοινοβουλευτικό ἐκπρόσωπο τοῦ ΣΥΡΙΖΑ κ. Νικ. Φίλη, ἀπό τά Ἀθηναϊκά ΜΜΕ, νά ἐκφράζεται μέ μεγάλη ἐναντίωση, ἀλλά καί βλασφημία, ἔναντι τοῦ γεγονότος τοῦ ἐρχομοῦ στήν Ἀθήνα τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας (ἀπό τήν Ἰταλία) καί τῆς λιτάνευσής του σέ νοσηλευτικούς χώρους καί Ἱερούς Ναούς (καί περισσότερο γιά τήν μεταφορά τοῦ ἱεροῦ Λειψάνου στό Ἀντικαρκινικό Νοσοκομεῖο «Ἅγ. Σάββας») μέ τή συμμετοχή τοῦ Ὑπουργοῦ Ὑγείας κ. Κουρουμπλῆ, ὁ ὁποῖος –σημειωτέον– εὐλαβεῖται καί τιμᾶ τήν Ἐκκλησία καί εἶναι ἀπό τούς ἐλάχιστους ΣΥΡΙΖΑΙΟΥΣ Ὑπουργούς πού ὁρκίστηκαν μέ θρησκευτικό ὅρκο. Ὁ κ. Φίλης, γνωστός γιά τήν ἀφιλία του στά θέματα τῆς πίστεως τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ (ἡ συντριπτική πλειοψηφία τοῦ ὁποίου ἔστειλε πρόσφατα τό κόμμα του νά κυβερνήσει τή χώρα, ἀλλά καί τό 95% τῆς ἀσπάζεται καί εὐλαβεῖται τήν Ὀρθοδοξία) θέλησε ὅτι «μεταφερόμαστε στό μεσαίωνα καί στήν εἰδωλολατρία ἀπό τέτοιου εἴδους ἐκδηλώσεις».

1. Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ψυχοσωματική ὕπαρξη. Ἔχει πλαστεῖ «κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ» (Γένεσις Α', 27), δηλαδή ἔχει προικισθεῖ μέ θεία πνοή. «Ὁ Θεός ἐντός ὑμῶν ἐστιν» (Λουκ. ΙΖ', 21). Ἄρα, δέν ὑπάρχει νά ἀμφισβητῆ τήν ἱερότητα τοῦ σώματος ὅσο καί τῆς ψυχῆς. Γι' αὐτό καί πρέπει νά ἀποφεύγει ἐν φθορᾷ μέ μόνο τήν ψυχή ἀλλά καί τό σῶμα (πορνεῖες, μοιχεῖες, ἀσέλγειες, κλπ.), μιᾶς καί ὅλα αὐτά προέρχονται ἀπό τά πάθη τῆς ψυχῆς, ἀλλά ἔχουν ἐπίπτωση καί στό σῶμα. «Δοξάσατε δή τόν Θεόν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν καί ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ» (Α' Κορινθ. ΣΤ', 20). Καί «πᾶν ἁμάρτημα ὅ ἐάν ποιήσῃ ἄνθρωπος ἐκτός τοῦ σώματός ἐστιν, ὁ δέ πορνεύων εἰς τό ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει» (Α Κορινθ. ΣΤ', 18). Γι' αὐτό «εἴ τις φθείρει τόν ναόν τοῦ Θεοῦ (σῶμα) φθερεῖ (καταστρέφει) αὐτόν ὁ Θεός» (Α' Κορινθ. Γ', 17). Ἀπό ἐδῶ ἀπορρέει καί ἡ ἱερότητα τῆς ἰατρικῆς ἐπιστήμης, ὅτι δηλαδή ἔχουμε ἱερή ὑποχρέωση νά περιθάλπουμε καί τό σῶμα, ἀφοῦ εἶναι ναός τοῦ Θεοῦ. Πῶς, λοιπόν, δέν θά σεβαστοῦμε καί τό σῶμα καί τήν ψυχή, ὡς δημιουργήματα ἀμφότερα τοῦ Θεοῦ.

2. Μετά τήν Ἀνάσταση τοῦ Χριστοῦ τό σῶμα τοῦ ἀνθρώπου ἐξαγιάστηκε καί ἀναμένεται νά ἀποκτήσει ἀναλλοίωτη καί ἄφθαρτη μορφή μετά τήν Δευτέρα Παρουσία. Ὁ θάνατος εἶναι ὕπνος. Γι' αὐτό καί τά νεκροταφεῖα ὀνομάζονται κοιμητήρια. Ἔτσι, τό σῶμα τό σεβόμαστε, τό τιμοῦμε καί τό θάπτουμε, ὅπως τηρήθηκε καί στόν ἴδιο τόν Κύριο. Αὐτό τό ἴδιο Σῶμα τοῦ Κυρίου ἀνέστη ἐκ νεκρῶν καί χάρισε στό ἀνθρώπινο γένος ζωή αἰώνια καί ἀφθαρσία. Ἔτσι, οἱ χριστιανοί θάπτονται. Καί ὅσοι δέν θάπτονται δέν μποροῦν νά λέγονται χριστιανοί, γι' αὐτό καλό εἶναι καί ἡ Ἐκκλησία νά μή τούς τιμᾶ μέ νεκρώσιμες ἀκολουθίες. Ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι μπακάλικο καί διαλέγεις τί θέλεις νά πάρεις ἀπό Αὐτήν. Ἤ δέχεσαι τήν ἀλήθεια πλήρως (ἡ ἀλήθεια δέν ἔχει ποσοστά ἀποδοχῆς) δηλαδή τό δόγμα τῆς Ἐκκλησίας ἤ δέν τό δέχεσαι (τό ἴδιο ἰσχύει καί γιά ὅσους ἀμφισβητοῦν καί τά ἱερά Μυστήρια τῆς καί πράττουν ἀντίθετα, δηλαδή πολιτικός γάμος, πρᾶξη ὀνοματοδοσίας ἀντί τοῦ ἱεροῦ βαπτίσματος, δήλωση καύσης νεκροῦ, κ.λπ.).

3. Τά ἱερά σώματα τῶν Ἁγίων (δηλαδή τά Ἅγια Λείψανα) ἀπό τήν ἐποχή τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων ἐτιμῶντο καί εὐλαβοῦντο παρά τῶν χριστιανῶν. Στά χρόνια τῆς εἰδωλολατρίας οἱ χριστιανοί κατέφευγαν στούς ὑπόγειους χώρους (κατακόμβες) καί τελοῦσαν ἐκεῖ τή Θεία Λειτουργία, πολλές φορές, πάνω στούς τάφους τῶν Μαρτύρων. Κατά τήν ἡμέρα τῆς ἐπετείου θανάτου κάποιου Μάρτυρα τελοῦσαν ἐκεῖ τή Θεία Λειτουργία ἐπάνω στόν τάφο τοῦ Μάρτυρα. Ἀπό τότε, ἐδῶ καί 2000 χρόνια ἡ Θεία Λειτουργία τελεῖται ἐπάνω στήν Ἁγία Τράπεζα πού συμβολίζει τόν Τάφο τοῦ Χριστοῦ καί μέσα τῆς περιέχει Ἅγια Λείψανα, πού τοποθετήθηκαν κατά τήν τελετή τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ. Ὅλοι οἱ Ἱεροί Ναοί οἱ ὁποῖοι ἔχουν ἐγκαινιαστεῖ, φέρουν Ἅγια Λείψανα μέσα στήν Ἁγία Τράπεζα τους. Ἀλλά καί ἀκόμη, γιά νά τελεσθεῖ ἡ Θεία Λειτουργία σέ ἄλλο χῶρο, ἐκτός ἱεροῦ Ναοῦ (π.χ. σέ ἕνα χριστιανικό χῶρο, κατασκήνωση, στήν ὕπαιθρο, ἀκόμη καί στήν ἔρημο) χρησιμοποιεῖ ὁ Ἱερέας τό ἱερό Ἀντιμήνσιο, δηλαδή τό ὕφασμα ἐκεῖνο τό ὁποῖο ἔχει καθιερωθεῖ ἀπό Ἀρχιερέα στά ἐγκαίνια ἑνός Ἱεροῦ Ναοῦ μέ τά Ἅγια Λείψανα καί ἐτέθη ἐπάνω στήν Ἁγία Τράπεζα, τό ὁποῖο φέρει ἐντός του μικρό τεμάχιο ἱεροῦ Λειψάνου. Συνεπῶς, ἡ σημειολογία τῶν ἱερῶν Λειψάνων γιά τήν ὕπαρξη τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι σημαντική καί ἀνέκαθεν ἡ Ἐκκλησία ἐφάρμοσε καί ἐφαρμόζει ἱερούς Κανόνες 20 καί πλέον αἰώνων. «Μή μέταιρε (-μετακινεῖς) ὅρια αἰώνια ἅ ἔθεντο οἱ πατέρες σου» (Παροιμ. ΚΒ', 28).

4. Μᾶλλον ὁ κ. Φίλης δέν ἔχει παρευρεθεῖ ποτέ σέ ἱερή λιτάνευση Σκηνωμάτων ἤ Ἱερῶν Λειψάνων Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας μας. Διαφορετικά, θά γνώριζε ὅτι αὐτό εἶναι κάτι τό σύνηθες, τό ὁποῖο πραγματοποιεῖται καθημερινά σέ κάθε γωνιά τῆς γῆς ὅπου χτυπᾶ ἡ καρδιά τοῦ Χριστιανισμοῦ καί δή τῆς Ὀρθοδοξίας.

5. Ἐπίσης, ὁ κ. Φίλης μᾶλλον ἀγνοεῖ τά ἑκατομμύρια θαυμάτων πού ἔχουν πραγματοποιηθεῖ ἐνώπιον τῶν Ἱερῶν Λειψάνων, μιᾶς καί οἱ Ἅγιοι εἶναι ὁλοζώντανοι, μᾶς ἀκοῦνε καί πρεσβεύουν- μεσιτεύουν ὑπέρ ἡμῶν. Χιλιάδες θαύματα, ἑκατομμύρια θαύματα, μπροστά στά μάτια ὄχι μόνο πιστῶν, ἀλλά καί ἀπίστων ἔχουν γίνει καί θά γίνονται ἀπό τά ἱερά Λείψανα. Δεῖγμα τιμῆς, συγκατάβασης, ἀποδοχῆς τῶν τιμωμένων Ἁγίων ἐκ μέρους τοῦ Θεοῦ. «Θαυμαστός ὁ Θεός ἐν τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ» καί «Τοῖς Ἁγίοις Αὐτοῦ τοῖς ἐν τῇ γῇ ἐθαυμάστωσεν ὁ Κύριος», ἀναφέρει ὁ ἱερός ψαλμωδός. Μπορεῖ κάποιος νά ἐξηγήσει τό γεγονός, ὅτι πλεῖστα ὅσα Ἅγια Λείψανα ρέουν μύρο καί εὐωδιάζουν; Ἀναρίθμητα Ἅγια Λείψανα εὐωδιάζουν κι ἐδῶ στή Χίο καί παντοῦ στήν οἰκουμένη. Θαυματουργεῖ ὁ Θεός διά τῶν Ἁγίων Του.

6. Τέλος, προφανῶς ὁ κ. Φίλης ἀγνοεῖ, μιᾶς καί ποτέ δέν φρόντισε νά μάθει ὅτι τά ἱερά Λείψανα ἐνεργοῦν ἰδιαίτερα στούς ἀσθενεῖς, οἱ ὁποῖοι βρίσκονται ταραγμένοι, ἐνισχύοντας ψυχικά καί σωματικά μέ τήν εὐλαβική προσκύνηση τῶν ἱερῶν λειψάνων καί ὄχι μόνο ἀλλά εἶναι κάτι τό ὁποῖο τό ἐπιβεβαιώνει πλέον καί ἡ ἐπιστήμη (στό σημεῖο αὐτό ἀπάντησε στόν κ. Φίλη καί ὁ ἰατρός καί βουλευτής τοῦ ΣΥΡΙΖΑ κ. Μιχελογιαννάκης, ἐπιβεβαιώνοντας τοῦ λόγου τό ἀληθές). Καλλιεργεῖται δέ στόν ἐσωτερικό τους κόσμο ἀδιάρρηκτα τό ἱερό αἴσθημα τῆς ἐλπίδας. Καί ἡ ἐλπίς οὐ καταισχύνει («δέν ντροπιάζει») (Ρωμ. Ε', 5). Ὅλα ὅσα ἀναφέρω ἐδῶ εἶναι πνευματικά θέματα καί ἀνάγονται στήν πίστη. Πίστη δέ, κατά τόν Ἀπόστολο Παῦλο, εἶναι «ἐλπιζομένων ὑπόστασις, πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων» (Ἑβρ. ΙΑ', 1). Ὅμως, ὁ κ. Φίλης θέλει νά δεῖ, γιά νά πιστέψει, δηλαδή νά γίνει δεισιδαίμων. Διότι οἱ λογικές ἐξηγήσεις καί τά μαθηματικά θεωρήματα συνιστοῦν δεισιδαιμονία, ὄχι τό βίωμα τῆς πίστεως. Ὁ Χριστός στόν Ἀπόστολο Θωμᾶ εἶπε «ὅτι ἑώρακάς με πεπίστευκας. Μακάριοι οἱ μή ἰδόντες καί πιστεύσαντες» (Ἰωάν. Κ', 29).

Ἀσφαλῶς, ὁ κ. Φίλης ἔχει δικαίωμα νά πιστεύει ἤ νά μήν πιστεύει. Ἔχει δικαίωμα νά ἀπιστεῖ στά θέματα τῆς Ἐκκλησίας μας ἤ ὄχι. Ἐγώ δέν τόν κρίνω γι' αὐτό. Καί δέν ἔχω δικαίωμα νά τόν κρίνω γιά αὐτό. Ἔχω, ὅμως, ὑποχρέωση (ὄχι ἁπλά δικαίωμα) καί καθῆκον νά ὑπερασπίσω τό δικό μου δικαίωμα, πολύ δέ περισσότερο, ὅταν τό χλευάζει ἤ διαστρεβλώνει τά τῆς πίστεως μας. Καί αὐτό δέν θά τό δεχτεῖ οὔτε ὁ κ. Φίλης νά ἀποσιωπήσει. Καί ἐγώ, σύμφωνα μέ τόν ἱερό Χρυσόστομο πού ἔλεγε «Τούς δημοσίᾳ ἁμαρτάνοντας, δημοσίως θά ἐλέγχω».

Κλείνοντας τό παρόν σημείωμα, παραθέτω ἕνα ἀπόσπασμα ἀπό τήν Ἀκολουθία τοῦ Ἁγίου Νείλου τοῦ Μυροβλήτου (ἀπόδειξη καί αὐτή τῆς θαυματουργίας τῶν ἱερῶν Λειψάνων, πού ἀπαιτεῖ τιμή καί σεβασμό καί προκαλεῖ ἱερό δέος), πού χαρακτηριστικά ἀναφέρει: «Τά σεπτά σου λείψανα περικυκλοῦντες, ἐξ αὐτῶν λαμβάνομεν, ἁγιασμοῦ τάς δωρεάς, Μυροβλητῶν ἐγκαλλώπισμα, Νεῖλε θεόφρον, Ἀγγέλων ὁμόσκηνε» (Κοντάκιο τοῦ Ἁγίου, ἡ μνήμη τοῦ ὁποίου τιμᾶται 7 Μαΐου καί 12 Νοεμβρίου).

Χριστός Ἀνέστη! Καί ὁ Ἅγιος Ἰσίδωρος, ὁ πολιοῦχος τῆς νήσου μας, τοῦ ὁποίου τή μνήμη σήμερα τιμοῦμε καί τό ἱερό του Λείψανο λιτανεύσαμε ἀνά τήν πόλη μας, νά εἶναι βοήθειά μας.

Οἰκουμενιστικὰ ἀτοπήματα εἰς τὴν "Κοινότητα Iona" εἰς τὴν Σκωτίαν καὶ εἰς τὴν αὐτοκαλουμένην "μοναστικὴν" κοινότητα τοῦ Bose

Τοῦ κ. Β. Χαραλάμπους, θεολόγου

Ἡ οἰκουμενιστικὴ "Κοινότητα Iona", ἑδρεύει στὴ Γλασκώβη τῆς Σκωτίας καὶ ἀποτελεῖται ἀπὸ μέλη διαφόρων δογμάτων (Πρεσβυτεριανῶν, Ἀγγλικανῶν, Λουθηρανῶν, Κουάκερων, Παπικῶν καὶ ἀνθρώπων ποὺ δὲν ἀνήκουν σὲ κάποιο δόγμα), μὲ ὅτι αὐτὸ συνεπάγεται, ἀπὸ πλευρᾶς οἰκουμενιστικῶν ἀτοπημάτων.

Ἔχουν ἀναπαλαιώσει ἢ μᾶλλον ἔχουν ξανακτίσει σχεδὸν τὸ ἐρειπωμένο μεσαιωνικὸ μοναστήρι «Iona Abbey» (παλαιότερα Βενεδικτίνων μοναχῶν). Ἡ "Κοινότητα Iona" ἀρχικὰ ὑπαγόταν στὴν "Ἐκκλησία" τῆς Σκωτίας, ἀλλὰ ἀργότερα ἡ σχέση τούτη εἶχε χαλαρώσει ἀρκετά, γιὰ νὰ δοθεῖ ἡ δυνατότητα τῶν οἰκουμενιστικῶν ἐκτροπῶν.

Ὅλες τοῦτες οἱ οἰκουμενιστικὲς συνάξεις ἔχουν καθοριστικὸ ρόλο, στὸ νὰ ξεπεραστοῦν οἱ σκόπελοι στὰ ἐπικοινωνιακὰ παίγνια τῶν οἰκουμενιστικῶν των συνάξεων. Δυστυχῶς εἶναι ἀρκετοὶ ἐκεῖνοι ποὺ θεωροῦν σημαντικὲς τοῦτες τὶς οἰκουμενιστικὲς κοινότητες. Καθίστανται λοιπὸν οἱ κοινότητες αὐτές, σύγχρονες Βαβὲλ μὲ ποικίλες "ὁμολογιακὲς" στρεβλώσεις.

Ἡ Κοινότητα Iona εἶναι μία κοινότητα διασπαρμένη σὲ ὅλο τὸν κόσμο καὶ μὲ ἐπακόλουθες οἰκουμενιστικὲς δραστηριότητες. Ἀποτελεῖ μεικτὴ "κοινότητα", ἀπὸ ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Εἶναι μία κοινότητα μὲ ἰσχυρὴ "οἰκουμενιστικὴ δέσμευση" σὲ θέματα εἰρήνης καὶ δικαιοσύνης, ὅπως ἰσχυρίζονται. Πρὸς τοῦτο ἔχουν συντάξει σύντομες προσευχὲς γιὰ τὴ "δικαιοσύνη" καὶ τὴν "εἰρήνη".

Εἶναι ἡ γνωστὴ ὑπερβάλλουσα ἐπιμονὴ τῶν οἰκουμενιστῶν γιὰ τὴν εἰρήνη τοῦ κόσμου τούτου. Ὁ Χριστὸς μᾶς λέγει «Εἰρήνην ἀφίημι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν» Ἰω. 14,27.

Ἀνάμεσα στὶς ἄλλες οἰκουμενιστικές στρεβλώσεις, εἶναι καὶ τὸ γεγονὸς ὅτι προχώρησαν στὴ λεγόμενη «πειραματικὴ λατρεία». Ἡ οἰκουμενιστικὴ αὐτὴ «πειραματικὴ λατρεία» ἀναπτύχθηκε ἀπὸ τὸν Ὅμιλο Wild Goose Worship Group ποὺ ἑδρεύει στὴ Γλασκώβη. Ἐπικεφαλῆς τοῦ Ὁμίλου εἶναι ὁ Gail Ullrich μαζὶ μὲ μία μικρὴ διοικητικὴ ὁμάδα. Ὁ Ὅμιλος αὐτὸς ἔχει τὴ διοικητικὴ ἁρμοδιότητα, μετὰ τὸ θάνατο τοῦ MacLeod τὸ ἔτος 1991 καὶ σκοπὸ ἔχει τὴ διαμόρφωση καὶ δημιουργία «νέων λειτουργικῶν μορφῶν», καθὼς καὶ νὰ "ἐξοπλίζει" (ὅπως ἰσχυρίζονται) ναοὺς καὶ "κληρικοὺς" στὴ λεγόμενη" συμμετοχικὴ λατρεία " ἀκόμη καὶ πέραν τῆς Σκωτίας.

Ὁ καθηγητὴς Θεολογικῶν Σπουδῶν Belden C. Lane στὸ Saint Louis University, ἀναφέρει στὸ κείμενό του ποὺ τιτλοφορεῖται (The Whole World Singing: A Journey to Iona and Taize) ὅτι τὰ μέλη τῆς κοινότητας αὐτῆς κατηγοροῦνται ὡς «κρυπτο - Ρωμαιοκαθολικοὶ μὲ Πρεσβυτεριανὸ πρόσχημα».

Ἡ καλούμενη "μοναστικὴ" κοινότητα τοῦ Bose, εἶναι μία οἰκουμενιστικὴ κοινότητα, τὴν ὁποία ἔχει ἱδρύσει ὁ παπικὸς Enzo Bianchi τὸ 1965. Ἀποτελεῖ μία μεικτὴ κοινότητα, ἀπὸ ἄνδρες καὶ γυναῖκες. Ἡ οἰκουμενιστικὴ αὐτὴ κοινότητα ἀριθμεῖ πάνω ἀπὸ 80 μέλη διαφόρων δογμάτων, μὲ ὅτι αὐτὸ συνεπάγεται, ἀπὸ πλευρᾶς οἰκουμενιστικῶν ἀτοπημάτων. Ἀπευθύνεται πρωτίστως στοὺς Παπικούς, στοὺς Κόπτες καὶ τοὺς Αἰθίοπες, στοὺς Λουθηρανούς, στοὺς Μαρωνίτες, στοὺς Παλαιοκαθολικοὺς καὶ στοὺς Ὀρθόδοξους Χριστιανοὺς καὶ Ἕλληνες Καθολικοὺς (Οὐνίτες). Θὰ πρέπει νὰ παρατηρηθεῖ παρενθετικὰ ὅτι στὴ σκόπιμη ὁμαδοποίηση ἀναφέρεται ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μαζὶ μὲ τοὺς ἑλληνο-καθολικοὺς (Οὐνίτες).

Στὴν πραγματικότητα, μὲ βάση τὸ Βατικάνειο «Κώδικα Κανονικοῦ Δικαίου», εἶναι μία «Ἰδιωτικὴ ἕνωση πιστῶν» (Associazone private di fedeli) (ἄρθρα 114, 116, 117 καὶ 322) . Ὅμως πρὸς τὰ ἔξω δολίως παρουσιάζεται ὡς "μοναστικὴ" κοινότητα.

Ὁ παπικὸς Enzo Bianchi, τῆς οἰκουμενιστικῆς αὐτῆς κοινότητας, καλεῖται "ἡγούμενος". Ὁ Enzo Bianchi εἶναι γνωστὸς ἀπὸ τὴν ἀρθρογραφία του στὶς Ἰταλικὲς εἰδησιογραφικὲς ἐφημερίδες, La Stampa, Avvenire, La Repubblica, Famiglia Christiana, καθὼς καὶ στὶς Γαλλικές Croix καὶ LaVie. Θὰ πρέπει νὰ σημειωθεῖ ὅτι ὁ Enzo Bianchi ἔχει διοριστεῖ ἀπὸ τὶς 22 Ἰουλίου 2014, ἀπὸ τὸν Πάπα Φραγκίσκο στὸ Ποντιφικὸ Συμβούλιο γιὰ τὴν Προώθηση τῆς Χριστιανικῆς ἑνότητας.

Στὸ λεγόμενο "ἑορτολόγιο" τοῦ Bose, τὸ ὁποῖο τιτλοφορεῖται «Ἐκκλησίες θυμηθεῖτε», τὶς ὁποῖες ὅμως καλεῖ «διάφορες παραδόσεις», ἀναφέρει ποιὸν ἑορτάζει τὴν ἡμέρα ἐκείνη, ἡ κάθε μία τῶν καλουμένων ἀπὸ τοὺς παπικοὺς "παραδόσεων". Ἀντιλαμβάνεται κανεὶς εὔκολα τὴν παπικὴ δολιότητα.

Ἡ συνολικὴ θεματολογία τῶν οἰκουμενιστικῶν ἐκδηλώσεων καὶ τῶν συνεδρίων, ποὺ πραγματοποιοῦνται στὸ Bose, σκοπὸ ἔχουν νὰ καταδείξουν ὅτι οἱ δογματικὲς διαφορὲς ἀποτελοῦν ἁπλὰ διαφορετικὲς παραδόσεις. Τοῦτο ἄλλωστε ὑπονοεῖται καὶ ἀπὸ τὰ κατὰ καιροὺς παπικὰ κελεύσματα, ὅπου οἱ δογματικὲς διαφορὲς καλοῦνται σκοπίμως ἐκκλησιαστικὰ ἔθιμα. Ἐξάλλου ὅπως προαναφέρθηκε ὁ Enzo Bianchi ἔχει διοριστεῖ ἀπὸ τὶς 22 Ἰουλίου 2014 ἀπὸ τὸν Πάπα Φραγκίσκο στὸ Ποντιφικὸ Συμβούλιο γιὰ τὴν Προώθηση τῆς Χριστιανικῆς "ἑνότητας". Ὁποιοσδήποτε ἐπιπρόσθετος σχολιασμός, θεωρεῖται περιττός.

Καὶ τί δὲν ἔχουν ἐπινοήσει οἱ οἰκουμενιστές; Ὅλες τοῦτες οἱ σκοπιμότητες, ὅλες τοῦτες οἱ στρεβλώσεις, νὰ ἔχουν καθοριστικὸ ρόλο, στὸ νὰ ξεπεραστοῦν οἱ σκόπελοι στὰ ἐπικοινωνιακὰ παίγνια τῶν οἰκουμενιστικῶν των συνάξεων.

Ἐκηδεύθη ὁ βυζαντινολόγος Κωνσταντῖνος Καλοκύρης

Συμφώνως πρὸς τὸ tovima.gr τῆς 11ης Μαΐου 2015:

«Κηδεύτηκε τὸ ἀπόγευμα τῆς Δευτέρας 11 Μαΐου στὸ κοιμητήριο τῶν Μελισσίων ὁ βυζαντινολόγος καὶ ἀρχαιολόγος Κωνσταντῖνος Δ. Καλοκύρης (1916-2015), ὁ ὁποῖος πέθανε σὲ ἡλικία 99 ἐτῶν... Ὁμότιμος καθηγητὴς τοῦ Ἀριστοτελείου Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, τακτικὸ μέλος τῆς Ἀκαδημίας Ἐπιστημῶν Κατάνης καὶ «Ἄρχων Μαΐστωρ» (ὀφφικιάλιος) τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου... μελέτησε τὴν τέχνη στὸ Ἅγιον Ὄρος, ἐρεύνησε μεσαιωνικὰ μνημεῖα στὰ νησιὰ τοῦ Αἰγαίου, στὴ Μεσσηνία, στὶς βαλκανικὲς χῶρες, στὸν Λίβανο, στὴ Συρία, στὴ Σικελία κ.ἄ».

Ἁγιοκατάταξις τοῦ Ὁσίου Παϊσίου καὶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Ρωσίας

Συμφώνως πρὸς τὸ agioritikovima τῆς 7ης Μαΐου ἐ.ἔ.:

«Μετὰ τὴν ἁγιοκατάταξη τοῦ Γέροντος Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Σύνοδο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καὶ ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας ἀποφάσισε νὰ τὸν συμπεριλάβει στὸ ἁγιολόγιό της... Συγκεκριμένα σύμφωνα μὲ τὴν ἀνακοίνωση τῆς Ἱερᾶς Συνόδου: "Μὲ εὐχαριστία στὸν Κύριο ἐλάβαμε τὴν εἴδηση τοῦ δοξασμοῦ μεταξὺ τῶν ἁγίων τοῦ Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου. Συμπεριλάβαμε τὸ ὄνομα τοῦ Ἁγίου Παϊσίου ἐκ τοῦ Ἄθω στὸ ἁγιολόγιον τῆς Ρωσικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας μὲ ὁρισμὸ τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς μνήμης του τὴν 29η Ἰουνίου / 12 Ἰουλίου, ὅπως ὁρίζεται στὴν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως".. ὁ Μητροπολίτης Βολοκολάμσκ Ἰλαρίωνας ἐνημέρωσε τὴ Σύνοδο τῆς Ρωσικῆς Ἐκκλησίας γιὰ τὴν ἁγιοκατάταξη ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο τοῦ μοναχοῦ Παϊσίου τοῦ Ἁγιορείτου».

«Ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος ... στὸν Οὐρανό»

Ὠλοκληρώθη μὲ μεγάλην ἐπιτυχίαν ἡ ἐκδήλωσις «Ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος ... στὸν Οὐρανό», ἡ ὁποία ἦτο ἀφιερωμένη εἰς τοὺς μακαριστοὺς ἀρχιμ. Γεώργιον Καψάνην καὶ Γέροντα Μωυσῆ τὸν Ἁγιορείτην, δύο μεγάλας μορφὰς τοῦ βίου τῆς συγχρόνου Ὀρθοδοξίας, αἱ ὁποῖαι ἐστήριξαν μὲ τὸ λόγον καὶ τὰ γραπτά των χιλιάδες πιστοὺς καὶ ἐνουθέτησαν τοὺς πνευματικοὺς ταγοὺς τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἱερὰ Μονὴ Μυρτιᾶς τὴν 12ην Μαΐου 2015 ἐξέδωσε τὸ ἀκόλουθον ἀνακοινωθέν:

«Μὲ τίτλο «Ἀπὸ τὸ Ἅγιον Ὄρος … στὸν Οὐρανὸ» πραγματοποιήθηκε τὴν Δευτέρα 11 Μαΐου 2015, ἡ ἐκδήλωση ποὺ διοργάνωσε ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας καὶ ἡ Ἱερὰ Μονὴ Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Μυρτιᾶς Τριχωνίδος καὶ ἦταν ἀφιερωμένη στὸν μακαριστὸ ἀρχιμ. Γεώργιο Καψάνη, Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὄρους καὶ τὸν μακαριστὸ Γέροντα Μωυσῆ τὸν Ἁγιορείτη.

Στὴν ἐκδήλωση, ποὺ ἔλαβε χώρα στὴν αἴθουσα ἐκδηλώσεων τῆς Χριστιανικῆς Ἑνώσεως Ἀγρινίου, μίλησαν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καστορίας κ. Σεραφεὶμ καὶ ὁ ὁσιολογιώτατος ἱερομόναχος Λουκᾶς Γρηγοριάτης.

Κατὰ τὴν ἔναρξη ὁ πρωτ. Δημήτριος Πατσιαλὸς παρουσίασε τοὺς ὁμιλητὲς καὶ ἔκανε μία γενικὴ ἀναφορὰ στὶς δύο αὐτὲς σύγχρονες ἁγιορείτικες μορφές, ποὺ ὁ καθένας ἀπὸ διαφορετικὴ θέση σημάδεψε τὴν σύγχρονη ἱστορία τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἀλλὰ καὶ γενικότερα τὴν σύγχρονη ἐκκλησιαστικὴ ἱστορία, ἀφήνοντας ἀνεξίτηλη τὴν σφραγίδα του στὸ πέρασμά του.

Κατόπιν ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καστορίας κ. Σεραφεὶμ μίλησε ἀπὸ καρδιᾶς γιὰ τὸν μακαριστὸ Γέροντα Μωυσῆ τὸν Ἁγιορείτη, μὲ τὸν ὁποῖο συνδεόταν μὲ φιλικοὺς καὶ πνευματικοὺς δεσμοὺς γιὰ πολλὰ χρόνια, ἀλλὰ ἰδιαίτερα ἀναφέρθηκε στὴν περίοδο τῆς ἀσθένειας καὶ τοῦ θανάτου του, κατὰ τὴν ὁποία στάθηκε δίπλα του μὲ πολλὴ υἱικὴ ἀγάπη καὶ ἀφοσίωση. Ὁ Μητροπολίτης Καστορίας χαρακτήρισε τὸν π. Μωυσῆ «ἐργάτη τοῦ εὐαγγελίου», καθὼς συγκέντρωνε ὅλα ἐκεῖνα τὰ χαρακτηριστικά, ποὺ ἔχει ἕνας γνήσιος ἐργάτης τοῦ εὐαγγελίου. Ἦταν μία εὐλογημένη ψυχὴ ποὺ ζοῦσε τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ποὺ ζοῦσε γιὰ τὸν Θεὸ καὶ μόνο μὲ τὸν Θεό. Ἤξερε νὰ προσεύχεται καὶ νὰ ἀφήνει τὴ ζωή του ὁλοκληρωτικὰ στὴν πρόνοιά Του. Ὁ π. Μωυσῆς, ἀνάφερε ὁ ἅγιος Καστορίας, προέβαλε μὲ τὴ ζωή του τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ γι' αὐτὸ ποτὲ δὲν ἐπεδίωξε τὴν αὐτοπροβολή, ἢ τὸ νὰ δημιουργήσει ὀπαδοὺς γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπό του. Εἶχε τὸ χάρισμα νὰ ἀναπαύει τὶς ταλαιπωρημένες ψυχὲς καὶ νὰ εἰρηνεύει τοὺς ἀνθρώπους. Τέλος, ἀναφέρθηκε στὸν τρόπο ποὺ ἀντιμετώπιζε τοὺς πειρασμούς, τὶς θλίψεις, τὶς δοκιμασίες καὶ τὸν πόνο στὴ ζωή του καὶ ποὺ ἀπέδειξε στὴν πράξη ὅλη τὴν ἐσωτερικὴ πνευματική του ἐργασία.

Γιὰ τὸν μακαριστὸ Γέροντα Γεώργιο Καψάνη, Καθηγούμενο τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Γρηγορίου Ἁγίου Ὄρους μίλησε ὁ ἐκ τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς ὁσιολογιώτατος ἱερομόναχος Λουκᾶς Γρηγοριάτης.

Ὁ π. Λουκᾶς τόνισε ὅτι καὶ οἱ δύο Γέροντες ἦταν ἀναστάσιμοι ἄνθρωποι καὶ ἦταν σύμψυχοι σὲ θέματα πίστεως. Μιλώντας γιὰ τὸν Γεροντά του ἀναφέρθηκε ἰδιαίτερα σὲ ἕνα ἀπὸ τὰ χαρίσματα ποὺ κοσμοῦσαν τὴν προσωπικότητά του, ποὺ ἦταν ἡ ἀστείρευτη καὶ θυσιαστικὴ ἀγάπη του γιὰ τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν ὀρθόδοξη πίστη. Ὁ π. Γεώργιος ἐγκατέλειψε τὴν ἀκαδημαϊκὴ θεολογία γιὰ νὰ ὑπηρετήσει τὴν Ἐκκλησία ἐκφράζοντας ἔμπρακτα τὴν ἀνιδιοτελῆ του ἀγάπη στὸ Χριστὸ καὶ τὴν Ἐκκλησία. Μέσα ἀπὸ τὴν ταπεινοφροσύνη του, τὴν καθαρὰ προσευχή, τὴν διάκριση καὶ τὴν ὑπομονή του δημιούργησε ἕνα ποιμαντικό, συγγραφικὸ καὶ ἐκκλησιαστικὸ ἔργο ποὺ εὐεργέτησε χιλιάδες ψυχές. Ὁ π. Γεώργιος εἶχε μία ὀρθόδοξη ἐκκλησιολογία, ποὺ ἐκφραζόταν μὲ τὴν τιμὴ καὶ τὸ σεβασμὸ ποὺ ἀπέδιδε στοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θεσμούς, τὰ ἐκκλησιαστικὰ πρόσωπα καὶ ἰδιαίτερα τὰ πρόσωπα τῶν Ἐπισκόπων. Τιμοῦσε τοὺς Ἐπισκόπους χωρὶς νὰ ὑπολογίζει κανένα κόστος καὶ αὐτὸ δίδασκε τοὺς μοναχούς του καὶ τὰ πνευματικά του παιδιά. Τέλος ὁ π. Λουκᾶς ἀναφέρθηκε ἰδιαίτερα στοὺς ἀγῶνες τοῦ μακαριστοῦ Καθηγουμένου γιὰ τὴν ὀρθοδοξία καὶ τὴν ἀγωνία του γιὰ τοὺς χριστιανικοὺς διαλόγους καὶ τὴν ἀπειλὴ τοῦ οἰκουμενισμοῦ.

Στὴ συνέχεια ἀνέβηκε στὸ βῆμα ὁ ὑποτακτικὸς τοῦ π. Μωυσῆ, ὁ ἱερομόναχος Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος ἀναφέρθηκε συγκινημένος στὸν Γεροντά του καὶ στὰ ὅσα ἔζησε δίπλα του. Ὁ π. Χρυσόστομος τόνισε ὅτι καὶ ὁ π. Μωυσῆς καὶ ὁ π. Γεώργιος Καψάνης σημάδεψαν τὰ σύγχρονα ἐκκλησιαστικὰ δρώμενα καὶ τὴν σύγχρονη ἐκκλησιαστικὴ ζωὴ καὶ ἀνέφερε ἕξι χαρακτηριστικὰ γνωρίσματα, ποὺ ἦταν κοινὰ καὶ στοὺς δύο: ἡ ἀγάπη στὸ Χριστό, τὴν Ἐκκλησία καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἡ ἀγάπη στὸν ὀρθόδοξο μοναχισμὸ καὶ ἰδίως τὸν ἁγιορειτικό, ἡ ἀγωνία γιὰ τὴ διαφύλαξη τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων, χωρὶς νὰ καταλήγουν σὲ ἐμπάθειες καὶ ἀκρότητες, ὁ σεβασμὸς στοὺς ἐκκλησιαστικοὺς θεσμοὺς καὶ ἰδιαίτερα στὰ πρόσωπα τῶν Ἐπισκόπων, ὁ ἱεραποστολικὸς ζῆλος ποὺ καὶ οἱ δύο ἐπεδείκνυαν, παρὰ τὶς πολλὲς σωματικὲς ἀσθένειες καὶ τὶς δυσκολίες ποὺ ἀντιμετώπιζαν καὶ τέλος ἡ προσευχὴ καὶ ἡ καλοσύνη, μὲ τὶς ὁποῖες ἀπαντοῦσαν ἀκόμα καὶ στοὺς συκοφάντες του.

Ἀκολούθησε ἡ προβολὴ DVD γιὰ τὴ ζωή, τὸ ἔργο καὶ τὴν προσφορὰ τῶν δύο Ἁγιορειτῶν Πατέρων στὴν σύγχρονη ἐκκλησιαστικὴ πραγματικότητα, τὰ ὁποῖα ἐπιμελήθηκε ὁ κ. Νώντας Σκοπετέας.

Τὴν ἐκδήλωση ἔκλεισε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας κ. Κοσμᾶς, ὁ ὁποῖος εὐχαρίστησε τοὺς ὁμιλητές, ἀλλὰ καὶ ὅσους συνέβαλαν στὴν προετοιμασία καὶ τὴν διοργάνωση αὐτῆς τῆς ὄμορφης ἐκδήλωσης καὶ τόνισε πὼς ὁ σκοπὸς τῶν διοργανωτῶν ἦταν νὰ ἐκφρασθεῖ ἡ εὐγνωμοσύνη καὶ ἡ εὐχαριστία τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας στοὺς δύο αὐτοὺς Ἁγιορεῖτες Πατέρες, οἱ ὁποῖοι συνδέονταν μὲ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας καὶ εἶχαν προσφέρει πάρα πολλὰ σὲ αὐτήν».

Ἡ Πεντηκοστή*

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ἔδωσε τὴν Χάρη τοῦ Πνεύματος καὶ ὅπως ἀκριβῶς συμβαίνει σὲ περίπτωση μακροχρονίου πολέμου, λέει πάλι ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, ὅταν σταματήσουν οἱ ἐχθροπραξίες καὶ ἀποκατασταθῆ ἡ εἰρήνη, οἱ ἀντίπαλοι ἀνταλλάσσουν μεταξύ τους ἐγγυήσεις καὶ αἰχμαλώτους, τὸ ἴδιο συνέβη καὶ μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων. Ἔστειλαν οἱ ἄνθρωποι στὸ Θεὸ διὰ τοῦ Χριστοῦ τὴν ἐκλεκτὴ προσφορὰ σὰν ἐνέχυρο καὶ ἐγγύηση· ἀντὶ γι᾽ αὐτὰ ὁ Θεὸς σὰν ἐνέχυρο καὶ ἐγγύηση ἔστειλε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ τὸ ὅτι ἔχουμε ἐνέχυρα καὶ ἐγγυήσεις συμπεραίνεται καὶ ἀπὸ τὰ ἀκόλουθα. Τὰ ἐνέχυρα δηλαδὴ καὶ οἱ ἐγγυήσεις πρέπει νὰ εἶναι βασιλικῆς καταγωγῆς, γι᾽ αὐτὸ ἐστάλη σὲ μᾶς τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, ἐπειδὴ προέρχεται ἀπὸ τὴν πιὸ βασιλικὴ οὐσία καὶ Ἐκεῖνος, ποὺ προσφέρθηκε σὰν ἐκλεκτὴ προσφορὰ ἀπὸ τὴν ἀνθρώπινη φύση, ἦταν ἀπὸ Βασιλικὸ Γένος, γιατὶ καταγόταν ἀπ᾽ τὸν Δαυΐδ.

Βέβαια ὅλα αὐτὰ τὰ ζοῦμε καὶ ἰδιαιτέρως τώρα, ποὺ ἑωρτάσαμε καὶ τὴν ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως καὶ ἀκόμη καὶ ἐκεῖνο τὸ περίφημο κοντάκιο «τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἑνώσας τοῖς ἐπουρανίοις», ἔκαμε ὅ,τι ἦταν ἀναγκαῖο διὰ τὴν δική μας σωτηρία. Ὁ Κύριος ἐξεπλήρωσε τὰ πάντα καὶ δι᾽ αὐτὸ ἐπῆρθε καὶ ἡ ἕνωση, ἡ συμφιλίωση Οὐρανοῦ καὶ γῆς.

Ἡ Πεντηκοστὴ σὰν ἑορτὴ ὑπῆρχε καὶ τὴν ἐποχὴ τῆς Παλ. Διαθήκης, ὅπως καὶ τὸ Πάσχα καὶ καμμιὰ φορὰ ἴσως καὶ νὰ ἐκπληττώμεθα καὶ νὰ λέμε, μὰ ἔχουν καὶ οἱ Ἑβραῖοι Πάσχα, ναὶ ἀλλὰ εἶναι τὸ τυπικὸ Πάσχα καὶ ἔχομε καὶ ἐμεῖς Πάσχα, ἀλλὰ εἶναι τὸ οὐσιαστικό, τὸ πραγματικὸ Πάσχα, ὁ Χριστός μας. Πεντηκοστὴ λοιπὸν ὑπῆρχε καὶ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ἀλλὰ ἦταν ὁ τύπος. Ἐκείνη ἦταν ὁ τύπος τῆς ἑορτῆς τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὅπως λέει ὁ Ἅγ. Γρηγόριος ὁ Θεολόγος. Τιμοῦν μὲν οἱ Ἑβραῖοι τὴν Πεντηκοστὴ ἡμέρα, ἀλλὰ τὴν τιμοῦμε καὶ ἐμεῖς, ὅπως ὑπάρχουν καὶ μερικὰ ἄλλα ἑβραϊκά, ποὺ τελοῦνται μὲν ἀπὸ ἐκείνους τυπικά, ἀλλὰ μόνο σὲ μᾶς βρίσκουν τὴν μυστική τους σημασία.

Οἱ Ἰουδαῖοι τὴν πεντηκοστὴ ἡμέρα ἀπὸ τὸ Πάσχα ἑώρταζαν τὴν ἑορτὴ τῶν ἑβδομάδων ἑπτὰ ἐπὶ ἑπτὰ ἀναφέρεται στὴν Ἔξοδο, στὸ βιβλίο τῆς Ἐξόδου τριακοστὸ τέταρτο κεφάλαιο καὶ στὸ Δευτερονόμιο, ποὺ ἀργότερα ὀνομάσθηκε Πεντηκοστή. Ἐπίσης ἡ ἑορτὴ αὐτὴ τῶν Ἑβραίων ὀνομάζεται καὶ ἑορτὴ τῆς συγκομιδῆς, ἑορτὴ θερισμοῦ πρωτογεννημάτων, γιατὶ ἔπεφτε τὴν ἐποχὴ τοῦ θερισμοῦ. Ἡ διάρκειά της ἦταν μιᾶς ἡμέρας καὶ γινόταν προσφορὰ δύο σιταρένιων ἄρτων ἀπὸ λευκὸ ἀλεύρι σὰν πρωτογεννήματα μὲ ὁλοκαυτώματα ἑπτὰ ἀμνῶν, ἑνὸς νέου ταύρου καὶ δύο κριαριῶν σὰν εἰρηνικὴ θυσία.

Σύμφωνα μὲ τὴν Ἰουδαϊκὴ Παράδοση καὶ ὁ Δεκάλογος πάνω στὸ ὄρος Σινᾶ παραδόθηκε στὸν Μωϋσῆ τὴν Πεντηκοστὴ ἡμέρα μετὰ τὸ Πάσχα γι᾽ αὐτὸ ἀργότερα οἱ Ἰουδαῖοι ἑώρταζαν καὶ αὐτὸ τὸ γεγονὸς τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς.

Ὥστε τρία πράγματα ἑώρταζαν οἱ Ἑβραῖοι: Πρῶτον εἶχαν τὴν ἑορτὴ τῶν ἑβδομάδων, ἐν συνεχείᾳ εἶχαν τὴν ἑορτὴ τῆς συγκομιδῆς, ἐπειδὴ γινόταν τὸν καιρὸ τοῦ θερισμοῦ, περίπου ὅπως εἶναι τώρα καὶ ἐπίσης τιμοῦσαν ὅτι κατ᾽ αὐτὴν τὴν ἡμέρα εἶχε δώσει ὁ Θεὸς τὸν Δεκάλογο τοῦ Μωϋσῆ.

Στὴν ἐρώτηση γιατὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ἔρχεται πενῆντα ἡμέρες μετὰ τὴν Ἀνάσταση, ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος μᾶς λέγει ὅτι, ἐπειδὴ ὁ ἀριθμὸς ἑπτὰ εἶναι ἱερὸς στὴν Ἁγία Γραφή, ὅταν τὸν πολλαπλασιάσουμε μὲ τὸν ἑαυτό του ἔχουμε τὸν ἀριθμὸ σαράντα ἐννέα καὶ μία ἡμέρα, ποὺ δανειζόμαστε ἀπὸ τὴν αἰωνιότητα γίνεται ὁ

ἀριθμὸς πενῆντα. Παίρνουμε τὴν ὀγδόη ἡμέρα, τὴν ἄληπτο ἡμέρα, τὴν «αἰώνιον» ἡμέρα. Λέει δηλαδὴ ὁ τιμώμενος ἀριθμὸς ἑπτὰ καθιέρωσε καὶ τὴν τιμὴ τῆς Πεντηκοστῆς, διότι ὁ ἀριθμὸς ἑπτά, ὅταν πολλαπλασιασθῆ μὲ τὸν ἑαυτόν του, ἐκτὸς ἀπὸ μία ἡμέρα, ποὺ ἔχουμε πάρει ἀπὸ τὸν μελλοντικὸ αἰῶνα καὶ ποὺ εἶναι ὀγδόη καὶ συγχρόνως πρώτη ἢ καλλίτερα μία καὶ ἀδιαίρετη, διότι ἐκεῖ πρέπει νὰ καταλήξη ὁ ἑορτασμὸς τοῦ Σαββάτου στὴ γῆ ἀπὸ τὶς ψυχές. Ὅλη μας ἡ προσπάθεια καὶ ὅλος ὁ ἀγώνας εἶναι νὰ φθάσωμε στὴν ὀγδόη ἡμέρα, τὴν ἄληπτο ἡμέρα, τὴν ἡμέρα τῆς αἰωνιότητος δηλαδὴ στὴν αἰώνια ζωή.

Στὴν ἐρώτηση γιατὶ δὲν ἦλθε ἀμέσως μετὰ τὴν Ἀνάληψη τοῦ Χριστοῦ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα, παρὰ ἄφησε νὰ περάσουν δέκα ἡμέρες ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος μᾶς λέγει: Εἶναι ἀναγκαῖο νὰ διευκρινήσω στὴν ἀγάπη σας γιὰ ποιὸ λόγο δὲν μᾶς ἔστειλε ἀμέσως μετὰ τὴν Ἀνάληψή του στοὺς Οὐρανοὺς ὁ Κύριος τὸ Ἅγιο Πνεῦμα παρὰ ἄφησε νὰ περάσουν λίγες ἡμέρες προηγουμένως, νὰ μείνουν μόνοι τους οἱ Μαθητὲς καὶ τότε ἀπέστειλε κάτω στὴ γῆ τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτὸ δὲν συνέβη ἁπλᾶ καὶ τυχαῖα. Ἐπειδὴ δηλαδὴ ἐγνώριζε ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν ἐκτιμοῦν μὲ ὅμοιο τρόπο τὰ ἀγαθά, ποὺ κατέχουν, οὔτε ἀποδίδουν ὅση ἀξία πρέπει σὲ ἐκεῖνα, ποὺ εἶναι εὐχάριστα καὶ φανερὰ σπουδαῖα, ἂν δὲν ὑπάρχουν καὶ τὰ ἀντίθετα… Αὐτὸ τὸ διευκρινίζει ἐν συνεχείᾳ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μὲ διάφορα παραδείγματα, ὅπως βεβαίως τὰ ζοῦμε καὶ μεῖς, ἐπὶ παραδείγματι τώρα μὲ τὴν λειψυδρία, ποὺ ὑπάρχει, μὲ τὴν ἀνομβρία. Μέχρι τώρα εἴχαμε κάπως τὸ νερὸ ἄφθονο, δὲν μᾶς πείραζε, τώρα ποὺ ἀπειλούμεθα ὅτι θὰ λείψη τὸ σκεπτόμεθα πολύ. Ἐκεῖνος ποὺ εἶναι ὑγιὴς καὶ δυνατὸς στὸ σῶμα, λέγει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, δὲν αἰσθάνεται οὔτε μπορεῖ νὰ γνωρίζη μὲ ἀκρίβεια πόσα ἀγαθὰ τοῦ προσφέρει ἡ ὑγεία, ἂν δὲν ἀποκτήση τὴν ἐμπειρία τῆς ἀρρώστιας μὲ τὸ νὰ μποῦν οἱ ἐκδηλώσεις της στὸ σῶμα. Ἡ ἀσθένεια, ἡ ἔλλειψη ὑγείας φέρνει τὴν συνειδητοποίηση, ἂς ποῦμε, τί μεγάλο ἀγαθὸ εἶναι, τί δῶρο Θεοῦ εἶναι ἡ ὑγεία, ποὺ ἔχουμε. Καὶ ἐκεῖνος ποὺ βλέπει κατὰ τὴν διάρκεια τῆς ἡμέρας δὲν ἐκτιμᾶ ὅσο πρέπει τὸ φῶς, ἂν δὲν τὸ διαδεχθῆ τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας. Πραγματικὰ ἡ πεῖρα τῶν ἀντιθέτων εἶναι πάντοτε σπουδαῖος δάσκαλος γιὰ ἐκεῖνα, ποὺ συνέβη νὰ ἀποκτήσουμε καὶ νὰ ἀπολαύσουμε προηγουμένως. Γι᾽ αὐτὸ ἀκριβῶς καὶ τότε, ἐπειδὴ οἱ Μαθητὲς εἶδαν καὶ ἀπόλαυσαν ἄπειρα ἀγαθά, ὅταν ἦταν μαζί τους ὁ Κύριος, ἦσαν πολὺ εὐτυχεῖς, ποὺ ζοῦσαν μαζί του ἀλλὰ καὶ ὅλοι οἱ κάτοικοι τῆς Παλαιστίνης τοὺς θεωροῦσαν, λέει ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, σὰν ἀστέρια, ἀφοῦ καὶ νεκροὺς ἀνάσταιναν καὶ λεπροὺς καθάριζαν καὶ δαίμονες ἀπεμάκρυναν καὶ ἀρρώστιες ἐθεράπευαν καὶ πολλὰ ἄλλα θαύματα ἐπιτελοῦσαν. Ἐπειδὴ λοιπὸν ἦσαν τόσο σπουδαῖοι καὶ φημισμένοι, γι᾽ αὐτὸ τοὺς ἄφησε γιὰ λίγο μακρυὰ ἀπὸ τὴν δύναμη, ποὺ τοὺς βοηθοῦσε, ὥστε καὶ μόνοι τους νὰ ἀντιληφθοῦν τί τοὺς προσέφερε ἡ παρουσία τῆς ἀγάπης τοῦ Κυρίου καὶ ἀφοῦ συναισθανθοῦν τὴν ἀξία τῶν ἀγαθῶν τοῦ παρελθόντος, νὰ δεχθοῦν μὲ μεγαλύτερη προθυμία τὴν δωρεὰ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ὥστε, ὅπως καταλάβαμε καὶ ὅπως ἀκούσαμε, εἶχε τὸν σκοπό του ὁ Κύριος. Αὐτὴ ἡ μικρὰ καθυστέρηση τῶν δέκα ἡμερῶν εἶχε παιδαγωγικὴ σημασία, γιὰ νὰ ποθήσουν τὴν κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἀκόμη περισσότερο οἱ Μαθητὲς καὶ νὰ δοῦν καὶ τὴν δική τους ἀδυναμία χωρὶς τὴν βοήθεια τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ ἔτσι μὲ αὐτὴ τὴν ἔλευση νὰ τὸ ὑποδεχθοῦν μὲ μεγαλύτερο ζῆλο καὶ προθυμία.

Ἢ θὰ λέγαμε ἕνα μικρὸ παράδειγμα ἐκτὸς ἀπὸ αὐτὰ ποὺ μᾶς ἀνέφερε ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος. Στὸ ζήτημα τῆς νηστείας, ὅταν νηστεύουμε πραγματικὰ καὶ κάνουμε ἐνάτη ἐπὶ παραδείγματι, τὸ λέει αὐτὸ ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης καὶ φᾶμε στὶς τρεῖς τὸ μεσημέρι, ἀλλὰ νᾶμαστε νηστικοί, τότε λοιπὸν τὸ φαγητὸ εἶναι νοστιμώτατο, ἂς εἶναι καὶ τὸ πιὸ ἁπλὸ φαγητό. Ἔτσι λοιπὸν καὶ ἐδῶ ἡ στέρηση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔρχεται νὰ φέρη μιὰ δίψα, ἕνα πόθο, ἕνα πόνο νὰ καταλάβουμε αὐτὴ τὴν χάρη καὶ μεῖς καὶ τότε τὸ δεχόμεθα μὲ μεγάλη προθυμία, ὅπως τὸ δέχθηκαν καὶ οἱ Ἅγιοι Μαθητὲς καὶ Ἀπόστολοι.

Ὁ ἴδιος ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος σὲ ἄλλη του ὁμιλία γιὰ τὴν Πεντηκοστὴ μᾶς δίνει ἀπάντηση καὶ στὸ ἐρώτημα, γιατὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δὲν κατέβηκε πρὶν ἀπὸ τὴν Σταύρωση τοῦ Χριστοῦ. Βλέπετε οἱ Ἅγιοι Πατέρες ὅλα τὰ μελετοῦσαν, ὅλα τὰ φιλοσοφοῦσαν. Ἐμεῖς τὰ θεωροῦμε κάπως, ἔτσι τὰ παρελάβαμε ἔτσι εἶναι, ἔτσι μᾶς τὰ διδάσκουν, ἀλλὰ ἔχουν ὅλα τὴ θέση τους, ὅλα τὸ νόημά τους. Καὶ ἀπαντᾶ, γιατὶ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα δὲν τὸ ἔστειλε ὁ Κύριος πρὶν ἀπὸ τὴν Σταύρωση. Καὶ ἡ ἀπάντηση εἶναι, γιατὶ ἦταν ἁμαρτωλὴ ἡ ἀνθρωπότης καὶ μπλεγμένη σὲ σκάνδαλα, ἐχθρότητες καὶ ἀτιμίες, ἐπειδὴ δὲν εἶχε θυσιασθῆ ἀκόμη ὁ ἀμνός, ποὺ σήκωσε ἐπάνω του τὴν ἀτιμία τοῦ κόσμου. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν εἶχε σταυρωθῆ ὁ Χριστὸς ἀκόμη καὶ δὲν εἶχε γίνει ἡ συμφιλίωση, ἦταν εὔλογο νὰ μὴ σταλῆ οὔτε τὸ Ἅγιο Πνεῦμα σὰν ἀπόδειξη τῆς συμφιλιώσεως· γι᾽ αὐτὸ ὁ Χριστὸς λέει, συμφέρει σὲ σᾶς ἐγὼ νὰ φύγω, διότι ἐὰν ἐγὼ δὲν φύγω, Ἐκεῖνος δὲν θὰ ἔλθη, ἐὰν δὲν φύγω, λέει καὶ σᾶς συμφιλιώσω μὲ τὸν Πατέρα, δὲν θὰ σᾶς στείλω τὸν Παράκλητο. Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ προηγηθῆ ἡ θυσία, νὰ εἰρηνεύση ὁ κόσμος μετὰ τοῦ Κυρίου «τὴν ὑπὲρ ἡμῶν πληρώσας οἰκονομίαν» ὅπως ἀκούσαμε «καὶ τὰ ἐπὶ γῆς ἑνώσας τοῖς ἐπουρανίοις» καὶ ὅπως λέμε σὲ μία ὡραία εὐχὴ στὴ θεία Λειτουργία (ποὺ ἑρμηνεύσαμε κάποτε εἴθε νὰ συνεχίσουμε πάλι μὲ μιὰ εὐκαιρία) «πάντα ἐποίησες ἕως ἡμᾶς εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνήγαγες» καὶ ἦλθε ἡ συμφιλίωση. Ἔτσι λοιπὸν ἦταν ἀνάγκη νὰ προηγηθῆ ἡ θυσία τοῦ Κυρίου μας, ἡ Σταύρωση, νὰ ἐπέλθη ἡ συμφιλίωση καὶ ἡ εἰρήνη καὶ κατόπιν νὰ ἔλθη τὸ Πανάγιο Πνεῦμα, ὁ Παράκλητος καὶ ὁ ὁδηγός.

* * *

Βέβαια ἡ Πεντηκοστὴ εἶναι ἡ γενέθλια ἡμέρα τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία ὑπῆρχε καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν Πεντηκοστὴ καὶ πολὺ παλιά, ὅπως εἴπαμε στὴν Παλαιὰ Διαθήκη… Οἱ βάσεις τῆς ὀργανώσεώς της εἶχαν μπῆ, ἡ ἱεραρχία της εἶχε διαρθρωθῆ καὶ τὰ μυστήριά της εἶχαν παραδοθῆ· ἐκεῖνο ποὺ τῆς ἔλειπε ὅμως ἦταν ἡ ζωτικὴ πνοή, ποὺ θὰ ἔβαζε ἐκείνη στὸν ὀργανισμὸ τῆς Ἐκκλησίας. «Λάβετε πνεῦμα Ἅγιον ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας ἀφίενται αὐτοῖς» πότε τὸ εἶπε ὁ Κύριος; τὴν ἡμέρα τῆς Ἀναστάσεως, ποιὸ μυστήριο θεμελιώνει; τὸ μυστήριο τῆς μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως. Ἐπίσης «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» ἔχομε τὸ μυστήριο τοῦ βαπτίσματος καὶ οὕτω καθεξῆς.

Ἡ Ἐκκλησία ἔμοιαζε πρὶν ἀπὸ τὴ Πεντηκοστὴ μὲ τὸ ἀνθρώπινο σῶμα προτοῦ νὰ δεχθῆ τὴν ζωογόνο πνοὴ τοῦ Δημιουργοῦ καὶ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς πραγματοποιεῖ τὴν ζωογόνηση αὐτὴ μὲ τὸν ἐρχομὸ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Διὰ τὸ μεγάλο ἔργο, ποὺ συντελέστηκε τὴν ἡμέρα αὐτὴ καὶ οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ἀναλόγως χαραχτηρίζουν τὴν Πεντηκοστὴ «ὡς μεγίστην ἑορτὴν καὶ πάνσεπτον καὶ ἑορτὴν παναγίαν». Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος τὴν λέγει καὶ Μητρόπολη τῶν ἑορτῶν. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος καὶ ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος γιὰ τὸν τρόπο τοῦ ἑορτασμοῦ τῆς Πεντηκοστῆς τονίζουν ὅτι πρέπει νὰ εἶναι πνευματικός. Ὁ Χρυσόστομος σημειώνει τόσα πολλὰ καὶ ἀκόμη περισσότερα ὑπῆρξαν τὰ ἀγαθά, ποὺ μᾶς δόθηκαν κατὰ τὴν σημερινὴ ἡμέρα, γι᾽ αὐτὸ σᾶς παρακαλῶ καὶ μεῖς νὰ γιορτάσουμε καθὼς εἶναι ἀντάξια πρὸς τὰ ἀγαθὰ ποὺ μᾶς δωρήθηκαν, χωρὶς νὰ στολίζουμε μὲ στεφάνια τὴν πόλη (ὅπως φαίνεται ὑπῆρχε μιὰ συνήθεια τότε). Ἄρα ἀφοῦ καλλωπίσουμε τὴν ψυχή μας χωρὶς νὰ στολίσουμε τὴν ἀγορὰ μὲ πολύτιμα – βαρύτιμα παραπετάσματα, ἀλλὰ ἀφοῦ κάνουμε χαρούμενη τὴν ψυχή μας μὲ τὰ κοσμήματα τῆς ἀρετῆς, γιὰ νὰ μπορέσουμε νὰ ὑποδεχθοῦμε ἔτσι τὴν χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ νὰ πάρουμε τοὺς καρποὺς ποὺ προέρχονται ἀπὸ αὐτήν. Τί ὡραῖο πρᾶγμα καὶ τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα καὶ τὴν ἑορτὴ τοῦ Πάσχα καὶ τώρα τὴν Πεντηκοστὴ λέγαμε «ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν» «τὰ ἄνω φρονεῖτε» λέγαμε γιὰ τὴν ἑορτὴ τῆς Ἀναλήψεως, ἔτσι καὶ ἐδῶ ἀνάγκη νὰ ὑπάρχη ὁ πνευματικὸς ἑορτασμὸς καὶ νὰ μὴ βεβηλώνωνται αὐτὲς οἱ ἅγιες ἡμέρες καὶ ἑορτὲς μὲ τέτοιες βαρύτατες καὶ θανάσιμες ἁμαρτίες, μὲ διασκεδάσεις καὶ γλέντια, τὰ ὁποῖα τελικά, ἐνῶ νομίζουμε ὅτι μᾶς φέρνουν κάποια εὐχαρίστηση καὶ ἡδονὴ μᾶς γεμίζουν ἀπὸ πόνο, ἀπὸ ὀδύνη ἀπὸ κάθε ἄλλο παρὰ εὐφροσύνη καὶ ἀγαλλίαση.

Ὁ Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος συμπληρώνει: «Γιορτάζουμε καὶ μεῖς ἀλλ᾽ ὅπως φαίνεται καλὸ στὸ πνεῦμα καὶ φαίνεται καλό, ὅταν λέμε καὶ πράττουμε κάτι τὸ σωστὸ καὶ τὸ πρέπον καὶ αὐτὸ εἶναι γιὰ μᾶς τὸ νὰ γιορτάσουμε, τὸ νὰ ἀποθησαυρίζουμε στὴ ψυχή μας κάτι ἀπὸ κεῖνα ποὺ παραμένουν καὶ διατηροῦνται καὶ ὄχι ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ ἀπομακρύνονται καὶ ἐξαφανίζονται καὶ εὐχαριστοῦν γιὰ λίγο τὶς αἰσθήσεις, ἐνῶ τὶς πιὸ πολλὲς φορὲς τὶς καταστρέφουν καὶ τὶς βλάπτουν· γιὰ τὸν λόγο αὐτὸ πρέπει νὰ γιορτάζουμε πνευματικά». Εἶναι μεγάλες ἀλήθειες αὐτὲς τῶν Ἁγίων μας Πατέρων καὶ ἀνάγκη καὶ μεῖς νὰ προσέχουμε τὸν πνευματικὸ ἑορτασμό. Ὅπως καταβάλλουμε προσπάθεια, ἐπὶ παραδείγματι τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα, νὰ κοινωνήσουμε ὅσο καὶ νὰ ἔχουμε τέλος πάντων ἀμελήσει αὐτὸ τὸ χρέος, τουλάχιστο αὐτὴ τὴν ἡμέρα, τὸ ἴδιο θὰ ἔπρεπε νὰ γίνῃ καὶ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, μεγάλη ἡμέρα καὶ νὰ ἑτοιμαστοῦμε, γιατὶ ὄχι, νὰ νηστεύσουμε, νὰ ἐξομολογηθοῦμε, νὰ συγχωρεθοῦμε καὶ νὰ ἀξιωθοῦμε τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων. Νὰ ἀνοίξουμε ἕνα λόγο Πατερικὸ τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου, τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου Θεολόγου ἢ τοῦ Ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ νὰ δοῦμε πῶς τὸ ἔζησαν τὸ μυστήριο αὐτὸ οἱ Πατέρες, πῶς ἑρμήνευσαν καὶ ἐξήγησαν τὴν ἑορτὴ τῆς Πεντηκοστῆς οἱ Ἅγιοι Πατέρες. Νὰ δῆτε ἄλλος κόσμος, ἄλλη χαρὰ καὶ ἄλλη εὐφροσύνη θὰ ὑπάρχη· ἢ νὰ δοῦμε τὰ ὡραῖα Ἀποστολικὰ καὶ Εὐαγγελικὰ ἀναγνώσματα, νὰ δῆτε καὶ τὴν ἑπομένη τῆς Ἁγίας Πεντηκοστῆς, ποὺ λέγει ὅτι ὁ Κύριος ἄφησε τὰ ἐνενῆντα ἐννέα καὶ πῆγε γιὰ τὸ ἕνα νὰ τὸ σώση, ἐπίσης τὴν χαρὰ ποὺ κάνει μιὰ γυναίκα, ποὺ βρῆκε τὴν ἀπολεσθεῖσα δραχμή. Ἐπίσης πῶς πρέπει νὰ γίνεται ἡ διόρθωση, ὅταν σφάλλη ἕνας ἀδελφός μας· νὰ πᾶς μεταξὺ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνου, νὰ τακτοποιήσετε (τὴν διαφορὰ) μεταξύ σας, μετὰ πάρε καὶ ἕνα ἄλλον, (αὐτὰ ἔχουν σχέση μὲ τὴν συγγνώμη, μὲ τὴν ἀνεξικακία, μὲ τὴν ἀγάπη) ἢ «λαλοῦντες ἑαυτοῖς "ᾠδὲς" καὶ ᾄσματα πνευματικά», ποὺ λέει ὁ Ἀπόστολος στὸ Ἀποστολικὸ ἀνάγνωσμα.

* * *

Ἔχουν οἱ χριστιανοὶ τὴν χαρά τους, ἔχουν τὴν ἀγαλλίαση, ἔχουν τὴν εὐφροσύνη ἀλλὰ μακρυὰ ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. «Πάντα μοι ἔξεστι ἀλλ᾽ οὐ πάντα συμφέρει». Τὸ ἴδιο θάλεγα νὰ προσέξουμε καὶ στὰ δῶρα μας. Εἶναι ὡραῖο νὰ κάνουμε κάτι, ποὺ θὰ μείνη, κάτι ποὺ θὰ ὠφελήση. Κάποιος μοῦ προσέφερε ἕνα βιβλίο, μὰ θὰ πῆς ἔχεις ἀνάγκη ἐσὺ ἀπὸ βιβλία; ἀφοῦ τόσα βιβλία διαβάζεις, καὶ ὅμως, αὐτὸ τὸ βιβλίο τὸ διάβασα, τὸ ξαναδιάβασα καὶ οὔτε τὸ διάβασα ὅλο, εἶχα κολλήσει ὅπως ἡ βελόνα παλαιότερα τοῦ γραμμοφώνου σ᾽ ἕνα κεφάλαιο, σ᾽ ἕνα τμῆμα καὶ ἐκεῖ τὸ διάβαζα, τὸ ξαναδιάβαζα, καὶ λέω αὐτὸ εἶναι σωτήριο καὶ τὸ ἔδωσα καὶ σὲ ἐξομολογούμενο, πάρε διάβασέ το, γιὰ τὸν ἀγώνα σου. Λοιπὸν ἕνα πνευματικὸ βιβλίο μπορεῖ νὰ σημάνη πολλὰ γιὰ ὅλους μας, κληρικοὺς καὶ λαϊκούς, νὰ σκεπτώμεθα τί ταιριάζει. Εἶναι ἕνας νέος, ἂς τοῦ δώσουμε ἕνα κατάλληλο, εἶναι ἕνας μεγαλύτερος, ἕνας πονεμένος, δώστου κάτι γιὰ τὸ πένθος πῶς θὰ παρηγορήση τὸν πόνο του ἢ τί ἄλλο θὰ μᾶς φωτίση ὁ Θεός. Ἔχει ἄλλο πόλεμο, δώστου κάτι γιὰ τὴν ἁγνότητα, γιὰ τὴν σωφροσύνη, γιὰ τὴν ἐγκράτεια ἢ γι᾽ αὐτὰ ποὺ μᾶς μαστίζουν τώρα τόσες καὶ τόσες ἀρρώστιες καὶ ποὺ ἔχουν τρελλαθῆ οἱ ἄνθρωποι, δὲν ξέρουν τί λένε καὶ τί κάνουν. Μιὰ εἰκόνα ὡραία, παραδοσιακή, μιὰ κασέτα ὡραία μὲ βυζαντινὴ μουσικὴ νὰ εὐφραίνεται ἡ ψυχή του καὶ ὅ,τι ἄλλο μᾶς φωτίσει ὁ Θεός, πάντως κάτι, ἕνα σταυρὸ ποὺ νὰ τὸν φοράη, νὰ τὸν ἔχη μαζί του, ἕνα κομποσχοίνι γιατὶ ὄχι, πάρε ἕνα δωράκι τέτοιο νὰ κάνης προσευχὴ καὶ τόσα ἄλλα ποὺ θὰ μᾶς φωτίση ὁ Θεός, «δὸς σοφῷ ἀφορμήν», ἀλλὰ ὁ νοῦς μας πρέπει νᾶναι στό νὰ δώσουμε, νὰ προσφέρουμε καὶ νὰ κάνουμε κάτι, ποὺ θὰ μείνη παντοτινὰ κτῆμα μας καὶ στὸν ἀδελφό μας, ποὺ θὰ θελήσουμε νὰ βοηθήσουμε, νὰ δώσουμε ἕνα πνευματικὸ δῶρο.

* * *

Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος τέλος βλέποντας τὴν σπουδαιότητα τῆς ἑορτῆς λέει πὼς πρέπει νὰ γιορτάζεται καθημερινά. Εἶναι ἀνάγκη νὰ τὴν ἑορτάζουμε κάθε μέρα. Πεντηκοστὴ νὰ ἔχουμε κάθε μέρα. Ἄς δοῦμε πιὰ εἶναι ἡ αἰτία τῆς σημερινῆς γιορτῆς καὶ γιὰ ποιὸ λόγο τὴν γιορτάζουμε· λέει: Λοιπόν ὅπως ὁ Μονογενὴς Υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι κοντὰ στοὺς πιστοὺς χριστιανοὺς ἔτσι καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ εἶναι μαζί τους. Πῶς ἀποδεικνύεται αὐτό; Ἐκεῖνος ποὺ μὲ ἀγαπᾶ, λέγει, θὰ τηρήση τὶς ἐντολές μου καὶ ἐγὼ θὰ παρακαλέσω τὸν Πατέρα μου καὶ θὰ σᾶς δώση ἄλλο Παράκλητο, παρηγορητή, γιὰ νὰ μένη μαζί σας αἰώνια, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας. Μεγάλο πρᾶγμα ἡ τήρηση τῶν ἐντολῶν, ἡ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν ἁμαρτία, αὐτὸ πραγματικὰ πάει στὸν Κύριο, ἔχεις τὸ Ἅγιο Πνεῦμα.

Πῶς ἔρχεται ἡ στενοχώρια, πῶς ἔρχεται ἡ θλίψη, πῶς ἔρχεται ὁ πόνος, πῶς ἔρχεται ἡ ὀδύνη; Δὲν ἔρχεται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία; Ὅταν δὲν τηροῦμε τὶς ἐντολές, παραβαίνουμε τὶς ἐντολὲς καὶ ἁμαρτάνουμε· ἀμέσως χάνουμε αὐτὸ τὸ δῶρο, εἶναι ξερὴ ἡ ψυχή μας, εἴμαστε πονεμένοι, πικραμένοι, στενοχωρημένοι, δὲν ἔχουμε τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, δὲν ἔχουμε τὴν χαρὰ ποὺ ἦλθε νὰ μᾶς φέρη καὶ ὅλους τοὺς ἄλλους ὡραίους καρπούς.

Ὅπως λοιπὸν εἶπε ὁ Χριστὸς γιὰ τὸν Ἑαυτό Του, νὰ ἐγὼ εἶμαι μαζί σας ὅλες τὶς ἡμέρες μέχρι τὸ τέλος τοῦ κόσμου καὶ ἔτσι μπορεῖ συνέχεια νὰ ἑορτάζουμε τὰ Θεοφάνεια, τὸ ἴδιο εἶπε καὶ διὰ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα ὅτι βρίσκεται αἰώνια μεταξύ μας καὶ ἑπομένως μποροῦμε αἰώνια νὰ ἑορτάζουμε τὴν Πεντηκοστὴ καὶ θάλεγα, ἀδελφοί μου, ἕνα χειροπιαστὸ σημεῖο τῆς Πεντηκοστῆς εἶναι ἡ θεία Λειτουργία. Τί λέει ὁ λειτουργὸς «κατάπεμψον τὸ Πνεῦμά Σου τὸ Ἅγιον ἐπὶ τὰ προκείμενα δῶρα ταῦτα καὶ ποίησον τὸν μὲν ἄρτον τοῦτον Τίμιον Σῶμα τοῦ Χριστοῦ Σου, τὸ δὲ ἐν τῷ ποτηρίῳ τούτῳ Τίμιον Αἷμα τοῦ Χριστοῦ, μεταβαλὼν τῷ Πνεύματί Σου τῷ Ἁγίῳ» καὶ μὴ διὰ τὰς ἁμαρτίας λέει σὲ μιὰ ἄλλη εὐχὴ κωλύσης, ἐμποδίσης δηλαδὴ τὴν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τὴν Κάθοδο τοῦ Ἁγίου Πνεύματος νὰ γίνη αὐτό, νὰ γίνη σωστὸ τὸ μυστήριο, νὰ γίνη ἡ μεταβολή. Ὁ Ἅγιος Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός, πολλὲς φορὲς τὄχουμε πεῖ, τὸ ἔχει ἐπισημάνει καὶ αὐτὸ καὶ λέει νὰ βάζετε τοὺς ἱερεῖς σας νὰ λειτουργοῦν κάθε ἡμέρα. Νὰ γίνεται θεία Λειτουργία εἰ δυνατὸν κάθε ἡμέρα, γιὰ νὰ ἁγιάζεσθε σεῖς, τὰ σπίτια σας, ὁ τόπος, τὰ χωράφια σας, τὰ πάντα ὅπως ἦταν τότε ἀγροτικὲς περιοχές, ποὺ τὰ χάσαμε τώρα.

Λοιπὸν ἕνα σημεῖο ὁλοφάνερο τῆς ἑορτῆς τῆς Πεντηκοστῆς δὲν εἶναι μόνο ἡ μεθαυριανὴ ἡμέρα, ἀλλὰ ὁσάκις τελοῦμε τὴν θεία Λειτουργία Πεντηκοστὴ ἑορτάζουμε καὶ τὶς Κυριακὲς καὶ τὶς ἑορτὲς καὶ κάθε ἡμέρα ὁσάκις τελοῦμε θεία Λειτουργία. Καὶ εἶναι κρῖμα ἐπίσης νὰ τελοῦνται θεῖες Λειτουργίες καὶ οἱ Χριστιανοὶ νὰ ἀπέχουν, διότι δυστυχῶς εἶναι καὶ πολλὲς οἱ ἐργασίες, ἀλλὰ καὶ πολλὰ τὰ ἐμπόδια καὶ ἔτσι ἔχουμε μιὰ ἀπομάκρυνση ἀπὸ τὴν λειτουργικὴ ζωή. Ἐὰν ὅμως καὶ ἐμεῖς βοηθήσουμε σὰν κληρικοὶ καὶ ἐσεῖς σὰν πιστοὶ συμμετέχετε καὶ ζοῦμε αὐτὸ τὸ μυστήριο θἄχουμε μιὰ διαρκῆ Πεντηκοστή.

Αὐτὲς τὶς ἡμέρες δυστυχῶς δὲν τὶς σκεπτόμεθα πολὺ καὶ μερικὲς φορὲς τὶς βεβηλώνουμε. Ἐνθυμοῦμαι κάπου ἀναφέρεται στὸν βίο τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Νηστευτοῦ τὴν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς εἶχαν βάλει ἱπποδρόμιο καὶ λέει: «Θεέ μου, τέτοια ἡμέρα ἱπποδρόμιο. Χριστέ μου» καὶ γι᾽ αὐτὸ ἔκανε θερμὴ προσευχὴ καὶ παρεκάλεσε τὸν Θεὸ καὶ ἔπεσε μιὰ καταρρακτώδης βροχὴ καὶ ματαίωσε τὸ ἱπποδρόμιο. Λοιπὸν καὶ ἐμεῖς νἄχουμε ἔννοια γι᾽ αὐτὰ τὰ πράγματα καὶ ἀκόμη λέει κάπου νομίζω στὴν ἴδια ὁμιλία ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος ὅτι, ὅταν ἔρχεσθε στὴν Ἐκκλησία εἶναι ὡσὰν νὰ ντύνετε τὴν μητέρα σας μ᾽ ἕνα ὡραῖο φόρεμα ἀπὸ πάνω ὡς κάτω, ἐνῶ λέει ἂν δὲν ἔρχεσθε στὴν Ἐκκλησία εἶναι σὰν νὰ τὴν ἀφήνετε γυμνὴ τὴν μητέρα Ἐκκλησία, γι᾽ αὐτὸ λοιπὸν νὰ προσπαθοῦμε καὶ αὐτὴ τὴν μεγάλη ἡμέρα καὶ τὶς ἄλλες. Καμμιὰ φορὰ ὁ λειτουργὸς ἱερεὺς κάνει τὴν θεία Λειτουργία καὶ δὲν ἔχει καμμιὰ ψυχὴ ἢ εἶναι βιαστικοί. Νὰ σήμερα μοῦ ἔλεγε μιὰ εὐλαβὴς κυρία πήγαμε στὴν Κωνσταντινούπολη. Βλέπει ὁ καϋμένος ὁ ἱερεὺς στὴν Παναγία τῶν Βλαχερνῶν ἦλθε ἕνα πούλμαν, δόξα σοι ὁ Θεός, ἀρχίζει τὴν παράκληση, ὥσπου νὰ τελειώση τὴν παράκληση ἔφυγαν, ἦταν βιαστικοί, τουρίστες, ἀλλὰ ἦσαν καὶ μερικοὶ ἄνθρωποι ποὺ μείνανε, μείνανε ἐκεῖ νὰ τελειώση ἡ Λειτουργία σὲ μιὰ ἄλλη περίπτωση. Τὸ χάρηκε αὐτό, δόξα σοι ὁ Θεός, ἐσεῖς λέει δὲν εἶσθε τουρίστες, εἶσθε προσκυνητές, τὸ χάρηκε ἰδιαιτέρως αὐτὸ γι᾽ αὐτὸ καὶ μεῖς ἂς προσπαθοῦμε, ἂν τυχὸν εὑρισκόμεθα σὲ κάποιο ταξίδι νὰ μείνουμε στὴ θεία Λειτουργία νὰ συμμετάσχουμε σ᾽ αὐτὴ τὴν θεία Λειτουργία.

* Ἀπομαγνητοφωνημένη ὁμιλία εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Π.Ο.Ε. Κάνιγγος 10, Ἀθῆναι.

Κάρτα συναλλαγῶν

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τα συναλλαγῶν:

α. Μπορεῖ νά περιέχει τό τσιπάκι RFID, ἀναπρογραμματιζόμενο,

β. Εἶναι μικρῆς ἤ μεγάλης χωρητικότητας ἀλλά σέ κάθε περίπτωση

γ. ἐπικοινωνεῖ μέ βάση δεδομένων, ὅπου περιέχονται τώρα ἅπαντα τά οἰκονομικά δεδομένα ἀλλά ἐν συνεχείᾳ ἅπαντα τά προσωπικά δεδομένα ὅλης τῆς δημόσιας καί ἰδιωτικῆς ζωῆς.

Εἶναι πεπεισμένοι οἱ συμπολίτες μας, ὅτι ἡ νέα ὕπουλη Κάρτα Συναλλαγῶν ἀντικαθιστᾷ πλήρως τήν Κάρτα τοῦ Πολίτη, τήν ὁποία ἀπέρριψαν μέσῳ διαβούλευσης, ὅλοι οἱ δημοκρατικοί φορεῖς τῆς χώρας μας, ἐκτός κάποιων κομματικῶς πειθαρχούντων ἀφελῶν.

Κανένας κομματικός παράγοντας δέν ἐπιτρέπεται πλέον νά μᾶς παραπλανᾷ καί νά ἐμπαίζει ἐμᾶς τούς καταταλαιπωρημένους Ἕλληνες πολίτες, ἀφοῦ ὅλοι γνωρίζουμε, ὅτι εἶναι ἀδύνατον νά παταχθεῖ ἡ φοροδιαφυγή, ἀφοῦ ἡ Κάρτα Συναλλαγῆς:

α. Ἐπιβάλλεται μόνο στόν πάμφτωχο ἤ ψευδομικρομεσαῖο Ἕλληνα πολίτη,

β. Δέν ἐπιβάλλεται στούς ἔχοντας ἄφθονα χρήματα, ἀφοῦ ἔχουν τή δυνατότητα ἰδιαιτέρων, μυστικῶν εὐνοϊκοτάτων συμφωνιῶν, μέ τίς τράπεζες καί

γ. Ἡ Τράπεζα τῆς Ἑλλάδος, μέ ρυθμιστικό ρόλο στίς συναλλαγές, ἔχει τό δικαίωμα νά νομοθετεῖ πάνω σέ θέματα οἰκονομικῶν καί οἱ ἀποφάσεις της νά περνοῦν ὄχι πρός ψήφιση στό ἑλληνικό κοινοβούλιο, ἀλλά μέ Φ.Ε.Κ. καί νά ἰσχύουν ὡς νόμοι τοῦ «Κράτους».

Εἶναι τοῖς πᾶσι πλέον τά ἀνωτέρω γνωστά. Οἱ ἄνω τῶν ἑκατό χιλιάδων συμπολίτες μας πού κατέθεσαν ἠλεκτρονικά ἤ καί γραπτά τήν ἀπόφασή τους νά μή δεχθοῦν τήν Κάρτα τοῦ Πολίτη, ἔχουν ἀποκτήσει τήν αὐτονόητη ἁπλῆ ἱκανότητα νά ἀντιλαμβάνονται τίς σκοπιμότητες τῶν ὑπουργῶν, πού μεθοδεύουν ἑκάστοτε τή θέσπιση τέτοιων Καρτῶν. Τώρα ἐπανανεώνουν τή βούλησή τους νά μή πέσουν θύματα στά ἀδυσώπητα σχέδια τῆς Νέας Ἐποχῆς, πού ἐπιδιώκει τά πάντα νά ἰσοπεδωθοῦν κάτω ἀπό τήν πιό δεινή παγκόσμια δικτατορία της.

Οἱ λίστες Λαγκάρντ, Λουξεμβούργου καί ἄλλες, ἐνδεικτικά μόνο ἔφεραν στό φῶς κάποιους παρανόμως πλουτούντας, ὅμως δέν ἔφεραν κανένα ἄλλο ποθητό ἀποτέλεσμα, δηλαδή τήν πάταξη τῆς φοροδιαφυγῆς. Φυσικά δέν γίνεται καμιά συζήτηση γιά ἐπιστροφή χρημάτων… Ἐξακολουθεῖ νά ἐπιβεβαιώνει ὁ λαός μας τό «ὅπου φτωχός καί ἡ μοῖρα του». Ὡστόσο ὁ λαός μας ἀντιστέκεται καί ἐπιμένει μέ ἀξιοπρέπεια σέ ὅλα τά ἐπίπεδα ζωῆς ἐνάντια στόν ἐμπαιγμό, τόν οἰκονομικό εὐτελισμό καί τό σφυροκόπημα ὅλων τῶν κορυφῶν τῆς μακραίωνης ἑλληνοχριστιανικῆς παραδόσεώς του. Ξέρει ὅμως νά λέει καί τό ὄχι, ὅταν μαίνεται ἡ Νέα Ἐποχή ἐνάντια στά ὑψηλά ἀναλλοίωτα πιστεύματά του. Τώρα λέει τό ὄχι καί στίς Κάρτες Συναλλαγῆς.

Ἐν τῷ μεταξύ «χαμός» γίνεται στά ΜΜΕ γιά τό ἱερό λείψανο τῆς ἁγίας Βαρβάρας, τό ὁποῖο ἔχει τεθεῖ πρός προσκύνηση στόν ὁμώνυμο Ἱερό Ναό της, στήν περιοχή ἁγίας Βαρβάρας. Κι ἐδῶ κομματικοί παράγοντες μαίνονται, ἐνῷ ἄλλοι συμπολιτευόμενοί τους προσπαθοῦν νά τούς συμμαζέψουν, ἀφοῦ ἡ πραγματικότητα τοῦ πλήθους τῶν προσκυνητῶν καί ὁ χρόνος ἀναμονῆς πού εἶναι πάνω ἀπό δύο ὧρες, δείχνει τή δύναμη τῆς ὀρθοδόξου πίστεως τοῦ λαοῦ μας. Ὁ ἴδιος πιστός λαός λέει ὄχι καί στή Κάρτα Συναλλαγῆς. Φυσικά δέν εἶναι μόνο οἱ καθαρά θρησκευόμενοι πού δέν θέλουν μέ τίποτα τήν Κάρτα Συναλλαγῶν ἀλλά καί πολλοί ἄλλοι.

Στ᾽ ἀλήθεια οἱ κυβερνῶντες δέν ἔχουν αὐτιά, δέν ἔχουν μάτια νά παρακολουθοῦν τή βάση τοῦ λαοῦ μας;

Ἐπιστολαὶ Ἀναγνωστῶν

Δὲν θὰ ἐπιτρέψουμε νὰ ξανακλάψη ἡ Παναγία μας

Κύριε Διευθυντά,

Δυστυχῶς ὅπως ἐνημερωθήκαμε ὁ δήμαρχος Θεσσαλονίκης κ. Μπουτάρης καὶ φέτος ἑτοιμάζει τὴν ἐπαίσχυντη παρέλαση τῶν ὁμοφυλοφίλων! Μάλιστα, ἀκούστηκε, ὅτι ὁ ἴδιος εἶναι στεναχωρημένος, γιατὶ δὲν ἔρχονται τόσοι πολλοὶ ὁμοφυλόφιλοι, ὅσους θὰ ἤθελε, ἄν καὶ τοὺς καλεῖ ἐπανειλημμένως.

Ὡς φοιτητὲς τῆς ἡρωϊκῆς σχολῆς, τῆς Θεολογίας, τοῦ Α.Π.Θ., ὡς τέκνα τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Δημητρίου τοῦ Μυροβλύτου δὲν μποροῦμε νὰ ἀνεχτοῦμε νὰ ξαναγίνει κάτι τέτοιο καὶ αὐτὸ διότι δὲν ἀντέχουμε νὰ βλέπουμε τὴν Μάνα μας τὴν Παναγία καθὼς καὶ τὸν ἀγαπημένο μας Ἅγιο Δημήτριο νὰ κλαῖνε! Δὲν σᾶς ἐπιτρέπεται κ. Δήμαρχε νὰ προσβάλετε ἔτσι τὴν πίστη μας, τὴν πόλη μας, τὰ ἰδανικά μας! Μέχρι ἐδῶ ἦταν, δὲν πάει ἄλλο! Ὁ Χριστὸς μας συνεχῶς μακροθυμεῖ, ἔρχεται ὥρα, ὅμως ποὺ ὅταν ὁ ἄνθρωπος δὲν καταλαβαίνει μὲ κανένα τρόπο, ἀναγκάζεται νὰ τὸν ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ ὁ ἴδιος.

Πληροφορηθήκαμε ὅτι ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης ἑτοιμάζει, πρὸς τιμήν του, **Ἀγρυπνία τὴν 18 Ἰουνίου καὶ ὥρα 9 μ.μ. στὸν ναὸ τῆς Ἀχειροποιήτου, μὲ κύριο αἴτημα πρὸς τὴν Παναγία μας, τὴν ἀποτροπὴ τῆς φρικτῆς αὐτῆς παρελάσεως**.

Τὸν συγχαίρουμε γιὰ αὐτήν του τὴν πρωτοβουλία, διότι ἡ Ἀγρυπνία, ἡ ἀδιάλειπτη προσευχὴ εἶναι ὁ μόνος τρόπος, τὸ πιὸ δυνατὸ μας ὅπλο ἐνάντια σὲ αὐτὸν τὸν πνευματικὸ πόλεμο.

Ἱκετεύουμε κλαίγοντας, μὲ πόνο ψυχῆς, ὅλους τοὺς Ἕλληνες Ὀρθοδόξους, ὅλους τοὺς Ἁγιορεῖτες, μοναχοὺς καὶ Καθηγουμένους, ὅλους τοὺς ἱερεῖς τῆς Μητροπόλεως Θεσσαλονίκης, νὰ ἔρθουν σὲ αὐτὴν τὴν Θεοφιλὴ Ἀγρυπνία, νὰ μὴ διστάσουν νὰ ὀλογήσουν καὶ νὰ ἔρθουν καὶ αὐτό, διότι βλέποντας ὁ Χριστὸς μας τόσον λαὸ καὶ τὸν θερμοπαρακαλεῖ, ἀκούγοντας τόσες ἔμπονες προευχές, εἴμαστε ταπεινὰ πεπεισμένοι ὅτι θὰ ΜΑΚΡΟΘΥΜΗΣΕΙ καὶ θὰ διαλύσει ὁλοκληρωτικὰ αὐτὴν τὴν παρέλαση.

Ἀκόμα θερμοπαρακαλοῦμε ὅλους τοὺς σεβαστοὺς Ἱεράρχες καὶ εἰδικὰ τοὺς Μητροπολίτες, Πειραιῶς, Κηθύρων, Γόρτυνος, Αἰτωλοακαρνανίας, καὶ Κονίτσης, νὰ γράψουν εἰδικὲς Ἐγκυκλίους ἐνάντια σὲ αὐτὲς τὶς παρελάσεις, καθὼς καὶ νὰ πραγματοποιήσουν, ὅταν δοθεῖ ἡ εὐκαιρία, Ἡμερίδες μὲ αὐτὸ τὸ θέμα, πρὸς ἐνημέρωση τοῦ πονεμένου ἑλληνικοῦ λαοῦ. Τοὺς ἱκετεύουμε νὰ μὴ μᾶς ἀγνοήσουν, ἀλλὰ νὰ ἀφουγκραστοῦν τὸν πόνο μας καὶ νὰ μᾶς κατανοήσουν. Ἀμήν.

Τέλος ζητᾶμε τὶς προσευχές ὅλων σας, προσευχηθεῖτε, γιὰ αὐτὲς τὶς παρελάσεις, νὰ τὶς διαλύσει ὁ Θεός, προσευχηθεῖτε νὰ ἀκούσει ὁ Χριστός μας τὶς δεήσεις τῶν παιδιῶν του, σᾶς ἔχουμε Ἀνάγκη! Εὐχόμαστε ταπεινὰ σὲ αὐτὴν τὴν Ἀγρυπνία νὰ εἶστε ΟΛΟΙ ἐκεῖ. Ἀμήν!

Μετὰ τιμῆς

Φοιτητὲς Θεολογικῆς Α.Π.Θ.

Τὸ κάψιμον τοῦ Ἰούδα καὶ τὸ σπάσιμον τῶν μπότηδων (κεραμικῶν)

Ἀξιότιμε κύριε Διευθυντὰ

Ἐδιάβασα εἰς τὸ ὑπ᾽ ἀριθ. 2056//6.2.15 τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου» ὅτι ὁ Μητροπολίτης Ἀλεξανδρουπόλεως κ. Ἄνθιμος ἀπηγόρευσε εἰς τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανοὺς τῆς Χηλῆς Ἀλεξανδρουπόλεως, νὰ περιφέρουν τὸν ἐπιτάφιον τοῦ Χριστοῦ μας εἰς τὸ χωριό τους γιὰ εὐλογία, ἐπειδὴ δὲν σταμάτησαν τὸ ἔθιμο τῆς καύσεως τοῦ Ἰούδα ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τους, τὴν Μεγάλη Παρασκευή.

Τὸ ἔθιμο αὐτὸ φανερώνει τὴν ἱερὴ ἀγανάκτησή τους, ὅτι δηλαδὴ ἀποστρέφονται τοὺς προδότες καὶ ὅτι ταράσσεται ἡ ψυχή τους ἀπὸ τὴν προδοσία τοῦ Ἰούδα, ὁ ὁποῖος ἀπὸ δική του προαίρεση καὶ βούληση ἐπέτρεψε νὰ εἰσέλθει εἰς αὐτὸν ὁ σατανᾶς ποὺ τὸν ὡδήγησε εἰς τὴν προδοσίαν καὶ τελικὰ εἰς τὴν ἀγχόνην.

Τὸ κάψιμο, λοιπὸν τοῦ Ἰούδα μᾶς θυμίζει τὸ πῦρ τῆς κολάσεως ὅπου θὰ καίωνται ὅλοι οἱ προδότες καὶ ἐχθροὶ τῆς Ὀρθοδόξου πίστεως (αἱρετικοί, οἰκουμενιστές, ἀμετανόητοι ἁμαρτωλοί, ἄθεοι, ἀλλόθρησκοι καὶ εἰδωλολάτρες).

Ὁ Ἀπόστολος Πέτρος ἀπὸ ἱερὴ ἀγανάκτηση γιὰ τὴν προδοσίαν τοῦ Ἰούδα, ἔβγαλε τὸ μαχαίρι, κτύπησε τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως Μάλχον καὶ τοῦ ἔκοψε τὸ αὐτί. Τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τῆς Ὀρθοδοξίας δὲν εἶναι ἰδιοκτησία κανενός. Ἀνήκουν εἰς τὸν Θεόν.

Ὅσοι Μητροπολίτες δὲν τηροῦν τὸν ὅρκον ποὺ ἔδωσαν, ὅτι θὰ διαφυλάττουν τοὺς Ἱεροὺς Κανόνες τῆς Ὀρθοδοξίας, εἶναι προδότες τῆς Ὀρθοδοξίας.

Τὸ κάψιμο τοῦ Ἰούδα δὲν εἶναι ἐκδίκησις πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ἀλλὰ δίδαγμα πρὸς ὅσους προδίδουν τὸν Χριστό μας καὶ εἶναι ἐχθροί Του, ὅτι ἔτσι θὰ καίωνται εἰς τὸ πῦρ τῆς κολάσεως.

Ὁ Χριστός μας δὲν συγχώρησε τοὺς σταυρωτές του «ἅπαξ διὰ παντός», ὅπως λέγει ὁ Μητροπολίτης Ἄνθιμος. τὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ μας:«Πάτερ ἄφες αὐτοῖς οὐ γὰρ οἴδασι τὶ ποιοῦσι» (Λουκ. κγ΄, 34), φανερώνουν ὅτι τὰ εἶπεν ὡς ἄνθρωπος, γιὰ νὰ μᾶς δείξει ὅτι δὲν ἐνικήθη ἀπὸ τὸν σατανᾶν μὲ τὴν ἁμαρτίαν τῆς μνησικακίας, ἀλλὰ μᾶς ἐδίδαξε νὰ συγχωροῦμε κι ἐμεῖς ὅσους μᾶς κάνουν κακὸ ἐφαρμόζοντας τὴν ἀρετὴ τῆς ἀνεξικακίας. «Ἀνεξίκακε, Κύριε, δόξα Σοι». Τὸ παράδειγμά Του ἀκολούθησαν ὅλοι οἱ μάρτυρες τῆς πίστεως.

Ἂν ἀρκοῦσε μόνον νὰ λέμε: «Πάτερ ἡμῶν... καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν» καὶ νὰ νομίζουμε ὅτι ὁ Θεὸς συγχωρεῖ ἀμέσως τὶς ἁμαρτίες καὶ τῶν μὲν καὶ τῶν δέ, τότε δὲν θὰ χρειαζόταν τὸ μυστήριον τῆς μετανοίας καὶ Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως. Ἀπὸ τοὺς σταυρωτὲς τοῦ Χριστοῦ μας συγχωρήθηκαν τελικά, μόνο ὅσοι μετανόησαν, πίστευσαν στὸ Χριστό μας καὶ βαπτίσθηκαν Ὀρθόδοξοι χριστιανοί.

Ἐμεῖς, οἱ ἁμαρτωλοὶ Ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ δὲν εἴμαστε προδότες τοῦ Χριστοῦ μας, διότι ἐὰν θέλουμε μποροῦμε νὰ σωθοῦμε μὲ τὸ μυστήριο τῆς μετανοίας καὶ Ἱερᾶς Ἐξομολογήσεως. Προδότες εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἐνῶ βαπτίσθηκαν ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ κι ἔδωσαν ὅρκον ὅτι συντάσσονται μὲ τὸν Χριστόν μας εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἐν τούτοις προδίδουν τὸν ὅρκον τους καὶ πηγαίνουν μὲ τοὺς ἐχθροὺς τοῦ Χριστοῦ (αἱρετικούς, χιλιαστές, ἀλλοθρήσους, εἰδωλολάτρες ἀθέους, οἰκουμενιστές). Ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: «Εἴ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἤτω ἀνάθεμα· μαρὰν ἀθᾶ» (Α΄ Κορ. ιστ΄,22).

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης εἰς τὸ βιβλίον του «Χρηστοήθεια τῶν Χριστιανῶν» σελ. 72 ἀναφέρει γιὰ τὶς τριάντα κατάρες κατὰ τοῦ προδότη Ἰούδα, ἐπειδὴ ἐπρόδωσε τὸν Χριστον μας γιὰ τριάκοντα ἀργύρια. Οἱ κατάρες αὐτὲς περιέχονται εἰς τὸν 108ον ψαλμὸν (στίχοι 6-19).

Μὲ τὸ κάψιμο τοῦ Ἰούδα ἔχει σχέση καὶ τὸ σπάσιμο τῶν μπότηδων (κεραμικῶν) στὴν Κέρκυρα. Στηρίζεται εἰς τὸν 2ον ψαλμὸν ὅπου ὁ Δαυίδ λέγει:«Ποιμανεῖς αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ, ὡς σκεύη κεραμέως συντρίψεις αὐτούς» (Ψαλμ. 2, 9).

Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος εἰς τὴν ἐξήγησιν τοῦ ψαλμοῦ, λέγει: «σιδηρᾶ ῥάβδος εἶναι ὁ σταυρός· διότι ἀποτελεῖται μὲν ὁ σταυρὸς ἀπὸ τὸ ξύλον, ἀλλὰ ἔχει δύναμιν σιδήρου».

Καὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἰς τὴν Ἀποκάλυψιν, λέγει: «Καὶ ὁ νικῶν καὶ ὁ τηρῶν ἄχρι τέλους τὰ ἔργα δώσω αὐτῷ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἐθνῶν, καὶ ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ ὡς τὰ σκεύη τὰ κεραμικὰ συντριβήσεται, ὡς κἀγὼ εἴληφα παρὰ τοῦ πατρός μου» (κεφ. Β΄, 26-27)

Παρὰ τὸ ὅτι τὸ ἔθιμο αὐτό, τοῦ σπασίματος τῶν μπότηδων, στρέφεται κατὰ τῶν ἐχθρῶν τοῦ Χριστοῦ μας, ἐν τούτοις συνεχίζεται ἔστω καὶ ἐν ἀγνοίᾳ τῆς σημασίας του ἀπὸ τοὺς σημερινοὺς Κερκυραίους. Καὶ μάλιστα ἔχει γίνει μέσον τουριστικῆς προβολῆς τῆς Κέρκυρας. Ποιὸς μπορεῖ νὰ τὸ καταργήσει;

Ὅλα τὰ θαυμαστὰ σημεῖα ποὺ συνέβηκαν κατὰ τὴν Σταύρωσιν τοῦ Χριστοῦ μας καὶ τὸν θάνατό Του εἰς τὸν Σταυρόν, καθὼς καὶ τὸ σύντριμμα τῶν εἰδώλων ἀπὸ τοὺς ἁγίους καὶ μάρτυρες τῆς Ὀρθοδοξίας εἴτε διὰ προσευχῆς εἴτε διὰ τῶν χειρῶν, ἀλλὰ καὶ ὅσα θαυμαστὰ σημεῖα συμβαίνουν σήμερα, καθὼς καὶ τὰ ἔθιμα αὐτά, ἐπιτρέπει ὁ Θεὸς νὰ γίνωνται ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τοὺς ἐχθρούς Του, μήπως μετανοήσουν, πιστεύσουν εἰς τὸν Ἀναστάντα Χριστόν μας καὶ βαπτισθοῦν Ὀρθόδοξα, γιὰ νὰ σωθοῦν ἀπὸ τὸ πῦρ τῆς κολάσεως.

Καὶ πράγματι καὶ κατὰ τὰ χρόνια τῶν διωγμῶν πολλοὶ εἰδωλολάτρες βλέποντας τὰ θαύματα, ποὺ συνέβαιναν κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν βασανιστηρίων τῶν μαρτύρων, πίστευαν εἰς τὸν Χριστόν, ἀλλὰ καὶ σήμερα εἶναι ἀρκετοὶ εἰδωλολάτρες καὶ ἀλλόθρησκοι, ποὺ πιστεύουν εἰς τὸν Χριστόν μας, βαπτίζονται Ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ καὶ σώζονται.

«Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτισθεὶς σωθήσεται, ὁ δὲ ἀπιστήσας κατακριθήσεται» (Μαρκ. ιστ΄, 16).

Μετὰ τῆς ἐν Χριστῷ Ἀναστάντι ἀγάπης

Στέφανος Κοντοστᾶνος

συνταξιοῦχος διδάσκαλος

Καλαφατῶνες - Κερκύρας

Τί εἶναι τὸ ἀστέρι τοῦ Δαβίδ;

Κύριε Διευθυντά,

Πολὺς λόγος γίνεται τὶς τελευταῖες μέρες γιὰ τὴν ἀπόφαση τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου τῆς Καβάλας νὰ μὴ ἐγκαινιάσει μνημεῖο γιὰ τὸ Ὁλοκαύτωμα στὴν πόλη, ἐπειδὴ τέθηκε ἐπ᾽ αὐτοῦ ὑπερμεγέθες ἄστρο τοῦ Δαβίδ. Ὁ δῆμος, βέβαια, κατόπιν τῶν πολλῶν καὶ εὐνόητως ὑψηλῶν πιέσεων ἔσπευσε ἤδη νὰ ἀναδιπλωθεῖ δηλώνοντας ὅτι δὲν ἦταν αὐτὸς ὁ λόγος τῆς ἀναβολῆς τῶν ἐγκαινίων. Καὶ σοφὰ πράττει ἡ δήμαρχος. Ἐφόσον ὅλοι οἱ ἄλλοι ἀδιαφοροῦν ἢ συμπράττουν ἡ ὅποια ἀντίσταση κάμπτεται. Τὰ πράγματα ὅμως θὰ ἦταν διαφορετικά, ἂν εἴχαμε μία πραγματικὰ ἑλληνικὴ πολιτεία καὶ συνείδηση.

Τὴν ἑλληνικὴ πολιτεία ὅμως στελεχώνουν πλέον ἄνθρωποι ποὺ δὲν ἔχουν ἐκλεγεῖ ποτὲ καὶ πουθενὰ καὶ γιὰ αὐτὸ εἶναι ὑποχρεωμένοι νὰ ἔχουν συγκεκριμένες τάσεις καὶ στάσεις σὲ ἀνάλογα ζητήματα. Χαρακτηριστικὴ περίπτωση ὁ φέρελπις γενικὸς γραμματέας θρησκευμάτων, ὁ ὁποῖος λόγω τῶν ἀπίστευτα μεγάλων προσόντων του (καθηγητὴς νομίζω δύο ἀμερικανικῶν πανεπιστημίων) καὶ τῶν ὑπεροχικῶν διοικητικῶν του ἱκανοτήτων παραμένει στὴν θέση τοῦ γενικοῦ γραμματέα μὲ κάθε κυβέρνηση. Ξεκίνησε ἀπὸ τὸ ΠΑΣΟΚ, ὅπου ἀνδρώθηκε πολιτικὰ καὶ πνευματικὰ καὶ συνέχισε στὶς συγκυβερνήσεις ΠΑΣΟΚ-ΝΔ καὶ ΝΔ-ΠΑΣΟΚ καὶ συνεχίζει ἀκόμη καὶ μὲ τὸν ΣΥΡΙΖΑ. Ὁ σπουδαῖος αὐτὸς πολιτειακὸς παράγων ἔσπευσε νὰ προλάβει τὴν σχετικὴ ἀνακοίνωση τοῦ Κεντρικοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Συμβουλίου Ἑλλάδος καὶ νὰ βγάλει ἐκεῖνος δριμύτερη καταδικαστικὴ ἀνακοίνωση γιὰ τὴν ἀπαράδεκτη ἀπόφαση τοῦ δήμου Καβάλας. Βεβαίως, λόγῳ τῶν ἀδιαμφισβήτητων ἱκανοτήτων του περιμέναμε κάποιο καλύτερο ἐπιχείρημα. Μᾶς ἀπογοήτευσε ὅλους ἐμᾶς τούς ὀπαδούς του μὲ τὸ ἐπιχείρημα ὅτι θίγεται ἡ ὀρθόδοξη συνείδησή του, ἐπειδὴ θεωρεῖ ὅτι τὸ αἴτημα γιὰ μικρότερο ἀστέρι τοῦ Δαβὶδ στὴν Ἑλλάδα εἶναι τὸ ἴδιο μὲ ἕνα αἴτημα γιὰ μικρότερο σταυρὸ σὲ κάποιο κοιμητήριο τῆς Ἑλλάδας! Κρῖμα κ. Γενικέ, περιμέναμε καλύτερα ἐπιχειρήματα ἀπὸ ἐσᾶς. Σὲ σᾶς κ. Γενικὲ ἔχει ἀνατεθεῖ ἡ διαχείριση τῶν σχετικῶν θεμάτων, δὲν μπορεῖ νὰ μὴ ἔχετε ἐπιχειρήματα. Στὸ Ἰσραὴλ δὲν ἐπιτρέπεται ἡ ἀνέγερση μνημείων μὲ ἐμφανὲς τὸ σύμβολο τοῦ Σταυροῦ. Μάλιστα, σὲ πρόσφατη ἐπίσκεψή του ἀκόμη καὶ ὁ Πάπας ὑποχρεώθηκε μπροστὰ στοὺς δύο ἀρχιραββίνους τοῦ Ἰσραὴλ νὰ βάλει μέσα ἀπὸ τὸν μανδύα του τὸν Σταυρό του! Καὶ αὐτὸ εἶναι ἀπολύτως λογικό: γιὰ τοὺς Ἑβραίους ὁ Σταυρὸς καὶ ἡ λατρεία του ἀποτελεῖ βδέλυγμα μιᾶς καὶ θεωροῦν τὸν Κύριο ἀπατεῶνα, τὸν Θεάνθρωπο ἕνα τιποτένιο ποὺ τόλμησε νὰ ἰσχυριστεῖ ὅτι εἶναι αὐτὸς ποὺ ἦταν, εἶναι καὶ θὰ εἶναι. Ἀκόμη καὶ στὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων μόνο σὲ συγκεκριμένες μέρες καὶ ὧρες ἐπιτρέπεται ἡ λιτάνευση τοῦ Σταυροῦ καὶ ἡ δημόσια προβολή του. Καὶ ξέρετε γιατί; Ὄχι, ἐπειδὴ ὅπως θὰ ἄφηναν νὰ ἐννοηθεῖ οἱ νεωτεριστὲς καὶ οἰκουμενιστές, κρυπτοσιωνιστὲς Θεολόγοι (στοὺς ὁποίους πρὸς ἀποφυγὴν παρεξηγήσεως δὲν ἀνήκει ἐπ᾽ οὐδενὶ ὁ προαναφερθεὶς κ. Γενικός), τὸ Ἰσραὴλ εἶναι κράτος ἀνεξίθρησκο καὶ ἐπιτρέπει τὴν ἄσκηση τῆς Ὀρθοδόξου λατρείας στὸ ἔδαφός του, ἀλλὰ ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο ἐπειδὴ τὸ ἕνα τρίτο τῆς Ἱερουσαλὴμ ἀνήκει ἰδιοκτησιακὰ στὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων καὶ ἡ κτήση του αὐτὴ ἔχει ἀναγνωριστεῖ ἀπὸ τὴν διεθνῆ κοινότητα μαζὶ μὲ τὴν ἀναγνώριση τοῦ κράτους τοῦ Ἰσραήλ. Γιὰ νὰ τὸ ποῦμε καὶ ἀλλιῶς: τὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων θὰ μποροῦσε νὰ ἀναγνωριστεῖ ἀκόμη καὶ ὡς αὐτόνομο ἢ καὶ ἀνεξάρτητο κρατίδιο, ὅπως περίπου εἶναι τὸ Βατικανό. Παρόλα αὐτὰ καὶ στὸ Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων τίθενται περιορισμοὶ ἀπὸ τὴν Ἰσραηλινὴ Κυβέρνηση.

Ἀλλὰ τελικὰ τί εἶναι τὸ ἀστέρι τοῦ Δαβίδ; Εἶναι ἄραγε, ὅπως προβάλλεται ἀπὸ τοὺς κατηγόρους τῆς δημάρχου Καβάλας, ἁπλῶς καὶ μόνο ἕνα θρησκευτικὸ σύμβολο; Ἢ μήπως εἶναι ταυτόχρονα καὶ τὸ ἐθνικὸ σύμβολο τοῦ Ἰσραήλ; Μήπως εἶναι τὸ ἀστέρι ποὺ ὑπάρχει στὴν ἰσραηλινὴ σημαία; Μήπως ἡ ἐκκωφαντικὴ σιωπὴ τῶν καθ᾽ ὕλην ἁρμοδίων, ὅπως ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, δὲν κρύβει πλέον, ἀλλὰ ἀποκαλύπτει πράγματα;

Μὲ ἐκτίμηση

Χαράλαμπος Μηνάογλου

Περὶ τῶν Ἀποστολικῶν Διαταγῶν

Κύριε Διευθυντά,

Στὰ διάφορα ἄρθρα τοῦ Ὀρθοδόξου Τύπου βλέπουμε νὰ γράφονται ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς Κανόνες τοῦ Πηδαλίου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας καὶ οἱ ἐντολές ἀπὸ τὶς Ἀποστολικὲς Διαταγές, ποὺ δὲν στεροῦνται τῆς ἀξίας τῶν Ἀποστολικῶν Κανόνων καθότι ἐγράφησαν ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ ὑπὸ τῶν ἰδίων τῶν Ἀποστόλων καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι ἡ συνέχειά των, ἐφ᾽ ὅσον δὲν εἶναι καὶ δὲν χαρακτηρίζονται ὡς τὰ νόθα καὶ ἀποβλητέα Εὐαγγέλια τοῦ Ἰούδα, τοῦ Θωμᾶ κ.τ.λ.

Ψάχνοντας σὲ βιβλιοπωλεῖο τῶν Ἀθηνῶν νὰ βρῶ τὶς Ἀποστολικὲς Διαταγὲς ὡς ἰδιαίτερο καὶ ξεχωριστὸ βιβλίο, δυστυχῶς, μοῦ εἶπαν, δὲν ὑπάρχει, γιατί οἱ Ἀποστολικὲς Διαταγὲς εἶναι διάσπαρτες σὲ διάφορα ἐκκλησιαστικὰ κείμενα. Μήπως μπῆκε στὸν κόπο κάποιος συγγραφέας νὰ τὶς συγκεντρώσει σὲ ἕνα ἑνιαῖο βιβλίο;

Μπορεῖ κάποιος νὰ μᾶς τὸ πληροφορήσει;

Ἂν δὲν ἔχει γίνει μία τέτοια προσπάθεια, εἶναι θαρρῶ μία θεάρεστη εὐκαιρία νὰ τὸ ἐπιχειρήσει κάποιος θεολόγος ἢ συγγραφέας ἐκκλησιαστικῶν κειμένων ποὺ ἔχει τὴν δυνατότητα καὶ τὴν εὐκαιρία νὰ ἀσχοληθεῖ. Πιστεύω ὅτι θὰ μᾶς βοηθήσει πάρα πολύ.

Ράπτης Παναγιώτης,

Φιλιππιάδα

Σημ. «Ο.Τ.»: Σᾶς πληροφοροῦμε ὅτι ὁ Ἐκδ. Οἶκος «Τὸ Βυζάντιον» ἔχει ἐκδώσει τὰς Ἀποστολικὰς Διαταγάς.

Πρὸς τὴν τρίτην Ἅλωσιν;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

γητὴς Νικόλαος Τωμαδάκης ὅτι, «ἂν περιήρχετο ἡ Κωνσταντινούπολη εἰς τοὺς Εὐρωπαίους Σταυροφόρους, Νέος Ἑλληνισμός, ὑπὸ τὴν σημερινήν του μορφήν, δὲν θὰ ὑπῆρχε πλέον».

Ἡ ἀντίσταση τῶν βυζαντινῶν Πατέρων μας στοὺς Ὀθωμανοὺς εἰσβολεῖς ἐπιβεβαιώνει καὶ συνεχίζει τὴν μόνιμη ἀνὰ τοὺς αἰῶνες ἑλληνικὴ πράξη καὶ στάση. Ὁ αὐτοκράτορας τῆς ὀδύνης Κωνσταντῖνος ΙΑ΄ Παλαιολόγος (1403-1453) ἀναδείχθηκε νέος Λεωνίδας τοῦ Ἔθνους. Τὸ δικό του «Μολὼν λαβὲ» ἐκφράσθηκε μὲ τὰ λόγια: «Τὸ τὴν Πόλιν σοι δοῦναι οὐκ ἐμὸν ἐστιν… Κοινῇ γὰρ γνώμῃ πάντες αὐτοπροαιρέτως ἀποθανοῦμεν καὶ οὐ φεισόμεθα τῆς ζωῆς ἡμῶν». Μὲ βάση τὰ ἁγιολογικὰ κριτήρια τῆς Ὀρθοδοξίας δὲν μπορεῖ μὲν νὰ ἀναγνωρισθεῖ ὡς ἅγιος τῆς πίστεως, εἶναι ὅμως ἀναμφισβήτητα ἥρωας τοῦ Ἔθνους, ὡς ἐθνομάρτυς, ὅπως ἄλλωστε καὶ ἐπαξίως τιμᾶται.

2. Παρὰ τὶς δύο ἁλώσεις (καὶ οὐσιαστικὰ διαλύσεις της) ἡ Αὐτοκρατορία τῆς Νέας Ρώμης δὲν πέθανε. Θὰ συνεχίσει νὰ ζεῖ, παρατείνοντας τὴν ἱστορική της πορεία, στὰ ὅρια τῆς Ὀθωμανικῆς Αὐτοκρατορίας, ὡς ὀρθόδοξη (ρωμαίικη) ἐθνότητα, τὸ Rum milleti ἢ κατὰ τὸν ἀείμνηστο διδάσκαλο μας Διονύσιο Ζακυνθυνό, «ὡς Ὀρθόδοξο ἐκκλησιαστικὸ κράτος τοῦ Χριστιανικοῦ Ἔθνους».

Ἡ ἐπιβίωση τοῦ Γένους ἦταν τὸ θαῦμα τοῦ ἑλληνορθοδόξου (ρωμαίικου) ψυχισμοῦ. Μὲ τὴ δεύτερη ἅλωση ἀρχίζει γιὰ τὸ Γένος περίοδος μακρᾶς δοκιμασίας. Ἂν οἱ ψυχικὲς καὶ πνευματικὲς δυνάμεις του δὲν ἦταν ἀκμαῖες, εἶναι ἀμφίβολο, ἂν θὰ μποροῦσε τὸ Γένος νὰ ξεπεράσει τὶς συνέπειες τῆς Πτώσης, ὅπως συνέβη μὲ ἄλλους Λαοὺς στὴν Ἱστορία. Ἡ ἐμμονή, ὅμως, στὴν Ὀρθόδοξη Παράδοση καὶ μέσῳ αὐτῆς καὶ στὴν Ἑλληνικότητα, διατήρησε τὸ Γένος ἑνωμένο μὲ τὶς ζωτικὲς πηγές του. Ὅπως δὲ ἔχει ἐπισημανθεῖ πολὺ ὀρθά, ἐνῷ πολιτικὰ μετὰ τὸ 1204 ἡ Αὐτοκρατορία φθίνει καὶ καταντᾶ σκιὰ τοῦ ἑαυτοῦ της, πνευματικὰ σημειώνει μεγάλη ἀκμὴ καὶ κορύφωση τῆς ἁγιοπατερικῆς παραδόσεως (Ἡσυχαστικὴ Κίνηση), ποὺ ζωογονοῦσε τὸ Γένος καὶ ἐνίσχυε τὶς πνευματικές του ἀντιστάσεις. Ὁ μεγάλος Βέλγος ἁγιολόγος François Halkin, ὁμιλεῖ γιὰ τὴν «διεθνὴ τοῦ Ἡσυχασμοῦ» (Internationale des Hesychasmus), πού ἕνωνε ὅλη τήν Ὀρθοδοξία.

Ὁ κορυφαῖος ἱστορικός μας (†) Ἀπόστολος Βακαλόπουλος παρατηρεῖ, ὅτι στήν διάρκεια τῆς δουλείας [τῶν Ρωμηῶν] ἡ Ὀρθόδοξη Πίστη «ἦταν κάτι παραπάνω ἀπό θρησκευτικό δόγμα. Ἦταν τό πνευματικό πλαίσιο, μέσα στό ὁποῖο ἐκφραζόταν ἡ ἐθνική τους συνείδηση, ὁλόκληρος ὁ κόσμος τους, πού ἔκλεινε μέσα του τό ἔνδοξο παρελθόν καί τίς ἐλπίδες ἀπολυτρώσεως». Ἀλλά καί ὁ Ἰωάννης Καποδίστριας ὁμολογοῦσε, ὅτι «ἡ χριστιανική θρησκεία ἐσυντήρησεν εἰς τούς Ἕλληνας καί πατρίδα καί ἀρχαίας ἐνδόξους ἀναμνήσεις καί ἐξησφάλισεν εἰς αὐτούς τήν πολιτική τους ὕπαρξη, τῆς ὁποίας εἶναι στῦλος καί ἑδραίωμα (πρβλ. Α΄ Τιμ. 3, 15)».

Ἡ Ὀρθόδοξη πίστη τοῦ Γένους μας ἐμμονή στήν ἀποστολοπατερική παράδοση, ἐπούλωνε τίς πληγές καί γιγάντωνε πατριωτικό καί ζωτικό φρόνημα μας. Σέ ἕνα δημοτικό τραγούδι ὁ Ἀρχιστράτηγος Μιχαήλ μέ τήν Παναγία στό χέρι παρηγορεῖ τήν Παναγία, λέγοντας της: «Μήν κλαίης, κυρά Δέσποινα, καί μή πολυδακρύζης. Πάλι μέ χρόνους καί καιρούς, πάλι δικά μας θἆναι». Ἡ ἐκδοχή «πάλι μέ χρόνους…» μετά τήν μεγάλη ἐθνική καί ἐκκλησιαστική ἐκδοχή. Ὅταν ἔχει τό Ἔθνος ἡ Παναγία, εἶναι καί τοῦ Ἕλληνα. (Διαφορετικά μένει ἀπό τό Διεθνές Νομισματικό Ταμεῖο καί τούς πάτρονες του).

Ὅ,τι εἶχε συμβῆ μέ τίς ἑλληνικές πόλεις-κράτη, ὅταν ὑποτάχθηκαν στήν Ρώμη, ἐπανελήφθη καί μετά τό 1453. Ἡ Πόλη ἔπεσε, ἀλλά ἡ Ρωμανία/Βυζάντιο δέν χάθηκε. Ὁ ρωμαίικος βίος καί πολιτισμός συνέχισαν νά ζοῦν μέ ἕνα τρόπο ὑπόγειας λειτουργίας μέσα στόν ὀθωμανικό χῶρο, ἀλλ' ἐξ ἴσου μέ τόν δημιουργικό. Ἡ πραγματικότητα αὐτή γέννησε τήν αἰσιόδοξη διάθεση, πού διαφημίζεται στό γνωστό ποντιακό τραγούδι: «Ἡ Ρωμανία κι ἄν ἐπέρασεν, ἀνθεῖ καί φέρει κι ἄλλο»! Ἡ ἀπώλεια τῆς ἀνεξαρτησίας τοῦ Γένους δέν σήμαινε ἔλλειψη αὐτοτέλειας -καί διοικητικής ἀκόμη- στά ὅρια μιᾶς ὀργανωμένης κοινωνίας, τήν ὁποία ἐξασφάλιζε ἡ Ἐθναρχία τοῦ Γένους, ἡ Ἐκκλησία, ὡς κεφαλή τοῦ ρωμαίικου μιλλετιοῦ, τῆς ὀρθόδοξης ἐθνότητας.

3. Ὁ μόνος θεσμός τῆς Βυζαντινῆς παραδόσεως, πού ἔμεινε σχεδόν ἄθικτος ἦταν ἡ Ἐκκλησία. Ὁ πρῶτος Πατριάρχης μετά τήν ἅλωση Γεννάδιος Σχολάριος ἀνακηρύχθηκε ἐθνάρχης (μιλλέτ-μπασί, 1454) τῶν Ρούμ (Ρωμηῶν=Ὀρθοδόξων), ἡ ἀνώτατη δηλαδή γι' αὐτούς ἐκκλησιαστική καί πολιτική ἀρχή. Τό ἴδιο ἔγινε, βέβαια, καί στίς ἄλλες ἐθνότητες (ποιμενική, ἀρμενική καί ἑβραϊκή). Τά τέσσερα «μιλλέτια» συνιστοῦσαν τήν Ὀθωμανική Αὐτοκρατορία. Τό μητροπολιτικό σύστημα τῆς Ὀρθοδοξίας προσέφερε ἕτοιμο ἕνα ἐπί αἰῶνες δοκιμασμένο ἀποκεντρωτικό διοικητικό σύστημα. Τά χορηγηθέντα, ἐξ ἄλλου, ἀπό τόν Κατακτητή «προνόμια», γνωστά ἤδη ἀπό τόν 7ο αἰῶνα στήν ἰσλαμική πραγματικότητα, χωρίς νά ὑποδηλώνουν κάποια μεγαθυμία, εἶναι ὑποχρεωτικές ρυθμίσεις ἀπό τή φύση τοῦ ἰσλαμικοῦ καθεστῶτος, γιά τήν κυβερνησιμότητα τῶν μή μουσουλμάνων καί ὄχι τῆς Ἐθναρχίας. Ὁ Πατριάρχης μέ τήν ἐθναρχική ἰδιότητα του ἦταν ἀκόμη καί ἐγγυητής τῆς μόνιμης ὑποταγῆς τῶν ραγιάδων στόν κατακτητή» (Ν. Πανταζόπουλος).

Ὁ θεσμός τῆς Ἐθναρχίας καί ἡ λειτουργία τῶν προνομίων ἀποδείχθηκαν γιά τό Γένος εὐεργετικά, συμβάλλοντας στήν ἐπιβίωση καί ἱστορική συνέχεια του. Ἀπό ἄποψη ἐδαφική, ἡ Ὀθωμανική Αὐτοκρατορία συνέχιζε τὴν Χριστιανική. Πνευματικὰ ὅμως καὶ πολιτιστικά, ἀλλὰ καὶ πολιτικά, τὴν συνέχισε ἡ Ἐθναρχία. Ἄμεσος «πολιτικὸς κυριάρχης», «αὐθέντης καὶ αὐτοκράτωρ δεσπότης» τῶν Ρωμηῶν (Ὀρθοδόξων) δὲν ἦταν ὁ Σουλτάνος, ἀλλ' ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης. Ἔξω ἀπὸ τὴν Ἐθναρχία οἱ Ρωμηοὶ θὰ ἔμεναν «ὄχι μόνο θρησκευτικά, ἀλλὰ καὶ πολιτικὰ ἀκέφαλοι, ἀπροσανατόλιστοι καὶ ἀπροστάτευτοι, μὲ κίνδυνο νὰ κατακλυσθοῦν ἀπὸ τὰ κύματα τῶν ποικίλων ἠθικῶν καὶ ὑλικῶν καταπιέσεων τοῦ περιβάλλοντός των» (Ἀπ. Βακαλόπουλος). Μὲ τὴν πολιτικὴ ὀργάνωση τῆς Ἐκκλησίας διαμορφώθηκε βαθμιαῖα τὸ νέο καθεστὼς τῆς Χριστιανικῆς Ἀνατολῆς, «Βυζάντιο μετὰ τὸ Βυζάντιο» (Ν. Γιόργκα). Ἡ συσπείρωση τοῦ Γένους στὸ φυσικό του ἀπὸ αἰώνων σῶμα, τὸ ἐκκλησιαστικό, πέτυχε τὴν διάσωση τῶν δυνάμεών του. Ὁ δὲ Ἑλληνισμὸς τὸ βασικὸ στοιχεῖο τοῦ ρωμαίικου μιλλετιοῦ, ἔμεινε συμπαγὲς καὶ ἰδιαίτερο σῶμα, σὲ μιὰ ὑπερεθνικὴ ἑνότητα μὲ τὶς ἄλλες ἐθνότητες-λαότητες τῆς Βαλκανικῆς, οἱ ὁποῖες μέσα στὴν Ἐθναρχία ξεπέρασαν τὴν μετὰ τὸ 1204 κατάτμησή τους.

Ἡ Ἐθναρχία ἔδωσε στὴν Ρωμηοσύνη μεγαλύτερη ἑνότητα καὶ συνοχή. Καὶ αὐτοὶ οἱ ἀμείλικτοι ἐχθροί της οἱ Φράγκοι, θὰ τὴν βλέπουν συνεχῶς ζωντανὴ καὶ γι' αὐτὸ ἐπικίνδυνη, ἐμποδίζοντας μὲ κάθε τρόπο τὴν ἀνάστασή της.

Ἔτσι τὸ Γένος ὡς τὴν ἵδρυση τοῦ πρώτου ἡμιαυτόνομου ἑλληνικοῦ κράτους (Ἑπτάνησος Πολιτεία. 1800) θὰ μείνει μὲν χωρὶς πρωτογενῆ πολιτικὴ ἐξουσία, μέσῳ ὅμως τῆς Ἐθναρχίας θὰ συνεχίσει νὰ ὑπάρχει ὡς συντεταγμένη κοινωνία, μὲ συνείδηση τῆς ταυτότητάς της, τῆς ἑνότητας καὶ ἰδιαιτερότητάς της. Τὸ ἐκκλησιαστικὸ σῶμα θὰ εἶναι ὁ χῶρος ἀνάπτυξης σύνολης τῆς ζωῆς τοῦ Γένους διασῴζοντας τὴν θρησκευτικὴ καὶ ἐθνικὴ παράδοση, τὴν γλῶσσα καὶ τὴν κοινωνικοπολιτικὴ ὀργάνωσή του, τὴν συλλογικὴ ἐμπειρία του στὸν χῶρο τῆς καθημερινῆς πράξης.

4. Οἱ ἁλώσεις τοῦ 1204 καὶ τοῦ 1453 ἀπειλοῦσαν γεωγραφικὰ σύνορα καὶ προκάλεσαν δουλεῖες σωμάτων. Ἡ ψυχὴ καὶ τὸ φρόνημα τοῦ Γένους-Ἔθνους ἔμειναν ἀδούλωτα καὶ γι' αὐτὸ ἐπιβιώσαμε, κατορθώνοντας νὰ φθάσουμε στὸ 1821, ἔστω καὶ ἂν δὲν ὁλοκληρώθηκαν μέχρι σήμερα οἱ στόχοι τοῦ Γένους-Ἔθνους, πού ἐπέτυχε καί ἡ πολιτική καί πνευματική προετοιμασία τῆς ἐπαναστάσεως. Ἡ ἀπελευθέρωση ἦταν καρπός τῆς ἐκκλησιαστικῆς ζωῆς καί τῆς ἀντιστάσεως τοῦ Γένους.

* * *

Σήμερα ὅμως τὰ σύνορά μας βρίσκονται μέσα στὴν ψυχή μας. Δὲν εἶναι **κυρίως γεωγραφικά, ἀλλὰ πνευματικὰ καὶ συνειδησιακά**, ὅπως ἔλεγε… Ἡ ψυχή μας ἀπειλεῖται μὲ μιὰ νέα ἅλωση, **τὴν Τρίτη καὶ ἀποφασιστικότερη**, ἡ ὁποία ἴσως ἀποδειχθεῖ καὶ τελεσίδικη. Ἡ Ὑπερδύναμη τῆς Νέας Ἐποχῆς μὲ ὅλες τὶς συνιστῶσες της ἔχει ἀποβεῖ «καθολική μας μητρόπολη» κατὰ τὴν προφητικὴ ρήση τοῦ ἀειμνήστου Καθηγητοῦ Κωστῆ Μοσκώφ καὶ μόνιμο σημεῖο ἀναφορᾶς καθορίζοντας καὶ προσδιορίζοντας σύνολο τὸν ἐθνικό μας βίο, ἀπὸ τὸ φρόνημά μας μέχρι τὴν προσδιορισμένη παιδεία.

Σ' αὐτὸ τὸ σημεῖο θὰ ἐπαναλάβω ἕνα γνωστὸ λόγο τοῦ Νικολάου Τωμαδάκη: «Ἐλάτε -γράφει- νὰ μνημονεύσωμεν τὴν Ἅλωσιν! Ποίαν; Τὴν ἐκ τῶν ἔνδον ἐπελθοῦσαν. Τὴν αὐτοάλωσιν ἢ τὴν διὰ τῆς τουρκικῆς σπάθης πραγματοποιηθεῖσαν τὸ 1453; Ποία ἡ δραματικωτέρα, ἡ χειρότερα; Διὰ ποίαν εὐθυνόμεθα περισσότερον; Ἀπὸ ἐκείνην, ἡ ὁποία μᾶς ἔδωκε τὰ παραδείγματα καὶ τὴν ἐλπίδα; Ἢ ἀπὸ τὴν τωρινήν, ἡ ὁποία καταλύει τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν μνήμην τοῦ παρελθόντος;».

Ἀπὸ τὴν ἵδρυση τοῦ Ἑλληνικοῦ Κράτους (συμβατικὰ τὸ 1830) οἱ ἐκσυγχρονιστικοί εὐρωπαϊστὲς καὶ γι' αὐτὸ ἀντιπαραδοσιακοὶ ἐπέβαλαν τὸν ἀποχρωματισμὸ τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὴν ἀποκοπὴ τοῦ Γένους ἀπὸ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο, τὴν ἐθναρχική του κεφαλή. Ἡ ἔνταξή μας στὴν Εὐρώπη σήμερα ὁδηγεῖ σὲ σταδιακὴ ἀλλοίωση τῆς ταυτότητάς μας.

Ἀπὸ τὴν Ἐθναρχία, ὅμως, ὁ Ἑλληνισμὸς ἀντλεῖ σήμερα ἀκόμη τὴν συνείδηση τῆς ἑνότητας καὶ ἱστορικῆς του συνέχειας. Ἡ Ἐκκλησία παραμένει ὁ χῶρος ὅπου συνεχίζεται ἡ ζωὴ τοῦ Γένους καὶ ἡ μόνη ἐγγύηση τῆς ἐπιβίωσής του.

Καὶ οἱ ἡμέρες μας ἐπιδιώκονται καὶ πραγματοποιοῦνται, βαθμιαία, πολιτικὰ μέτρα, ποὺ ἀποδομοῦν ὅ,τι ἀπέμεινε ἀπὸ τὴν παράδοσή μας καὶ τὸν ἐθνικό μας βίο. Τέτοιες ἐπιλογὲς εἶναι: Καθαίρεση τῶν θρησκευτικῶν συμβόλων καὶ εἰκόνων ἀπὸ τὰ σχολεῖα καὶ τοὺς δημόσιους χώρους· μεθόδευση τῆς κατάργησης τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν καὶ ὁλόκληρης τῆς κατήχησης· κατάργηση τῶν θρησκευτικῶν ἀργιῶν· ἐκδίωξη μὲ κάθε τρόπο τῶν Κληρικῶν ἀπὸ τὰ Σχολεῖα, τὰ Νοσοκομεῖα, τὸ Στράτευμα· κατάργηση τῶν ἱερέων καὶ τῆς ὑποχρεωτικῆς συμμετοχῆς στὶς θρησκευτικὲς ἑορτὲς τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων· ἀποφάσεις περὶ πολιτικῆς κηδείας, ἀνηλεὴς διωγμὸς κατὰ τῆς γλώσσας καὶ τῆς ἱστορίας μας, θέσπιση τῆς καύσεως τῶν νεκρῶν καὶ τῶν χριστιανῶν, ἐπαχθεῖς φορολογήσεις καὶ περικοπὲς τῆς μισθοδοσίας τῶν πολιτῶν καὶ τῆς ἰατροφαρμακευτικῆς περίθαλψής τους· σκανδαλώδης ἀποφυγὴ ἐφαρμογῆς τῶν νόμων καὶ ἀτιμωρησία, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν αὔξηση τῆς τρομοκρατίας καὶ παρανομίας· διαιώνιση τῆς ἀνυπαρξίας ἀποφασιστικῆς καὶ ὀρθολογικῆς μεταναστευτικῆς πολιτικῆς, ποὺ ἀποβαίνει εἰς βάρος τῶν Πολιτῶν τῆς Χώρας μας, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν τῶν μεταναστῶν, μὲ τὴν διευκόλυνση τῆς λαθρομετανάστευσης· μειοδοσία στὰ ἐθνικά μας θέματα καὶ ἀπεμπόληση τῶν ἐθνικῶν κυριαρχικῶν δικαιωμάτων μας· ἀλλοίωση καὶ παραχάραξη τῆς ἱστορίας τοῦ Ἔθνους μας καὶ προώθησή της στὴν ἐκπαίδευση μὲ τὰ σχολικὰ βιβλία. Ὄχι δηλαδὴ μόνο ἡ πίστη καὶ ὁ ἐκκλησιαστικός μας βίος, ἀλλὰ ὁλόκληρος ὁ ἑλληνορθόδοξος πολιτισμός μας πλήττεται θανάσιμα.

Ἤδη πρὶν ἀπὸ δεκαετίες σημείωνε ὁ διδάσκαλος Νικόλαος Τωμαδάκης, σὲ σπουδαῖο ἄρθρο του μὲ τὸν τίτλο: «Κινδυνεύομεν μὲ νέαν ἅλωσιν ἐκ τῶν ἔνδον»: «Ὀλίγαι ἑκατοντάδες ἀνθρώπων, οἱ πολλοὶ μόνον κατὰ συνήθειαν, θὰ μαζευθοῦν σήμερον, διὰ νὰ μνημονεύσουν τὸν νέον Κόδρον, τὰς νέας Θερμοπύλας. Ἡ Ἐκκλησία δὲν θὰ σημάνη πένθιμα τὶς καμπάνες της, ἡ Πολιτεία δὲν θὰ δώση ἀφορμὴν διπλωματικῶν παραστάσεων εἰς τὴν γείτονα «σύμμαχον». Τὰ κόμματα ηὗραν ἄλλα σύμβολα, ἄλλα συνθήματα. Τὰ ἐκπαιδευτικὰ- ἱδρύματα, τὰ σχολεῖα θὰ πανηγυρίζουν ἄλλας ἐπετείους, αἱ πορεῖαι θὰ ἔχουν ἄλλα λάβαρα, αἰτήματα, συνθήματα. Διάφοροι λογοκόποι, ὁμιλοῦν διὰ τὴν παράδοσιν καὶ «γιὰ τὲς ρίζες μας». Ἀλλὰ διὰ τὴν θυσίαν τῆς 29ης Μαΐου μόνον οἱ ἀμφισβητίαι. Ἡ Μεγάλη ἰδέα ἀντικατεστάθη ἀπὸ τὴν Κοινὴν Ἀγοράν… Μᾶς ἔμεναν τὰ Γράμματα. Καὶ αὐτὰ μὲ τὴν ὑποβάθμιση τῆς διδασκαλίας τῶν Ἀρχαίων Ἑλληνικῶν (σημ. Γ.Δ.Μ. ποῦ νὰ ζοῦσε ὁ Διδάσκαλος, γιὰ νὰ δεῖ τὸν διωγμὸ τῆς Ἱστορίας καὶ τῶν Θρησκευτικῶν) ἐπῆγαν περίπατον μὲ μίαν συστηματικὴν ἐκβαρβάρωσιν, ἡ ὁποία ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀποβλέπει εἰς τὴν ἀποκοπὴν τῶν συγχρόνων Ἑλλήνων ἀπὸ τὴν γλῶσσαν τῆς ἀρχαιότητος, τοῦ Βυζαντίου καὶ τῶν Πατέρων καὶ τῆς Ἐκκλησίας…».

Οἱ κινήσεις ὅμως αὐτὲς τῶν κυβερνώντων ἐθνοκτόνων ἐνισχύονται ἀπὸ τὴν πέμπτη φάλαγγα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ χώρου, τοὺς μεταπατερικοὺς Κληρικοὺς καὶ καθηγητὲς, τοὺς «καινοφανεῖς» καὶ «νεοπαγεῖς» θεολόγους, τοὺς «κατὰ πνεῦμα» ψευδοπροφῆτες, ποὺ ἐπιβάλλουν τὸ «σχῆμα τοῦ αἰῶνος τούτου» (Ρωμ. 12, 2) τὴν ἀνομία, ἐκπροσωπώντας τὴν πολιτικὴ τῆς Νέας Ἐποχῆς. Ἡ διάσταση τῆς Ἱεραρχίας εὐνοεῖ ἀποφασιστικὰ τὴν προσπάθεια ἐπιβολῆς τῶν ἀνατρεπτικῶν καινοτομιῶν. Ὅπως τὸν 19ο αἰώνα, ἔτσι καὶ σήμερα ὑπάρχουν, δυστυχῶς, «ὑδαρεῖς» κατὰ τὸν ἀείμνηστο καθηγητὴ Χρῆστο Ἀνδρούτσο κληρικοί, συσχηματιζόμενοι μὲ τὸ ρεῦμα τῆς Πολιτικῆς Ἡγεσίας, γιὰ λόγους προσωπικοῦ ὀφέλους. Ἐπειδὴ δὲ τὰ πνευματικὰ σύνορα δὲν εἶναι πάντοτε μὲ τὰ πολιτικὰ καὶ πολιτειακά, ἡ Τρίτη Ἅλωση θὰ εἶναι πλέον ἡ ἅλωση τῆς ψυχῆς τοῦ Γένους.

Οἱ δύο ἁλώσεις, ἡ φραγκικὴ καὶ ἡ ὀθωμανική, δὲν ἄλωσαν τὴν ψυχὴ καὶ τὴν συνείδηση τοῦ Γένους-Ἔθνους μας. Ἐπιβιώσαμε, διότι ἡ ψυχή μας ἔμεινε ἀδούλωτη. Σήμερα ὅμως πραγματοποιεῖται «ἀργὰ ἀλλὰ σταθερά» ἡ Τρίτη ἅλωση, καὶ μάλιστα ἡ ἅλωση τῆς ψυχῆς μας. Ἡ ἅλωση τοῦ 1453 ἀποτέλεσε τὴν ἀρχὴ μιᾶς μακρᾶς δοκιμασίας, ἐνῷ ἡ σημερινὴ ἀπειλεῖ νὰ εἶναι ἡ τελευταία. Ἡ Φραγκικὴ Δύση πῆρε ἐπιτέλους τὴν «Ρεβάνς» (revenche), τώρα ποὺ ἀπώλεσε καὶ τὴν ψυχή μας, τὸν τόπο μας καὶ τὴν ἐπιβίωση τοῦ Ἔθνους τῶν Ἑλλήνων. Ἐντασσόμενοι στὴν Ἑνωμένη Εὐρώπη, ἐκφράζουμε τὸ γεγονὸς ὡς ὑπόθεση μας. Ὁ Θεὸς ἐπέτρεψε, γι' αὐτό, νὰ μᾶς ἀπογυμνώσει ἡ Εὐρώπη ἐπί, ποὺ εἶναι πλέον ἡ ἀμερικανικὴ «πατρίδα» μας, στὴν «πᾶσαν ἐλπίδα» μας, τὴν οἰκονομικά. Ἡ ἱστορία παίρνει τὴν ἐκδίκησή της! Ξεχάσαμε τὸν Θεὸν τῶν Πατέρων ἡμῶν καὶ πιστεύσαμε στὶς ἀπατηλὲς ὑποσχέσεις τῶν «ξένων». Δὲν ἀνοίξαμε καμμία καρδιὰ, ἀλλὰ οἱ ἑαυτούς μας, στὴ καρδιά μας, καὶ μὴ καὶ συντρίψαμε ἀποκαλυπτικὰ τὴ σημερινὴ ἄγνοια μας· τὸ ἀντιτροπὸς Δύση.

Εὐτυχῶς ὑπάρχει καὶ ἡ ἄλλη Δύση, ἡ Δύση τῶν Ὀρθοδόξων στοὺς ἀγῶνες μας, εἴτε τῆς ἡρωικῆς Θεσσαλίας καὶ Ἀθηνῶν τῆς δημόσιας, εἶναι ἰδιαίτερα στὸ ἀδύνατο σημεῖο τοῦ Ἔθνους μας: ἕνα σημεῖο ποὺ εἶναι αὐτὸ τὸ «ἀνήκομεν».

Εὐτυχῶς ὅμως ὑπάρχει -εἶναι βέβαιο αὐτὸ- καὶ ἡ «μαγιά» τοῦ Μακρυγιάννη. Σ' αὐτὴν ἀνήκουν ἀπὸ μερικοὺς ποιούς «Ἕλληνες μένουμε πιστοὶ στὴν Ὀρθοδοξία τῶν Ἁγίων μας καὶ στὴν δι' αὐτῆς συνεχιζόμενη ἑλληνικότητά μας. Οἱ ἀληθινὰ πατριῶτες Ἑλληνορθόδοξοι. Ἀλλὰ μὲ τὴν Χάρη τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἡ ψυχὴ θὰ ἀναστήσουν τὸ Ἔθνος, μὲ κάποιο νέο '21, ὅταν ὁ Θεὸς τὸ ἐπιτρέψει!

Μοναχός Νικόδημος Μπιλάλης, ὁ Γέρων τῶν Πολυτέκνων ΕΝΑΣ χρόνος ἀπό τήν κοίμησίν του († 4. 6. 2014)

Πέρασε ἕνας χρόνος πού ἔχει φύγει ἀπό τήν πρόσκαιρη τούτη ζωή καί βρίσκεται στόν Οὐρανό, στήν αἰώνια λαμπροφόρο ζωή ὁ Γέροντάς μας μοναχός Νικόδημος Μπιλάλης. Στά 46 χρόνια στενῆς, ἀγαστῆς καί καρποφόρου συνεργασίας μας ἐγνώρισα ἕνα γίγαντα σέ θέληση, ἐνθουσιασμό καί ἀποφασιστικότητα.

Ὁ ἀοίδιμος π. Νικόδημος μέ δυό λόγια ἦταν σπάνια προσωπικότητα. Λογιώτατος, θεολόγος καί φιλόλογος μέ μεταπτυχιακές σπουδές στό ἐξωτερικό. Τέλειος γνώστης τῆς Ἑλληνικῆς Γλώσσας. Συγγραφέας καί κατά Θεόν σοφός. Ἀσκήτευε στήν ἔρημο τῆς Καψάλας στό Ἅγιον Ὄρος. Ἔχαιρε ἐκτιμήσεως καί σεβασμοῦ ἀπό ὅλο τό Ἅγιον Ὄρος, ἀλλά καὶ ἀπό χιλιάδες ἑλληνορθοδόξων στήν Ἑλλάδα καί τό ἐξωτερικό. Ἦταν ὁπλισμένος μέ ὑπερφυσική σωματική καί πνευματική δύναμη. Πλημμυρισμένος ἀπό ἀγάπη γιά τήν Ὀρθοδοξία καί τόν Ἑλληνισμό.

Κατά τήν κοίμησή του εἶχα πεῖ ὅτι ἄφησε ἕνα τεράστιο ἔργο, τήν «Πανελλήνια Ἕνωση Φίλων τῶν Πολυτέκνων». Τό ἐμπνεύσθηκε, τό ὀργάνωσε καί τό ἐφάρμοσε ἐπιτυχῶς. Τό ἔκανε μεγάλο καί παγκόσμιο. Εἶναι γνωστό σέ ὅλους τούς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, ὅπου γῆς. Ἀγκάλιασε τίς ἄπορες Πολύτεκνες Οἰκογένειες τῆς Πατρίδας μας σάν στοργικός πατέρας. Στή μεγάλη ἀκμή τοῦ ἔργου του τόν ἅρπαξε ὁ Κύριος καί τόν ἀνέβασε στόν οὐρανό. Μέ τήν εἴδηση τοῦ αἰφνιδίου θανάτου του ἐξ ἀτυχήματος πολλοί γνωστοί του εἶπαν: τώρα τελείωσε τό μεγάλο ἔργο τοῦ Νικοδήμου. Εἶχα πεῖ τότε ὅτι τό ἔργο τῆς Π.Ε.ΦΙ.Π. δέν τελειώνει. Ἵδρυσε τήν Π.Ε.ΦΙ.Π. ἐκεῖνος, ἀλλά τό ἔργο τό ἀγκάλιασε ὁ Χριστός καί ἡ Παναγία. Εἶναι ἔργο Θεοῦ καί θά συνεχισθῇ. Πράγματι συμπληρώθηκε ἕνας χρόνος. Ἡ Π.Ε.ΦΙ.Π. συνεχίζει δυνατότερα, διότι μεσιτεύει ἀπό ψηλά ὁ ἀοίδιμος Νικόδημος. Ἡ δράση της ἐξαπλώνεται καί οἱ Φίλοι τῶν Πολυτέκνων, οἱ δωρητές της συμπαρίστανται μέ περισσότερο καί θερμότερο ζῆλο. Καί τοῦτο πρός δόξαν Κυρίου.

Παράλληλα μέ τήν Π.Ε.ΦΙ.Π. ἵδρυσε καί τό Σύλλογο «Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης». Τά καταστατικά καί τῶν 2 Συλλόγων τά συνέταξε ὁ ἴδιος σέ συνεργασία καί μέ ἄλλα ἱδρυτικά Μέλη καί ὑποβλήθηκαν ταυτόχρονα στό Πολυμελές Πρωτοδικεῖο Ἀθηνῶν τό ἔτος 1969. Γιά πρώτη φορά γίνεται γνωστός ὁ σπουδαῖος Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης (1749-1809). Εἶναι ὁ

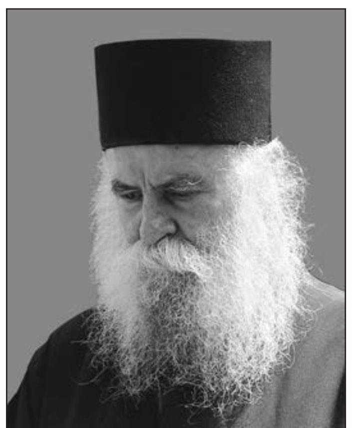

πολυγραφότερος Ἅγιος τῆς Ὀρθοδοξίας κατά τήν Τουρκοκρατία πρό τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως. Συστεγάζεται ἔκτοτε καί ὁ Σύλλογος αὐτός μέ τό Σύλλογο τῆς Π.Ε.ΦΙ.Π. Ὁ ἀοίδιμος μοναχός Νικόδημος Μπιλάλης ἐξέδωσε βιβλία τοῦ Ἁγ. Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου καί συνέγραψε τόν πρωτότυπο βίο του. Ὅλα τά βιβλία τοῦ Ἁγ. Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου διατίθενται ἀπό τό Σύλλογο «Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης».

Προσευχόμεθα καί ἐπικαλούμεθα τή μεσιτεία του γιά τήν εὐόδωση τῆς δράσης τῶν δύο Συλλόγων, τῆς Π.Ε.ΦΙ.Π. καί τοῦ «Ἁγίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου», καί τή δική μας σωτηρία.

Αἰωνία ἡ μνήμη σου ἅγιέ μας Γέροντα Νικόδημε Μπιλάλη.

Ἀντώνιος Ε. Ἀντωνίου
Πρόεδρος Π.Ε.ΦΙ.Π.

† ΕΤΗΣΙΟΝ Ἱ. Μνημόσυνον Γέροντος ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ (Μπιλάλη).

Τό **ΕΤΗΣΙΟ ἱερό Μνημόσυνο** τοῦ μακαριστοῦ **Ἁγιορείτου Γέροντος π. ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ (Μπιλάλη), ἱδρυτοῦ καί Ἀντιπροέδρου τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Φίλων τῶν Πολυτέκνων» (Π.Ε.ΦΙ.Π.),** θά τελεσθῇ τό **Σάββατο 6 Ἰουνίου, 7.15΄—9.30΄ π.μ.,** στόν ἔναντι τῶν Γραφείων τῆς Π.Ε.ΦΙ.Π. **Ἱερό Ναό Ζωοδόχου Πηγῆς,** ὁδ. Ἀκαδημίας, Ἀθήνα.

Παρακαλοῦνται οἱ γνωρίζοντες τό Γέροντα, καθώς καί οἱ Φίλοι τῶν Πολυτέκνων καί οἱ Πολύτεκνοι νά παραστοῦν, γιά νά συμπροσευχηθοῦμε ὑπέρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς του.

Ἡ Π.Ε.ΦΙ.Π. (Τηλ. 210.38.38.496).

Ἡ «μάχαιρα τοῦ πνεύματος»: Ὁ Ὅσιος Φιλόθεος Ζερβάκος (1884-1980)

Δ΄: Ἀποτείχισις ἢ ψευδοένωσις ὁδηγοῦν εἰς τὸ ἴδιον ἀποτέλεσμα!

Γιὰ ποιὸ λόγο ἡ ἀποτείχιση εἶναι ἐσφαλμένη ἐπιλογὴ διὰ τοὺς πιστούς; Ἐπειδὴ κατ' οὐσία ὁδηγεῖ διὰ ἄλλης ὁδοῦ στὸ ἴδιο ἀποτέλεσμα, στὸ ὁποῖο ὁδηγεῖ καὶ ἡ αἵρεση καὶ κάθε προσπάθεια ψευδὸ-ἑνώσεως μὲ τοὺς αἱρετικούς. Μά, θὰ ἀναρωτηθῇ κάποιος, πῶς εἶναι δυνατὸν ἡ ἀντίθεση πρὸς κάτι τὸ αἱρετικὸ νὰ ὁδηγῇ σὲ ἄλλη αἵρεση; Σὲ αὐτὸ ἀπαντᾶ ὁ Ὅσιος Φιλόθεος. Ὁ Γέρων τῆς Πάρου ἔχει πλήρη ἐπίγνωση τί σημαίνει αἵρεση. Αἵρεση εἶναι ἡ ἀποκοπὴ μέρους τῆς ἀλήθειας καὶ κατὰ συνέπεια ἡ ἀποκοπὴ ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Γι' αὐτὸ σὲ ὅσα καταγγέλλει διὰ τοὺς Παπικοὺς καὶ Προτεστάντες ἑδράζεται πάνω σὲ δύο ἄξονες.

Ὁ πρῶτος ἄξονας εἶναι ἡ παραχάραξη τῆς Παράδοσης τῆς Πίστεως εἴτε μὲ προσθῆκες εἴτε μὲ ἀφαιρέσεις, διὰ τὴν ὁποία ἤδη καὶ ἄλλοι ἔχουν ἀσχοληθῆ καὶ συγγράψει. Ὁ δεύτερος ἄξονας εἶναι ἡ ἔννοια τῆς διαιρέσεως τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ὁ Ὅσιος πολλὲς φορὲς ἀναφέρει γιὰ τοὺς ποικίλους αἱρετικούς: «…ἵδρυσαν δευτέραν, νέαν Ἐκκλησίαν, τὴν ὁποίαν ψευδῶς ὠνόμασαν Καθολικήν…», «…τοὺς πάπας, οἱ ὁποῖοι τὸν ἄνωθεν τῆς Ἐκκλησίας ὑφαντὸν χιτῶνα διήρεσαν καὶ ἐξέσχισαν εἰς πολλὰ τεμάχια…», «…ἐκ τῆς τῶν Διαμαρτυρομένων ἀπορρίψεως πάσης ἱερᾶς παραδόσεως προῆλθεν ἐπίσης καὶ ἕτερον, οὐ μικρὸν κακόν, τῷ ἑνωτικῷ τῆς Ἐκκλησίας χαρακτῆρι… ἐξ οὗ διαιρέσεις καὶ σχίσματα…», «…Λούθηρος, διαμαρτυρηθεὶς καὶ μὴ εἰσακουσθείς, ἀπεχώρησε τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας καὶ ἀντὶ νὰ ἐπιστρέψῃ καὶ αὐτὸς εἰς τὴν πρώτην Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν, ἵδρυσεν ἰδικήν του, τὴν τῶν Προτεσταντῶν-Διαμαρτυρομένων. Οἱ τούτου δὲ διάδοχοι καὶ οἱ τοῦ Καλβίνου ἵδρυσαν πολλὰς ἐκκλησίας καὶ ἐξακολουθοῦν ἀκαταπαύστως νὰ ἱδρύουν. Οὕτω ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία ἐγένετο πολλαί…».

Μὲ αὐτὲς τὶς φράσεις δὲν ἐννοεῖ ὅτι ἡ Ἐκκλησία μπορεῖ νὰ διαιρεῖται σὲ κομμάτια καὶ νὰ προκύπτουν μικρότερα μέρη τῆς Ἐκκλησίας. Διαβάζοντας κανεὶς ὁλόκληρες καὶ ὄχι ἀποκομμένες, ὅπως ἐδῶ λόγῳ οἰκονομίας τοῦ χώρου, τὶς προτάσεις ἀντιλαμβάνεται τὸ ὀρθὸ νόημά τους. Μὲ αὐτὲς τὶς φράσεις ἐπιχειρεῖ νὰ καταδείξῃ ποιὸ εἶναι τὸ μεγάλο κακὸ τὸ ὁποῖο ἐπέφεραν κατὰ τῆς Ἐκκλησίας οἱ αἱρετικοί. Δὲν εἶναι μόνο ὅτι ἀλλοίωσαν τὴν ἀλήθεια ἀλλὰ ὅτι ὁδήγησαν καὶ πλήθη πιστῶν, ποὺ τὰ ἀπέκοψαν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία, σὲ νέα μορφώματα μὲ τὰ ὁποῖα ξεγέλασαν τοὺς ἁπλοὺς χριστιανούς, ἀφοῦ ἀπέδωσαν καὶ σὲ αὐτὰ τὸν τίτλο «Ἐκκλησία», ἐνῷ δὲν εἶναι. Ἡ διαίρεση, διὰ τὴν ὁποία κάνει λόγο ὁ π. Φιλόθεος, δὲν πρόκειται διὰ κατάτμηση τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ δι' ἀποκοπὴ ὁμάδων ἀνθρώπων, ποὺ ἦταν «μέλη Χριστοῦ». Γι' αὐτὸ ἡ ἀποκοπὴ ὁποιουδήποτε ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως καὶ τῶν ἀποτειχισμένων, ὁδηγεῖ στὴν ἴδια καταδικαστέα «διαίρεση», ἡ ὁποία εἶναι πράξη αἱρετική. Οἱ αἱρετικοὶ πρέπει νὰ ἐκβάλωνται καὶ ὄχι οἱ πιστοὶ νὰ ἀποτειχίζωνται.

Ἂν τὰ προηγούμενα λόγια τοῦ Ὁσίου ἀναφέρονταν σὲ κατεγνωσμένους αἱρετικοὺς τὰ ἴδια ἐπαναλαμβάνει καὶ διὰ τοὺς Ὀρθοδόξους, ποὺ ἀποπειρῶνται τὴν ψευδὸ-ἕνωσιν: «…Καὶ ἂν γίνῃ (ἡ ἕνωσις), θὰ ἐπιτευχθῇ τὸ ἀντίθετον ἀποτέλεσμα, ἤτοι διαίρεσις. Θὰ γίνῃ αἰτία δημιουργίας νέων ἐκκλησιῶν, πρόξενος φιλονικειῶν καὶ ἐρίδων…» καὶ «…ἀντὶ νὰ ἀγωνίζωνται καὶ νὰ φροντίζουν νὰ ἑνώσουν τὴν Ἐκκλησία, ἀγωνίζονται νὰ τὴν διαιρέσουν ἀκόμη σὲ περισσότερες καὶ τὴν καταστήσουν παναιρετική...». Τί συμπεραίνει κανείς; Συμπεραίνει ὅτι παναίρεση καὶ διαίρεση συμπορεύονται! Ὅποιος διαιρεῖ τὴν Ἐκκλησία τὴν ὁδηγεῖ στὴν παναίρεση καὶ ὅποιος τὴν ὁδηγεῖ στὴν αἵρεση τὴν ὠθεῖ ἀναγκαστικῶς πρὸς τὴ διαίρεση (ἐπαναλαμβάνουμε ὅτι διαίρεση κατὰ τὸν π. Φιλόθεο εἶναι ἡ παραπλάνηση καὶ ἀποκοπὴ τῶν πιστῶν πρὸς τὴν αἵρεση). Καὶ ὅλα αὐτὰ καταγγέλλονται ὅτι γίνονται μὲ πρόφαση τὴ δῆθεν ἕνωση, ἡ ὁποία δὲν εἶναι τελικὰ ἕνωση, ἀλλὰ διαίρεση, ἐφόσον δὲν στηρίζεται στὴν ἀλήθεια. Διὰ τὸν ἴδιο λόγο ὁ Ὅσιος θέτει καὶ ὡς πρωταρχικὸ ὅρο –ἐκτὸς ἄλλων– διὰ ὁποιαδήποτε προσπάθεια ἀληθοῦς ἐν πίστει ἑνώσεως μὲ τοὺς Παπικούς, «τὴν ἄμεσον διάλυσιν τῆς Οὐνίας». Ἡ Οὐνία ἐνῷ προπαγανδίζεται ὡς τρόπος ἑνωτικὸς διὰ τοὺς Παπικοὺς εἶναι ἄκρως διαιρετικὸς διὰ τὴν Ἐκκλησία, δηλ. τὴν Ὀρθοδοξία. Πῶς λοιπὸν ἐπιθυμοῦν δῆθεν τὴν ἕνωση μὲ τοὺς Ὀρθοδόξους, ὅταν οἱ ἴδιοι προκαλοῦν διαίρεση; Ἄρα, δὲν τὴν ἐπιθυμοῦν πραγματικά.

Ἂν οἱ αἱρετικοὶ διαιροῦν τότε οἱ Ὀρθόδοξοι ὀφείλουν νὰ ἀντιπροσωπεύουν τὴν ἑνότητα, νὰ τὴν καλλιεργοῦν (καὶ ὄχι νὰ ἀποτειχίζωνται) καὶ νὰ καλοῦν ἅπαντας νὰ μετάσχουν τῆς ἑνότητος αὐτῆς. Κλείνουμε, λοιπόν, μὲ τὴν πρέπουσα διὰ τοὺς Ὀρθοδόξους στάση ἔναντι τῶν αἱρετικῶν, διὰ στόματος π. Φιλοθέου: «Γιὰ τοὺς ἑτεροδόξους ἀδελφούς μας, ἔχουμε καθῆκον νὰ προσευχόμαστε. Δὲν τοὺς μισοῦμε, τοὺς ἀγαποῦμε. Δὲν τοὺς περιφρονοῦμε, τοὺς δεχόμαστε μὲ ἰδιαίτερη στοργὴ στὸ διάλογο τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀλήθειας. Δὲν τοὺς ἀπωθοῦμε, τοὺς προσκαλοῦμε στὴν κοινωνία τῆς Μίας, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας».

Σημ: Αἱ πηγαί μας εἶναι ἐκ τῶν βιβλίων τῶν ἐκδόσεων «Ὀρθόδοξος Κυψέλη» διὰ τὸν π. Φιλόθεον.

Ν.Σ.

Μετά τοὺς Χαλκίτας, τώρα καὶ οἱ Ριζαρεῖται!

Πολλοὶ Ἱεράρχαι καυχῶνται, διότι ἐσπούδασαν εἰς τὴν Θεολογικὴν Σχολὴν τῆς Χάλκης καὶ εἶναι γνωστὸν ὅτι μεταξύ των χαρακτηρίζονται ἀπὸ ἕνα ἰδιαίτερον τρόπον ἐπικοινωνίας. Ὡστόσο, ἡ Ριζάρειος Ἐκκλησιαστικὴ Σχολὴ ἔχει ἀναδείξει σπουδαίας Ἐκκλησιαστικὰς προσωπικότητας, ποὺ ἔχουν σεμνύνει κατὰ τὸ παρελθὸν καὶ ἐξακολουθοῦν τὰς Μητροπόλεις τῆς Ἐκκλησίας. Ἆραγε, οἱ ἐν ἐνεργείᾳ ἀπὸ αὐτοὺς διαθέτουν τὴν ἰδίαν ὁμοψυχίαν, ἡ ὁποία ἴσως ἀποτελέση κόμβον διὰ μελλοντικὰς ἐξελίξεις; Πρωτοστάτης εἰς ἐκδήλωσιν μνήμης ὁ Σεβ. Μητρ. Φθιώτιδος κ. Νικόλαος, ὁ ὁποῖος προσφάτως ἔχει ἐκδώσει καὶ βιβλίον διὰ τὰ πνευματικὰ ἀναστήματα, τὰ ὁποῖα διῆλθον ἐκ τῆς Σχολῆς. Συμφώνως πρὸς ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱ. Μ. Φθιώτιδος:

«Στὴν Ἀθήνα μετέβη τὴν Δευτέρα 4 Μαΐου ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Νικόλαος προσκεκλημένος τῆς Ἑνώσεως Ἀποφοίτων τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς προκειμένου νὰ συμμετάσχει στὴν Ἐκδήλωση εἰς τιμὴν καὶ μνήμην τῶν μακαριστῶν Σχολαρχῶν τῆς Ριζαρείου Ἐκκλησιαστικῆς Σχολῆς Ἀρχιμ. Μάξιμο Δασκαλάκη καὶ Ἀρχιμ. Νεκτάριο Κοτζιᾶ. Ἡ ἐκδήλωση πραγματοποιήθηκε στὶς ἐγκαταστάσεις τῆς Σχολῆς καὶ περιελάμβανε 4 εἰσηγήσεις ἀπὸ τοὺς Ριζαρεῖτες Ἀρχιερεῖς Μητροπολίτη Φθιώτιδος κ. Νικόλαο καὶ Μητροπολίτη Χαλκίδος κ. Χρυσόστομο, τὸν Καθηγητὴ τοῦ ΑΠΘ κ. Παναγιώτη Σκαλτσῆ καὶ τὸν Ὁσιολογιώτατο Μοναχὸ – τ. Πρωτεπιστάτη τοῦ Ἁγίου Ὄρους π. Μάξιμο Ἰβηρίτη. Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης μας κ. Νικόλαος μίλησε γιὰ τὸν μακαριστὸ Ἀρχιμανδρίτη Μάξιμο Δασκαλάκη τονίσας ὅτι ὑπῆρξε ὑπόδειγμα κληρικοῦ καὶ παιδαγωγοῦ ὑποψηφίων Ἱερέων, διακρινόμενος διὰ τὸ ταπεινό του φρόνημα, τὴν ἐπιστημονική του εὐρυμάθεια, τὴν ἐσωτερικὴ πνευματικὴ ζωή, τὴν καλοσύνη του καὶ τὴν ἀγάπη του στὴ Θεία Λατρεία. Μετὰ τὸν Ἅγιο Νεκτάριο καὶ τὸν σοφὸ Ἀρχιμανδρίτη Χρυσόστομο Παπαδόπουλο, τὸν μετέπειτα Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος, ὁ Ἀρχιμανδρίτης Μάξιμος Δασκαλάκης εἶναι τρίτος στὴ σειρὰ τῶν μεγάλων προσωπικοτήτων Διευθυντῶν τῆς Ριζαρείου Σχολῆς, κατέληξε ὁ Σεβασμιώτατος. Γιὰ τὸν ἕτερο τιμώμενο Διευθυντὴ Ἀρχιμ. Νεκτάριο Κοτζιᾶ μίλησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Χαλκίδος κ. Χρυσόστομος, ἐνῷ ὁ Καθηγητὴς κ. Σκαλτσὴς μίλησε γιὰ τὰ ἐπιστημονικὰ ἔργα τῶν δύο Διευθυντῶν καὶ ὁ ὁσιολογιώτατος Μοναχὸς π. Μάξιμος μίλησε διὰ τὸν Ἀρχιμ. Μάξιμο Δασκαλάκη ὡς Ἁγιορείτη… χαιρετισμὸ ἀπηύθυναν ὁ ἐκπρόσωπος τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν κ. πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου Πανοσιολ. Ἀρχιμ. π. Νεκτάριος Τσολίδης… παρέστησαν δὲ πολλοὶ κληρικοί, καθηγητὲς Πανεπιστημίου καὶ παλαιοὶ Ριζαρεῖτες».

Ο ΑΡΧΙΑΙΡΕΣΙΑΡΧΗΣ ΤΟΥ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΙΣΜΟΥ ΛΟΥΘΗΡΟΣ ΕΙΣ ΤΟ«ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ» ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

ξον γραμμήν, οἱ Οἰκουμενισταὶ νὰ διαβεβαιώνουν ὅτι δὲν εἶναι αὐτὸ ποὺ φαίνεται ἀλλὰ πρόκειται περὶ παρερμηνείας.

Δεύτερον καὶ σπουδαιότερον: ἡ στροφὴ ἀπὸ τὶς διατυπώσεις εἰς τὶς ἐντυπώσεις. Τί σημαίνει αὐτό; Ἀντελήφθησαν καλῶς ὅτι ὅσον παρήγαγαν «θεολογικὰ» κείμενα, τόσον ὑπῆρχαν καὶ ἀντιδράσεις, δι' αὐτὸ τώρα ἐπιδίδονται κυρίως εἴτε διὰ τῆς σιωπῆς εἴτε διὰ τῆς συνεχοῦς συναναστροφῆς μὲ τοὺς αἱρετικοὺς εἰς τό νά μεταπείσουν τούς πιστοὺς ὅτι ὅλοι (Ὀρθόδοξοι καὶ Λουθηρανοὶ εἰς τὴν προκειμένην περίπτωσιν) εἴμεθα τὸ ἴδιον! Αὐτὸ ἀποδεικνύεται ἀπὸ τὸ γεγονὸς ὅτι ὑπῆρξε σωρία συμπροσευχῶν! Εἰς τὴν ὑποδοχὴν ὑπῆρξε δοξολογία εἰς τὴν Ἱ. Μ. Παναγίας Φανερωμένης! Εὐφραίνεται ὁ Θεὸς διὰ τὴν ἄφιξιν τῶν αἱρετικῶν, ὥστε νὰ ἀναπέμπωμεν δοξολογίαν ὡς καὶ εἰς ἐπισήμους ἑορτάς; Τὴν ἑπομένην ἡμέραν ἐτελέσθη συμπροσευχὴ διὰ τὰ θύματα τοῦ Νεπάλ, τῆς Μ. Ἀνατολῆς καὶ τῆς Οὐκρανίας! Προσευχὲς ἀνεπέμφθησαν καὶ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν Κοινότητα τῆς Ρόδου ἀπὸ τὸν τοπικὸν πάστορα! Ἐπιστέγασμα ὅλων ἀπετέλεσεν ἡ συμμετοχὴ εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Θείαν Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱ. Καθεδρικὸν Ναὸν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου! Ὁποία ἄμβλυνσις τῶν συνειδήσεων, ὥστε νὰ παρουσιαζώμεθα ὡς μὴ ἔχοντες διαφορές!

Ἑορταί διὰ τὸν αἱρεσιάρχην Λούθηρον!

Ὑπῆρξαν ὅμως καὶ ἀποφάσεις, μία φανερὰ καὶ μία ἀφανής. Ἡ μία καὶ μοναδικὴ ἐπίσημος φανερὰ ἀπόφασις, ἦτο ἡ ἀπόφασις νὰ τιμηθῇ ὁ Λούθηρος! Τέτοια ἐπαίσχυντος ἀπόφασις εἶναι πρωτοφανὴς ἀκόμη καὶ διὰ ὁλόκληρον τὴν ἱστορίαν τῆς Οἰκουμενιστικῆς κατηφόρας! Τὸ ἐπίσημον ἀνακοινωθὲν ἀναφέρει ὅτι: «Ἡ Ἐπιτροπή, πρὶν ἀπὸ τὴν ὁλοκλήρωσιν τῆς ἀποστολῆς της, εἶχε μίαν ἐκτεταμένην καὶ εἰς βάθος συζήτησιν διὰ τὸ ὁρόσημον τῆς 500ῆς ἐπετείου τῆς Προτεσταντικῆς Μεταρρυθμίσεως, ἡ ὁποία ξεκίνησε ἀπὸ τὴν θεολογίαν τοῦ Μαρτίνου Λουθήρου, καὶ ἡ ὁποία θὰ ἑορτασθῇ πανηγυρικὰ τὸ 2017. Ἐπιπλέον, ἀπεφασίσθη ὅτι κατάλληλοι ἐκδηλώσεις θὰ πρέπη νὰ λάβουν χώραν κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἑπομένης Κοινῆς Ὁλομελείας, ἡ ὁποία θὰ φιλοξενηθῇ τὸ 2017 ἀπὸ τὴν Παγκόσμιον Λουθηρανικὴν Ὁμοσπονδίαν». Ὀρθόδοξοι θὰ τιμήσουν τὸν διαλύσαντα τὴν Χριστιανοσύνην! Ἂν τὸ ἀνακοινωθὲν εἶναι κάπως μεθοδευμένα μετριοπαθές, ἡ Λουθηρανικὴ πλευρὰ εἶπε τὴν ἀλήθειαν, ἀφοῦ δὲν εἶχε τὸ φόβον τῶν ἀντιδράσεων. Ἡ Γ. Γραμματεὺς τῶν Λουθηρανῶν ἐδήλωσε: «Πρόκειται γιὰ ἕνα σημαντικὸ οἰκουμενικὸ μήνυμα, δηλ. ὅτι Λουθηρανοὶ καὶ Ὀρθόδοξοι θὰ ἑορτάσουν τὴ Μεταρρύθμιση μαζί…». Σημείωσε ὅτι οἱ θεολογικὲς ἐπιδράσεις τῆς Μεταρρυθμίσεως ἔχουν ἐπίσης ἐπηρεάσει τὸν ἀνατολικὸν Χριστιανισμὸν καὶ ἀναμορφώσει τὶς κοινωνίες, τόσον εἰς τά ἀνατολικὰ ὅσον καὶ εἰς τὰ δυτικὰ καὶ ὅτι «Εἶναι καλὸ ποὺ εἴμαστε σὲ θέση νὰ ἀναγνωρίσουμε αὐτὲς τὶς ἐπιρροὲς καὶ νὰ ἑορτάσουμε τὴν ἐπέτειο τῆς Μεταρρύθμισης μαζί»!

Ἂν προβληματίζῃ τοὺς ἀναγνώστας τί σημαίνει μαζί, τότε παραπέμπομεν εἰς μίαν ἀκόμη διαφωτιστικὴν δήλωσιν τῆς Γ. Γραμματέως, ἡ ὁποία ἀποκαλύπτει τὸ θεολογικὸν ὑπόβαθρον ὅτι: «οἱ συνεδριάσεις τῆς Ἐπιτροπῆς ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια ἔχουν γίνει ἕνας σημαντικὸς τόπος, διὰ νὰ μοιραζώμαστε καὶ νὰ στοχαζώμαστε ἀπὸ κοινοῦ «ὡς μέλη τοῦ ἑνὸς σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, παρὰ τὴν πολυμορφίαν μας» σὲ θεολογικὲς καὶ ἱστορικὲς προοπτικές»! Βεβαίως, οἱ Οἰκουμενισταὶ θὰ ἰσχυρισθοῦν ὅτι ἐκφράζει προσωπικάς της ἀπόψεις. Ὅμως, ὅταν συμπροσεύχωνται μαζί τους δὲν ἀποδεικνύουν ὅτι ἀποδέχονται αὐτάς; Ὅταν συναποφασίζουν διὰ τὸν ἑορτασμὸν τῆς Μεταρρυθμίσεως δὲν υἱοθετοῦν τὴν ἄποψιν ὅτι ὁ Προτεσταντισμὸς καλῶς ἔγινε καὶ ὀφείλουμε νὰ τὸν τιμοῦμε; Δὲν προπαγανδίζεται δι' ἀμφοτέρων ὅτι Ὀρθόδοξοι καὶ Προτεστάντες ἀποτελοῦν μίαν Ἐκκλησίαν;

Ἡ Πανορθόδοξος τοῦ 2016 θὰ διακηρύξῃ τὴν ἕνωσιν μὲ τοὺς Λουθηρανούς;

Ἀφελῶς νομίζει κανεὶς ὅτι τὰ ὅσα διημείφθησαν εἰς Ρόδον ἀποτελοῦν ἕνα ἀσύνδετον μὲ τὴν ἐπιχειρουμένην διὰ τὸ 2016 Πανορθόδοξον Σύνοδον περιστατικόν. Ἐγράψαμεν ἀνωτέρω ὅτι «ἡ Ὀρθόδοξος πλευρὰ τὴν ἄφησε εἰς ἀναμονήν… Σκοπίμως;». Ναί! Ἄφησε τὴν τελικὴν θεωρητικὴν διακήρυξιν (ἑνώσεως;) διὰ τὴν Πανορθόδοξον, ἐν ὅσῳ προετοιμάζει τὴν πρακτικὴν ἕνωσιν διὰ τῆς καλλιεργείας τοῦ κλίματος ὅτι ὅλοι ἀποτελοῦμε μίαν Παγκόσμιον Ἐκκλησίαν! Τί μᾶς ὁδηγεῖ εἰς ἕνα τέτοιο συμπέρασμα;

Πρῶτον, ἡ ἀφανὴς ἀπόφασις τῆς Ρόδου. Ἡ Γ. Γραμματεὺς τῶν Λουθηρανῶν ἐδήλωσε ὅτι «Συζητήσεις ἐκτὸς τῶν συνεδριάσεων τῆς ὁλομελείας ὡδήγησαν εἰς ὁρισμένες δυνητικὰ συγκεκριμένες ἰδέες διὰ τὴν πρακτικὴν συνεργασίαν μεταξὺ τῶν τοπικῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν καὶ τῶν Λουθηρανικῶν». Εἰς αὐτὲς τὶς συζητήσεις, ποὺ δὲν κατεγράφησαν εἰς κανένα ἐπίσημον ἀνακοινωθέν, ἀπουσίαζαν οἱ ἐνστάσεις -πιθανῶς- κάποιων Ὀρθοδόξων, δι' αὐτὸ καὶ συνεζητήθη ἡ «πρακτικὴ συνεργασία»… Τί εἴδους; Ἂν εἶναι τόσον ἀθῶα ἡ συνεργασία, γιατί δὲν μᾶς ἐνημερώνουν;

Δεύτερον, τόσον εἰς τὰ ἐπίσημα ἀνακοινωθέντα ὅσον καὶ εἰς ἐπίσημες δηλώσεις Λουθηρανῶν χρησιμοποιεῖται συνεχῶς ὁ ὅρος «Ἐκκλησίες», τόσον διὰ τοὺς Ὀρθοδόξους ὅσον καὶ γιὰ τοὺς Λουθηρανούς, μὲ ἀποτέλεσμα νὰ καλλιεργῆται ἡ ἐντύπωσις ὅτι ὅλοι ἀποτελοῦν ἰσότιμες Ἐκκλησίες, οἱ ὁποῖες κατὰ λογικὴν ἀκολουθίαν «μαζί» ἀποτελοῦν τὴν Μίαν Ἐκκλησίαν! Ἆραγε, μετὰ ἀπὸ τόσα ἔτη διαλόγου, γιατί δὲν ἔχουν πείσει τοὺς Λουθηρανοὺς ὅτι εἴμεθα ἡ Μία Ἐκκλησία καὶ προβαίνουν εἰς τέτοια χρῆσιν τῶν ὅρων; Προφανῶς, διὰ νὰ παρουσιάζεται ἡ Ὀρθοδοξία ὡς ἀκριβῶς τὸ μωσαϊκὸν τοῦ Προτεσταντισμοῦ! Μήπως δι' αὐτὸ τονίζεται συνεχῶς ἀπὸ Φαναριώτικα χείλη ὅτι ἀπαιτεῖται -δῆθεν- ἡ μέλλουσα Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος, διὰ νὰ διατρανώσῃ «τὴν ἑνότητα» τῆς Ἐκκλησίας;

Τρίτον, ὁ Σεβ. Μητρ. Σασίμων Γεννάδιος, συμφώνως πρὸς τὸ ἐπίσημον ἀνακοινωθέν, ἐνημέρωσε τὴν Ὁλομέλειαν διὰ «τὴν ἐντατικὴν διαδικασίαν προετοιμασίας τῆς συγκλήσεως» τῆς Μεγάλης Συνόδου τὸ 2016. Ποῖος ὁ λόγος νὰ προβῇ εἰς ἐνημέρωσιν τῶν Λουθηρανῶν διὰ τὰ Ὀρθόδοξα ἐσωτερικὰ ζητήματα τῆς Ἐκκλησίας; Ὑπάρχει κάτι τὸ ὁποῖον ἔχει ἰδιαίτερον ἐνδιαφέρον δι' αὐτοὺς σχετικῶς μὲ τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον; Μήπως ἡ θεσμοθέτησις ζητημάτων, τὰ ὁποῖα ἀφοροῦν εἰς τὴν χειροτονίαν τοῦ κλήρου;

Τέταρτον, σχετικῶς μὲ τὴν ἐπιλογὴν τῆς τελευταίας Θ. Λειτουργίας τῆς Ὁλομελείας εἰς τὸν Ἱ. Καθεδρικὸν Ναὸν Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, τὸ εἰδησεογραφικὸν ἱστολόγιον news room κατέγραψε τὸ ἑξῆς: «Αὐτὸ ἔχει ἀπὸ μόνο του ἰδιαίτερη σημασία, ἀφοῦ ὁ διαχριστιανικὸς διάλογος ξεκίνησε ἀπὸ τὴν Ρόδο καὶ θὰ ὁλοκληρωθῇ τὸ 2016 μὲ τὴν σύγκληση τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Πανορθοδόξου Συνόδου, ποὺ θὰ γίνῃ στὴν Κωνσταντινούπολη' σημείωναν κληρικοὶ μὲ δηλώσεις τους». Αὐτοὶ οἱ ἀνώνυμοι κληρικοὶ πῶς γνωρίζουν διὰ τὴν ὁλοκλήρωσιν τοῦ διαλόγου εἰς τὴν Μεγάλην Σύνοδον τοῦ 2016;

Τὸ μέλλον προδιαγεγραμμένον;

Ἡ ἐπιδίωξις ἔχει κοινοποιηθῇ: Ἡ ἑπομένη προπαρασκευαστικὴ συνάντησις τῆς Ὁλομελείας ἔχει προγραμματισθῇ διὰ τὸ 2016 καὶ θὰ φιλοξενηθῇ καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν μὲ σκοπὸν νὰ ὑπάρξῃ μία τελικὴ ἔκθεσις σχετικὰ μὲ τὸ Μυστήριον τῆς Ἱερωσύνης καὶ τὴν Χειροτονίαν εἰς τὴν ζωὴν τῆς Ἐκκλησίας, ὥστε τὸ 2017 εἰς τὴν 17ην Ὁλομέλειαν καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὴν σύγκλησιν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, νὰ γίνῃ ἀποδεκτὴ καὶ νὰ προωθηθῇ εἰς τὴν Παγκόσμιον Ὁμοσπονδίαν Λουθηρανῶν διὰ υἱοθέτησιν. Νὰ πῶς συνδέεται ἡ Πανορθόδοξος μὲ τὸν Οἰκουμενισμόν!

Ὡστόσο, προβλέπουμε ὅτι καὶ ὁ διάλογος αὐτὸς θὰ καταλήξῃ εἰς τὸ κενόν, ὄχι ἐπειδὴ ἀποτελεῖ ἰδικήν μας ἐκτίμησιν, ἀλλὰ διότι, πρῶτον, τὸ ἐδήλωσε ἐπίσημον πρόσωπον τῆς Λουθηρανικῆς Ὁμοσπονδίας εἰς περσινὴν συνέντευξίν του. Εἰς τὴν συνέντευξιν ἐξέφρασε τὸν σκεπτικισμὸν καὶ τὴν ἀπαισιοδοξίαν σχετικῶς μὲ τὴν πιθανότητα νὰ ὑπάρξῃ «ὁποιαδήποτε πρόοδος», προφανῶς ἐπειδὴ οἱ ἐλιγμοὶ τῶν Οἰκουμενιστῶν δημιουργοῦν ἀγκάθια καὶ κάνουν καὶ τοὺς Λουθηρανοὺς νὰ δυσανασχετοῦν. Δεύτερον, ἐπειδὴ μὲ τὴν λέξιν «πρόοδον» ἐννοεῖται ἡ προσχώρησις τῶν Ὀρθοδόξων εἰς τὴν ἀποδοχὴν τῆς χειροτονίας τῶν Γυναικῶν, ἀλλὰ εἰς περίπτωσιν κατὰ τὴν ὁποίαν κάτι τέτοιο ἐμφανισθῇ εἰς τὸν ὁρίζοντα, ὁ πιστὸς λαὸς θὰ ἀντιδράσῃ. Τέλος, ὡς εἶπε ὁ Κλεόβουλος ὁ Ρόδιος «Λόγων τε πλῆθος. Ἀλλ' ὁ καιρὸς ἀρκέσει»…

Ν.Σ.

Μακ. Πατρ. Ἀντιοχείας: Ἂς γαληνεύσῃ ἡ Μ. Ἀνατολὴ

Ἰδιαιτέρως εὐχαριστημένος φαίνεται νὰ ὡλοκλήρωσεν ὁ Μακ. Πατρ. Ἀντιοχείας κ. Ἰωάννης τὴν ἐπίσκεψίν του εἰς τὴν Κύπρον. Αἱ τελευταῖαι του δηλώσεις δὲν ἦσαν μόνον εὐγνώμονες ἀλλὰ καὶ ἐλπιδοφόρες διὰ στενωτέραν συνεργασίαν τῶν Ὀρθοδόξων τοπικῶν Ἐκκλησιῶν εἰς τὸ μέλλον, διὰ τῆς συσφίγξεως τῶν δεσμῶν, οἱ ὁποῖοι εἶχαν ἀτονίσει. Συμφώνως πρὸς τὸ sigmalive τῆς 13ης Μαΐου ἐ.ἔ.:

«Τὴν ἐλπίδα γιὰ εἰρήνη καὶ γαλήνη στὴ Μέση Ἀνατολή, στὴ Συρία καὶ στὸ Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας, ἐξέφρασε ὁ Πατριάρχης Ἀντιοχείας κ.κ. Ἰωάννης, ὁ ὁποῖος ἔγινε τὸ πρωὶ δεκτὸς ἀπὸ τὸν Πρόεδρο τῆς Δημοκρατίας Νίκο Ἀναστασιάδη. Ἐξέφρασε παράλληλα τὴν ἐλπίδα, ὅπως βρεθεῖ ἡ καλύτερη λύση γιὰ τὴν Κύπρο. «Ἡ Ἐκκλησία τῆς Κύπρου καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἀντιοχείας εἶναι τόσο κοντά, ὅπως εἶναι κοντὰ καὶ ὁ κυπριακὸς λαὸς μὲ τὸ λαὸ τῆς Ἀντιοχείας», τόνισε. Ἦταν μία ἐθιμοτυπικὴ ἐπίσκεψη στὸν κ. Πρόεδρο, γιὰ νὰ ἐκφράσουμε τὴν εὐχαρίστησή μας, ποὺ βρισκόμαστε στὴν Κύπρο καὶ γιὰ τὶς θέσεις ποὺ ἔχει ἀπέναντι στὰ ἐκκλησιαστικὰ θέματα, ἀλλὰ καὶ γιὰ τὸ τί συμβαίνει στὴ Μέση Ἀνατολή, ἰδιαίτερα στὴ Συρία. Ἐξέφρασε τὴν ἐκτίμησή του στὸν Ἀρχιεπίσκοπο Χρυσόστομο γιὰ τὴν πρόσκληση, ποὺ τοῦ ἀπηύθυνε νὰ ἐπισκεφθεῖ τὴν Κύπρο».

Ἐπιστολὴ πρὸς τὴν Ἱ. Κοινότητα περὶ τῆς «Ἁγιορειτικῆς Ἑστίας»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

Μπουτάρης, σεβόμενος καὶ τὴν ἰδιότητα τοῦ προέδρου τῆς «Ἁγιορειτικῆς Ἑστίας», νὰ μὴ συμβάλλῃ τοῦ λοιποῦ εἰς τὴν ὀργάνωσιν καὶ προβολὴν τῆς ὁμοφυλοφιλίας, ἀρχῆς γινομένης ἀπὸ τοῦ παρόντος ἔτους (Ἰούνιος 2015). β) Νὰ τοῦ δηλωθῇ ἐγγράφως ὅτι, εἰς περίπτωσιν μὴ συμμορφώσεώς του πρὸς τὸ θεῖον θέλημα τῆς καταδίκης τοῦ σοδομισμοῦ ἢ τοὐλάχιστον τῆς μὴ βλασφήμου ὑποστηρίξεώς του, ἡ Ἱερὰ Κοινότης ἢ θὰ τοῦ ἀπαγορεύσῃ τὴν εἴσοδον εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, ἂν αὐτὸ εἶναι ἐφικτόν, ἢ θὰ παύσῃ νὰ ἔχῃ μετ' αὐτοῦ οἱανδήποτε σχέσιν ὡς προέδρου τῆς «Ἁγιορειτικῆς Ἑστίας», ὅπερ ἀναγκαῖον καὶ εὐχερές.

Γνωρίζοντες καὶ τὴν ἰδικήν σας ἀνησυχίαν διὰ κραυγαλέα πνευματικὰ ὀλισθήματα εἰς τὸν πνευματικὸν δίαυλον τοῦ δόγματος καὶ τοῦ ἤθους διατελοῦμεν

Μετὰ πολλῆς τιμῆς καὶ ἀγάπης
ἐν Χριστῷ ἀναστάντι

Διὰ τὴν «Σύναξιν Ὀρθοδόξων Κληρικῶν καὶ Μοναχῶν»

Ἀρχιμ. Ἀθανάσιος Ἀναστασίου
Προηγούμενος Ἱ. Μ. Μεγ. Μετεώρου

Ἀρχιμ. Σαράντης Σαράντος
Ἐφημέριος Ἱ. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου, Ἀμαρούσιον Ἀττικῆς

Ἀρχιμ. Γρηγόριος Χατζηνικολάου
Καθηγούμενος Ἱ. Μ. Ἁγίας Τριάδος, Ἄνω Γατζέας Βόλου

Γέρων Εὐστράτιος Ἱερομόναχος
Ἱ. Μ. Μεγίστης Λαύρας Ἁγ. Ὄρους

Πρωτοπρ. Γεώργιος Μεταλληνός
Ὁμότιμος Καθηγητὴς Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν

Πρωτοπρ. Θεόδωρος Ζήσης
Ὁμότιμος Καθηγητὴς Θεολογικῆς Σχολῆς Α.Π.Θ.

Δημήτριος Τσελεγγίδης
Καθηγητὴς Θεολογικῆς Σχολῆς Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης
(Σύμβουλος)

Ὁ Σεβ. Μητρ. Ἠλείας λαμβάνει θέσιν ἔναντι τοῦ αἰτήματος ἐλευθέρας χρήσεως τῶν ναρκωτικῶν

Ὁ Σεβ. Μητρ. Ἠλείας κ. Γερμανὸς ἀπέστειλε καὶ ἐπιστολὴν τὴν 12ην Μαΐου ἐ.ἔ. πρὸς τὴν ἐφημερίδα «Πατρίς», ἔπειτα ἀπὸ δημοσίευμα, τὸ ὁποῖον ἀνεφέρετο εἰς τὸ πρόσωπόν του. Συμφώνως πρὸς τὸ agioritikovima.gr τῆς 22ας Μαΐου 2015 μεταξὺ ἄλλων ἀναφέρονται τά ἑξῆς:

«Ἐδιάβασα τὸ αἰχμηρὸ σχόλιό σας στὸ χθεσινὸ (11-5-2015) Φύλλο τῆς ΠΑΤΡΙΔΟΣ μὲ τὸν τίτλον «Ξέσπασε «πόλεμος»; ….. ποὺ ἀναφέρεται καὶ στὸ πρόσωπόν μου καὶ θέλω στὸ σχόλιό σας αὐτό, νὰ κάνω καὶ ἐγὼ ἕνα σχόλιο: Πρῶτον· Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία καὶ οἱ πιστοί της ποτὲ δὲν κάνουν πόλεμο. Εἶναι πάντοτε ὑπὲρ τῆς εἰρήνης τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν Τριαδικὸν Θεὸν ἡμῶν, ποὺ φέρνει καὶ τὴν εἰρήνη τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν ἑαυτόν του, μὲ τοὺς συνανθρώπους του καὶ μὲ τὴν φύσιν ὅλην, ζωϊκὴ καὶ φυτική. Εἶναι ὑπὲρ τῆς εἰρήνης καὶ κηρύσσει παντοῦ καὶ πάντοτε τὴν ἀλήθεια. Ἂν αὐτὸ δὲν ἀρέσει σὲ κάποιους εἶναι δικαίωμά τους. Ἐμεῖς δὲν τοὺς πολεμᾶμε. Προσευχόμαστε νὰ ἀρέση καὶ σ' αὐτοὺς ἡ ἀλήθεια, νὰ τὴν ἀγαπήσουν καὶ νὰ ζήσουν μέσα σ' αὐτήν. Τότε ἀληθινὰ θὰ ἠρεμήσουν. Δεύτερον· Τὸ τσουχτερὸ σχόλιό σας μὲ ἀναγκάζει νὰ εἰπῶ τὰ ἑξῆς: Παλιότερα κάποιοι Ἀριστεροὶ ψευδόμενοι ἔλεγαν ὅτι «ἡ Ἐκκλησία εἶναι τὸ ὄπιον τοῦ Λαοῦ». Τώρα, (Τὸ Σάββατο 9 Μαΐου 2015) ἡ Νεολαία τοῦ Σύριζα καὶ ὁ Τομέας τῶν ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων τοῦ Σύριζα ἐπραγματοποίησαν συλλαλητήριον ὑπὲρ τῆς ἀποποινικοποιήσεως τῶν ἐλαφρῶν ναρκωτικῶν. Ἐρωτῶ· Μήπως ἀντὶ νὰ φροντίζουν γιὰ τὸ «ψωμί μας, τὴν παιδεία καὶ τὴν ἐλευθερία μας», ἐνδιαφέρονται νὰ συνηθίσουμε νὰ πίνουμε στὴ ζωή μας ναρκωτικά, γιὰ νὰ μὴ καταλαβαίνουμε τί γίνεται γύρω μας καὶ νὰ πέσουμε σὲ ὕπνο μακάριο;»

Ἡ Ἱ. Μητρόπολις Ἱεραπύτνης ἀξιοποιεῖ τὴν περιουσίαν της

Ἐπενδύσεις εἰς ἔκτασιν ποὺ ἀνήκει εἰς τὸ ἵδρυμα «Παναγία ἡ Ἀκρωτηριανή», τῆς Ἱ. Μ. Τοπλοῦ καὶ τῆς Ἱ. Μ. Ἱεραπύτνης ἐνεκρίθησαν καὶ δρομολογοῦνται. Ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν «Ἑστίαν» τῆς 11ης Μαΐου 2015:

«Ἡ Ὁλομέλεια τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, σύμφωνα μὲ πληροφορίες, ἐνέκρινε τὴν ἐπένδυση τῆς ἑταιρείας βρετανικῶν συμφερόντων Loyalward L.t.d. σὲ μεγάλη ἔκταση τῆς Μονῆς Τοπλοῦ στὴν χερσόνησο Σίδερο, στὸν νομὸ Λασιθίου. Πρόκειται γιὰ μία ἐπένδυση ἄνω τῶν 100 ἑκατ. εὐρὼ σὲ περιοχὴ πλησίον τοῦ φοινικοδάσους Βάϊ καὶ τοῦ ἀρχαιολογικοῦ χώρου τῆς Ἰτάνου, συνολικῆς ἐκτάσεως 22.120 στρεμμάτων. Σύμφωνα μὲ τὸν ἀρχικὸ σχεδιασμὸ πρόκειται νὰ κτισθοῦν πέντε ξενοδοχεῖα καὶ ἕνα γήπεδο γκόλφ. Ἡ παράκτια περιοχὴ ἀνήκει κατὰ κυριότητα στὸ κοινωφελὲς Ἐκκλησιαστικὸ Ἵδρυμα «Παναγία ἡ Ἀκρωτηριανή», ποὺ συστάθηκε ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Μονὴ Τοπλοῦ καὶ τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη Ἱεραπύτνης καὶ Σητείας. Ἡ ἔκτασις ἀποτελεῖ περιουσία τοῦ ἐν λόγῳ Ἱδρύματος, τὸ ὁποῖο ἱδρύθηκε τὸ 1992 μὲ Προεδρικὸ Διάταγμα. Γιὰ τὴν ὑπαγωγὴ τῆς ἐπενδύσεως στὶς διαδικασίες στρατηγικῶν ἐπενδύσεων συνεκτιμήθηκαν, μεταξὺ τῶν ἄλλων, ἡ δημιουργία 1.200 θέσεων ἐργασίας, ἡ βελτίωσις τῆς ἀνταγωνιστικότητος σὲ περιφερειακὸ ἐπίπεδο καὶ ἡ αὔξησίς των».

«Βέτο» ἔθεσεν ἡ Ἱ. Μ. Τρίκκης εἰς τὴν Ἑλληνοτουρκικὴν φιλίαν!

Ἡ Ἱ. Μ. Τρίκκης ἐματαίωσε προετοιμαζομένην δενδροφύτευσιν εἰς Ἱερὸν Ναὸν καὶ εἰς Τζαμί. Ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸν «Πρωϊνὸν Λόγον» Τρικάλων τῆς 8ης Μαΐου 2015:

«Ὀρθὴ ἡ παρέμβαση τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Τρίκκης καὶ Σταγῶν σχετικὰ μὲ τὸ "βέτο" ποὺ ἔθεσε γιὰ τὴν ματαίωση τῆς πρωτοβουλίας τῆς ἀστικῆς μὴ κερδοσκοπικῆς ἑταιρείας "ΕΛΑΙΑ", ἡ ὁποία ζητοῦσε τὴν ἀπὸ κοινοῦ μὲ τὸν Δῆμο, φύτευση δύο δενδρυλλίων ἐλιᾶς στὸν αὔλειο χῶρο τοῦ Ἁγ. Κωνσταντίνου καὶ Κουρσοὺμ τζαμὶ ἀντιστοίχως, ὡς ἔνδειξη τῆς Ἑλληνοτουρκικῆς φιλίας καὶ συνεργασίας στὸ πλαίσιο τῆς ἀδελφοσύνης τῶν λαῶν, ἔπειτα ἀπὸ μία φωτιὰ σὲ τέμενος τῆς Κομοτηνῆς. Ὀρθὴ βεβαίως καὶ ἡ ἀπόφαση τοῦ Δήμου νὰ προβεῖ στὴν "ἐπανεξέταση" τοῦ θέματος. Μία πρόταση, χωρὶς κανένα οὐσιαστικὸ νόημα, ποὺ ἀποτελεῖ μία ἔκφραση ραγιαδισμοῦ καὶ ὀσφυοκαμπτικῆς συμπεριφορᾶς πρὸς ἕνα γειτονικὸ κράτος τὸ ὁποῖο καθημερινῶς προκαλεῖ, ἀμφισβητεῖ τὰ σύνορά μας,, προετοιμάζει δυσάρεστες καταστάσεις στὴν Θράκη καὶ τὸ Αἰγαῖο, οἰκειοποιεῖται τὴν ἱστορία τῆς Ἰωνίας … Τὸ ἐκπληκτικὸ εἶναι ὅτι ἡ ὅλη ἐκδήλωση θὰ ἦτο μονομερὴς χωρὶς ἀντίστοιχη ἐπίσημη τουρκικὴ ἐκπροσώπηση. Ἡ ἔκφραση τῆς ὑποτέλειας στὸν μέγιστο βαθμό. Πρόκειται γιὰ μία ἀκόμα ἐνέργεια ἐντυπωσιασμοῦ ἐκ μέρους αὐτῆς τῆς λεγόμενης Μ.Κ.Ο. «ΕΛΑΙΑ», ποὺ στὴν οὐσία εἶναι μία καθαρῶς παρεκκλησιαστικὴ ὀργάνωση, τὰ μέλη τῆς ὁποίας ὑπακούουν καὶ καθοδηγοῦνται ἀπὸ ἕνα συντοπίτη ἁγιορείτη "πνευματικὸ πατέρα", ὁ ὁποῖος τελευταίως ἔχει ἀναπτύξει καὶ περίεργες σχέσεις μὲ τὸ Πατριαρχεῖο Ρωσίας μὲ ἀνταλλαγὲς δώρων, ἐκδόσεων καὶ εἰκόνων. Φυσικὰ ἡ ἁρμόδια ἐπιτροπὴ τοῦ Δήμου σὲ καμία περίπτωση δὲν πρέπει νὰ δώσει συνέχεια στὴν παραπάνω ὑπόθεση, καὶ νὰ εἶναι ἰδιαιτέρως προσεκτικὴ στὶς τοποθετήσεις καὶ τὶς ἀποφάσεις της, ἐξετάζοντας μὲ τὴν δέουσα προσοχὴ καὶ σοβαρότητα προτάσεις, ποὺ κατὰ καιροὺς ὑποβάλλονται ἀπὸ πολιτικὲς καὶ θρησκευτικὲς ὀργανώσεις, πολιτιστικοὺς συλλόγους, Μ.Κ.Ο. καὶ ἰδίως ἀπὸ διάφορες κινήσεις πολιτῶν, ἔχοντας πάντα ὡς γνώμονα ὅτι ἡ Δημοτικὴ ἀρχὴ ἐκφράζει καὶ ἐκπροσωπεῖ ὅλους τοὺς δημότες τῆς πόλεως».

Συνέδριον εἰς Βιέννην μὲ θέμα τὰς διακρίσεις εἰς βάρος τῶν χριστιανῶν

Τὰ τελευταῖα ἔτη εἶναι ἐμφανὲς ὅτι προστατεύονται μόνον οἱ μειονότητες καὶ δὲν δίδεται καμία σημασία εἰς τὰ ὅσα διαπράττονται ἐναντίον τῶν χριστιανῶν. Ἡ καταστροφικὴ ἐπέλασις τοῦ Ἰσλάμ, ἀλλὰ καὶ ἄλλες συγκυρίες ἀφύπνισαν τὸν Ὀρθόδοξον κόσμον, ὥστε πλέον νὰ ἀρχίση ἐπιτέλους νὰ συζητῆται καὶ ἡ προσπάθεια τῶν πιστῶν νὰ διαφυλαχθοῦν συνασπισμένοι ἀπὸ τοὺς ποικίλους παράγοντες ποὺ βάλλουν ἐναντίον των. Τέτοιες συζητήσεις ἔλαβαν χώραν εἰς τὸ συνέδριον τοῦ ΟΑΣΕ. Ἀναλυτικῶς κατὰ τὸ δημοσίευμα τοῦ mospat τῆς 19ης Μαΐου 2015:

«Συνέδριο γιὰ τὴν ἀποτροπὴ καὶ καταπολέμηση τῆς μισαλλοδοξίας σὲ βάρος τῶν χριστιανῶν μὲ ἔμφαση σὲ ἐγκλήματα κινούμενα ἀπὸ τὸ μῖσος, τὸν ἀποκλεισμὸ ἀπὸ τὴν κοινωνία, τὴν περιθωριοποίηση καὶ τὴν καταπάτηση δικαιωμάτων πραγματοποιήθηκε στὶς 18 Μαΐου 2015 στὴ Βιέννη. Στὸ συνέδριο τὸ ὁποῖο διεξάχθηκε ὑπὸ τὴν αἰγίδα τοῦ Γραφείου τοῦ ΟΑΣΕ γιὰ δημοκρατικοὺς θεσμοὺς καὶ ἀνθρώπινα δικαιώματα ἔλαβαν μέρος ἐκπρόσωποι τῶν κρατῶν-μελῶν τοῦ ΟΑΣΕ, τῶν θρησκευτικῶν κοινοτήτων καὶ ἄλλων μὴ κυβερνητικῶν ὀργανώσεων… Στὴν ὁμιλία του ὁ Πρωθιέρας Βσέβολοντ Τσάπλιν ἀναφέρθηκε σὲ σειρὰ προβλημάτων, τὰ ὁποῖα ἀντιμετωπίζουν οἱ χριστιανικὲς κοινότητες στὴν περιοχὴ τοῦ ΟΑΣΕ. Μεταξὺ αὐτῶν συγκαταλέγονται ἡ βεβήλωση τῶν σεβομένων ἀπὸ τοὺς χριστιανοὺς ἀντικειμένων καὶ συμβόλων, ἡ γλώσσα ἔχθρας ἔναντι τῶν χριστιανῶν, ἡ ἐπιθετικὲς προκλήσεις τῆς μαχόμενης ἐκκοσμικεύσεως, «ἡ μισαλλοδοξία ἐν ὀνόματι τῆς ἀνεξιθρησκίας». Σύμφωνα μὲ τὸν ὁμιλητὴ τὰ ἐν λόγῳ προβλήματα ἀνέκυψαν, διότι πολλοὶ δὲν θέλουν οἱ χριστιανοὶ νὰ ἀνακτήσουν καὶ νὰ ἐνισχύσουν τὴν ἐπιρροή τους ἐπὶ τῶν κοινωνικῶν ἐξελίξεων… Ὁ ὁμιλητὴς κάλεσε σὲ συστημικὴ ἀνάλυση τῶν προβλημάτων σχετιζομένων μὲ τὴ διάκριση καὶ τὴ μισαλλοδοξία σὲ βάρος τῶν χριστιανῶν καὶ στὴν ἀνάληψη δεσμεύσεως ἐκ μέρους τῶν κρατῶν-μελῶν τοῦ ΟΑΣΕ γιὰ τὴν ἐπίλυση τῶν εἰρημένων προβλημάτων.

Ὁ Διευθυντὴς τοῦ Τομέα Ἀνθρωπιστικῆς Συνεργασίας καὶ Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων τοῦ Ὑπουργείου Ἐξωτερικῶν τῆς Ρωσίας κ. Ἀ. Βίκτορωφ στὴν παρέμβασή του τόνισε: «Ἀρχίζοντας ἀπὸ τὸ προηγούμενο συνέδριο τοῦ ΟΑΣΕ ὑψηλοῦ ἐπιπέδου στὴ Ρώμη τὸ 2011 ὁ ὀργανισμὸς ὁλοένα καὶ περισσότερα συνειδητοποιοῦσε ὅτι ὁ χριστιανισμὸς μὲ τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσιά του καθὼς καὶ οἱ ὀπαδοί του ὑφίστανται διώξεις, διακρίσεις καὶ δέχονται βία καὶ στὶς χῶρες τοῦ ΟΑΣΕ. Μάλιστα ἐμφανίσεις τῆς μισαλλοδοξίας καὶ διακρίσεως καταγράφηκαν ἀκόμα καὶ σὲ χῶρες-μέλη τοῦ ΟΑΣΕ ὅπου οἱ χριστιανοὶ ἀποτελοῦν πλειοψηφία». Ὁ Ἱερέας Δημήτριος Σαφόνωφ παρέθεσε παραδείγματα καταπατήσεως δικαιωμάτων τῶν πιστῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Οὐκρανίας: καταλήψεις Ἱερῶν Ναῶν ἀπὸ τοὺς σχισματικούς, πιέσεις σὲ βάρος τῶν Ἱερέων κ.ἄ. Ἐπίσης τόνισε τὴν δεινότατη θέση τῶν χριστιανῶν στὴ Μέση Ἀνατολὴ καὶ τὴν Βόρεια Ἀφρική, καλώντας τὸν ΟΑΣΕ νὰ θέσει σὲ προτεραιότητα τοῦ ἔργου του τὴν προστασία τῶν δικαιωμάτων τῶν χριστιανῶν καὶ νὰ λάβει ὑπόψη τὴ θέση τῶν χριστιανῶν στὶς σχέσεις μὲ τὶς χῶρες τῆς περιοχῆς. Ἡ κ. Ἀγκάπωβα ἐπίσης ἐπέστησε τὴν προσοχὴ τῶν παρισταμένων στὶς ταλαιπωρίες τῶν χριστιανῶν στὴ Μέση Ἀνατολή, τὴ Βόρεια Ἀφρικὴ καθὼς καὶ στὶς νοτιοανατολικὲς περιοχὲς τῆς Οὐκρανίας».

Ἡ ἀξιοποίησις τῆς Ἀρχιεπισκοπικῆς περιουσίας

Τὸ ζήτημα τῆς ἀξιοποιήσεως τῆς ἐκκλησιαστικῆς περιουσίας ἔχει ἀνοίξει ἐδῶ καὶ πολλὲς ἡμέρες μετὰ ἀπὸ δηλώσεις τοῦ Μακ. Ἀρχ. Ἀθηνῶν κ. Ἱερωνύμου. Ἤδη ὁ Ο.Τ. εἰς τὸ φύλλον τῆς 8ης Μαΐου 2015 εἰς τὸ ἄρθρον «Ποῖος θὰ ἀξιοποιήση τὴν ἐκκλησιαστικὴν περιουσίαν;» καὶ εἰς τὸ φύλλον τῆς 22ας Μαΐου 2015 εἰς τὸ «Μελίκρατον καὶ Κυκεών», ἐδημοσίευσεν εἰδήσεις σχετικῶς μὲ πρόσωπα φερόμενα ἀπὸ δημοσιεύματα ὡς ἐμπλεκόμενα. Τὸ ἀκόλουθον νεώτερον δημοσίευμα ἐπιβεβαιώνει τὰ προηγούμενα καὶ καταδεικνύει ὅτι τὸ ζήτημα τῆς ἀξιοποιήσεως προχωρεῖ ἀκάθεκτον. Παραθέτομεν μέρος τοῦ σχετικοῦ ἄρθρου τῆς ἐφημερίδος «Κεφάλαιο» τῆς 23ης Μαΐου 2015:

«Ὁλομόναχος μοιάζει στὴν κόντρα του μὲ τὴν Ἐκκλησία ὁ κοινοβουλευτικὸς ἐκπρόσωπος τοῦ ΣΥΡΙΖΑ, Νίκος Φίλης, καὶ ἔτσι καὶ εἶναι. Καί, ὅπως λέγεται, ὑπάρχει σοβαρὸς λόγος. «Τὴν ὥρα ποὺ κοντραριζόταν μὲ τὴν Ἀρχιεπισκοπὴ γιὰ τὸ σκήνωμα τῆς Ἁγίας Βαρβάρας, τὸ Μαξίμου καὶ ἡ Ἐκκλησία συζητοῦσαν καὶ συνεχίζουν νὰ συζητοῦν γιὰ κάποια θέματα "κοινοῦ" ἐνδιαφέροντος»… Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ πεδία προσέγγισης τῶν δύο πλευρῶν εἶναι αὐτὸ τῆς ἀξιοποίησης τῆς περιουσίας τῆς «Ἑταιρείας Ἀξιοποίησης Ἐκκλησιαστικῆς Ἀκίνητης Περιουσίας ΑΕ.» (ΕΑΕΑΠ).

Τὰ πρὸς ἀξιοποίησιν ἀκίνητα

Ἡ ἑταιρεία, στὴν ὁποία μετέχουν μὲ 50% ἡ Ἱερὰ Ἀρχιεπισκοπὴ Ἀθηνῶν καὶ 50% τὸ ἑλληνικὸ Δημόσιο, ἔχει στόχο νὰ διαχειρίζεται ἀκίνητα τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν ὑψηλῆς ἀξίας, τὰ ὁποῖα θὰ εἰσφέρει ἡ Ἐκκλησία πρὸς ἐκμετάλλευση μὲ τὸ μοντέλο τῆς μακροχρόνιας μίσθωσης. Ἀκίνητα, δηλαδή, ὅπως τὰ 83 στρέμματα στὴ Βουλιαγμένη, ἐκεῖ ὅπου σήμερα βρίσκεται τὸ Ὀρφανοτροφεῖο, περιοχὴ ποὺ ἐφάπτεται τοῦ ξενοδοχειακοῦ συγκροτήματος τοῦ Ἀστέρα καὶ ἡ ὁποία ἀποτελοῦσε πόθο ὅλων τῶν ὑποψήφιων ἀγοραστῶν του. Ἢ ὅπως τὰ 1.200 στρέμματα τῆς Φασκομηλιᾶς, ποὺ ἐκτείνονται στὴν παραθαλάσσια περιοχὴ ἀπὸ τὴ Λίμνη τῆς Βουλιαγμένης ἕως τὴ Βάρκιζα….

Αἱ καλαὶ σχέσεις τοῦ Σεβ. Μητρ. Νέας Ἰωνίας

Στὸ πενταμελὲς διοικητικὸ συμβούλιο τῆς ἑταιρείας τὸ Δημόσιο ἔχει δύο μέλη. Καί, ἐπειδὴ τὸ θέμα τῆς ἀξιοποίησης ἔχει καθυστερήσει, κυβέρνηση καὶ Ἀρχιεπισκοπὴ θέλουν, καθένας γιὰ τοὺς δικούς του λόγους, νὰ προχωρήσει… Καθὼς στὸ παιχνίδι ἔχουν ἐμπλακεῖ οἱ μεγαλύτεροι ἐλεγκτικοὶ οἶκοι, ὅπως ἡ Grant Thornton καὶ ἡ PWC. Βεβαίως, τὸ παιχνίδι παίζεται σὲ ὑψηλὸ ἐπίπεδο ἐπιχειρηματικῶν συμφερόντων καθὼς πρόεδρος τῆς ἑταιρείας εἶναι ὁ κ. Σουρέτης, διευθύνων σύμβουλος τῆς Intrakat τοῦ ὁμίλου Κόκαλη. Ὁ κ. Σουρέτης χαίρει τῆς ἐκτίμησης τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, καὶ ἰδιαιτέρως, τοῦ μητροπολίτη Γαβριήλ, τοῦ στενότερου συνεργάτη του, ὁ ὁποῖος διατηρεῖ πολὺ καλὲς σχέσεις καὶ μὲ τὴ νέα κυβέρνηση, μέσῳ τοῦ Ὑπουργοῦ Ἐπικρατείας, Νίκου Παππᾶ…

Ἡ ἑταιρεία ἐκτιμητῶν

Καί, φυσικά, δὲν λείπει ἀπὸ τὴν ὑπόθεση καὶ ἡ Proprius, ἡ ἑταιρεία συμβούλων καὶ ἐκτιμητῶν ἀκινήτων. Στελέχη τῆς ὁποίας θυμίζουμε ὅτι συμμετέχουν καὶ στὸ ΤΑΙΠΕΔ. Καὶ ἡ ὁποία ἔχει στενὲς σχέσεις μὲ μεγάλους ὁμίλους real estate, ὅπως, γιὰ παράδειγμα, τὴ Lamda Development, τῆς ὁποίας ὑπῆρξε σύμβουλος στὴν ὑπόθεση τοῦ Ἑλληνικοῦ…

Πολλαὶ προτάσεις ἀξιοποιήσεως

Πάντως, ἀπὸ ὅ,τι φαίνεται, τὸ πρῶτο τέστ θὰ εἶναι τὸ παρακείμενο στὸν Ἀστέρα «φιλέτο». Γιὰ τὸ ὁποῖο ἔχουν ἐνδιαφερθεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς ὑποψηφίους γιὰ τὸ συγκρότημα, Ρῶσοι, Ἄραβες, καθὼς καὶ Ἕλληνες ἐφοπλιστές… Ὡστόσο, τὰ πράγματα δὲν θὰ εἶναι καὶ τόσο ἁπλά. Δεδομένου ὅτι ἕνα μέρος τοῦ ἀκινήτου εἶναι δασικό. Καὶ προβλέπω πάλι προβλήματα μὲ ΕΣΧΑΔΑ κ.λπ...».

Δημοσιεύματα ἐπιβεβαιώνουν τὸν «Ο.Τ.» ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Μόσχας ἀναπτύσσει συμμαχίας εἰς τὰ Βαλκάνια

Εἰς τὸν φύλλον τοῦ «Ο.Τ.» τῆς 15ης Μαΐου 2015 ἐδημοσιεύσαμε σχολιασμένην εἴδησιν μὲ τίτλον «Ἐπέκτασις τῆς ἐπιρροῆς τοῦ Πατρ. Μόσχας εἰς τὰ Βαλκάνια», εἰς τὴν ὁποίαν συνδυάζοντας πληροφορίες ἐκθέσαμε ἐν περιλήψει ὅτι: τὸ σχέδιον τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας διὰ τὴν ἀποφυλάκισιν τοῦ Σεβ. Ἀρχ. Ἀχρίδος κ. Ἰωάννου καὶ τὴν ἐσπευσμένην παρουσίαν του εἰς συνέδριον μεγάλης δημοσιότητος εἰς Ἀθήνας, ἀλλὰ καὶ ἡ γενναιόδωρος πρᾶξις νὰ χαρίση τόμους εἰς τὴν βιβλιοθήκην τῆς Ἀρχ. Ἀλβανίας, ἦταν νὰ ἀναπτύξη συμμαχίες εἰς τὰ Βαλκάνια καὶ σφαῖρες ἐπιρροῆς. Ὀλίγες ἡμέρες ἀργότερα, οἱ ἐκτιμήσεις μας ἐπεβεβαιώθησαν τόσον μὲ ἀνάρτησιν τοῦ ekklisiaonline τῆς 18ης Μαΐου 2015, ἡ ὁποία καταγράφει τὶς νέες ἐνέργειες τοῦ Μόσχας εἰς τὴν περιοχήν, ὅσον καὶ μὲ δημοσίευμα τῆς ἐφημερίδος «Ἀξία» τῆς 23ης Μαΐου 2015 ἀλλὰ καί ἀπὸ ἄρθρον τῆς Βραδυνῆς τῆς 24ης Μαΐου 2015, ἡ ὁποία θίγει τά ἴδια ζητήματα μέ τήν «Ἀξία». Τὸ πρακτορεῖον εἰδήσεων ekklisiaonline ὑπογραμμίζει τὴν προσπάθειαν τοῦ Πατρ. Μόσχας διὰ τὴν ἐπίλυσιν τοῦ σχίσματος εἰς τὰ Σκόπια, ἀλλὰ καὶ τὶς ἐπαφὲς μὲ τὴ Βουλγαρίαν. Ἡ «Ἀξία» ἀναφέρεται καὶ αὐτὴ εἰς τὸ ζήτημα τῶν Σκοπίων, τὴν δωρεὰν πρὸς τὴν Ἀρχ. Ἀλβανίας, ἀλλὰ καὶ τὴν παρουσίαν τῶν Ρώσων εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος. Ποία ἆραγε ἡ ἑπομένη κίνησις εἰς τὴν σκακιέρα; Προβλέπομεν ἐπαφὲς μὲ τὴν Ἑλλάδα.

Συμφώνως πρὸς τὸ ekklisiaonline:

«Ἡ ρωσικὴ ἐκκλησία ἐδῶ καὶ ἀρκετὸ χρονικὸ διάστημα ἔχει δείξει πὼς ἐνδιαφέρεται ἐντόνως γιὰ τὰ δρώμενα στοὺς σχισματικοὺς τῆς πΓΔΜ. Δὲν ἔφτανε ἡ παρέμβαση τοῦ Μητροπολίτη Βολοκολὰμσκ Ἱλαρίωνα, μὲ τὴν ὁποία ἀπελευθερώθηκε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Ἀχρίδος Ἰωάννης, καθὼς καὶ ἡ φιλοξενία του στὴ Ρωσία, ἦρθε πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες καὶ ἡ παρέμβαση τοῦ Πατριάρχη Μόσχας σὲ συνάντησή του μὲ τὸν Πρόεδρο τοῦ γειτονικοῦ μας κρατιδίου, κατὰ τὴν ὁποία τόνισε τὴν ἀνάγκη νὰ καταβληθοῦν προσπάθειες γιὰ τὴν ἐπίλυση τοῦ κανονικοῦ καθεστῶτος τῆς Ὀρθοδοξίας στὴ χώρα: "Πρέπει νὰ προχωρήσουμε σταδιακὰ στὴν ἀντιμετώπιση αὐτοῦ τοῦ ζητήματος καὶ νὰ τὸ ἐπιλύσετε εἰρηνικά, χωρὶς συγκρούσεις, μὲ βάση κανονικὴ "- εἶπε ὁ Πατριάρχης. Ὁ Πατριάρχης Μόσχας ἔστειλε ἀντιπροσωπία στὴ Βουλγαρία μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Μητροπολίτη Νίζνι Νόβγκοροντ καὶ Ἀρζαμᾶς Γεώργιο προκειμένου νὰ συμμετάσχει στοὺς ἑορτασμοὺς τῶν Ἁγίων Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου (11 Μαΐου). Τὴν ἴδια περίοδο στὴ Βουλγαρία βρέθηκε καὶ ὁ ἐπικεφαλῆς τῶν σχισματικῶν τῶν Σκοπίων. Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος τῆς «Μακεδονικῆς Ἐκκλησίας» Στέφανος μάλιστα συλλειτούργησε (;) μὲ τὸν Πατριάρχη Βουλγαρίας Νεόφυτο, ὅπως φαίνεται στὶς φωτογραφίες! Ὁ κ. Στέφανος κλήθηκε ἀπὸ τὴν Βουλγαρικὴ Ἀκαδημία Ἐπιστημῶν στὴ χώρα».

Συμφώνως πρὸς τὴν ἐφ. «Ἀξία»:

«Πρόσφατα ὁ πατριάρχης Μόσχας συναντήθηκε στὴ Μόσχα μὲ τὸν Πρόεδρο τῶν Σκοπίων Γκιόργκε Ἰβάνοφ παρισταμένου καὶ τοῦ ὑπερδραστήριου καὶ πανταχοῦ παρόντος προέδρου τοῦ Τμήματος Ἐξωτερικῶν Ἐκκλησιαστικῶν Σχέσεων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας μητροπολίτη Βολοκολὰμσκ Ἱλαρίωνος Ἀλφέγιεφ, τοῦ ἐπονομαζόμενου καὶ κόκκινου Κίσινγκερ. Ὁ ὁποῖος πρὸ ἡμερῶν εἶχε βρεθεῖ στὰ Σκόπια ὕστερα ἀπὸ μία σύντομη ἐπίσκεψή του στὸ Ἅγιον Ὄρος καὶ μετέσχε τῶν παρασκηνιακῶν ἐνεργειῶν γιὰ τὴν ἀπελευθέρωση τοῦ ἀρχιεπισκόπου Ἀχρίδος καὶ μητροπολίτη Σκοπίων Ἰωάννη Βρανισκόφσκι. Τὴν ἴδια στιγμὴ καὶ στὴ γειτονικὴ Ἀλβανία παρατηρεῖται ὑπερδραστηριοποίηση τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας γεγονὸς ποὺ προκαλεῖ τὸ ἐνδιαφέρον καὶ τὴ συγκρατημένη ἀνησυχία τοῦ ἀρχιεπισκόπου Τιράνων καὶ πάσης Ἀλβανίας Ἀναστασίου Γιαννουλάτου Ἡ παρουσία τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας στὴ μαρτυρικὴ Ἀλβανία καὶ ἰδιαίτερα στὶς ἑλληνόφωνες περιοχὲς τῆς Βορείου Ἠπείρου ἔγινε μὲ τὴν ἀφορμὴ δωρεᾶς 36 τόμων τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐγκυκλοπαίδειας πρὸς τὴ βιβλιοθήκη τῆς ἱερατικῆς Σχολῆς Δυρραχίου. Ἡ δωρεὰ ἀνακοινώθηκε ὡς προσωπικὴ ἐνέργεια τοῦ πατριάρχη Μόσχας καὶ οἱ τόμοι δωρίθηκαν ἀπὸ τὸν Ρῶσο πρέσβη στὴν Ἀλβανία, γεγονὸς ποὺ καταδεικνύει τὴ στήριξη ποὺ παρέχει στὶς ἐνέργειες τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας ὁ Πρόεδρος τῆς Ρωσίας. Οἱ συνεχεῖς παρουσίες ἀξιωματούχων τοῦ Πατριαρχείου Μόσχας στὴν Ἀλβανία ἀλλὰ καὶ στὴν εὐρύτερη περιοχὴ τῶν Βαλκανίων μὴ ἐξαιρουμένου τοῦ Ἁγίου Ὄρους…».

Μεγάλη διαμάχη διὰ τὸ ζήτημα τοῦ εἰς Καβάλαν μνημείου

Εἰς τὸ περασμένον φύλλον ἐδημοσιεύσαμε τὴν ἐπίσημον ἀνακοίνωσιν τῆς Ἱ. Μ. Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου, καθὼς καὶ μέρος τῶν δηλώσεων τοῦ Γ. Γ. Θρησκευμάτων κ. Γ. Καλατζῆ, οἱ ὁποῖες εὑρίσκοντο εἰς ἀπόλυτον ἀντίθεσιν, μὲ τὸν Γ. Γραμματέα νὰ θεωρῆ ἀπαραίτητον τὸ μνημεῖον διὰ τοῦ Ἑβραίους θύματα τῶν Ναζιστῶν καὶ τὴν Ἱ. Μητρόπολιν ὄχι. Εἰς τὸ μεσολαβῆσαν διάστημα αἱ ἐξελίξεις «πῆραν» «φωτιά», μὲ πλῆθος δημοσιευμάτων νὰ βλέπουν τὸ φῶς τῆς δημοσιότητος.

Εἰς τὸ ζήτημα καὶ ὁ Σεβ. Μητρ. Δημητριάδος

Πολλὰ ἀπὸ αὐτά, προκειμένου νὰ ὁδηγήσουν εἰς ἀπομόνωσιν τὴν Ἱ. Μ. Φιλίππων, κατέδειξαν ὅτι τὴν στάσιν τοῦ Γ. Γραμματέως ἀκολουθοῦν καὶ ἄλλοι Ἀρχιερεῖς, ὡς ὁ Σεβ. Μητρ. Δημητριάδος, ὁ ὁποῖος ἦτο ὁ κεντρικὸς ὁμιλητὴς εἰς ἐκδήλωσιν διὰ τὴν μνήμην τῶν Ἑβραίων εἰς ἄλλην Ἐπαρχίαν, τὴν τῆς Λαρίσης. Συμφώνως πρὸς δημοσίευμα τοῦ proininews.gr τῆς 20ῆς Μαΐου 2015: «Τὴν Τρίτη 27 Ἰανουαρίου 2015 στὴ Λάρισα, τιμήθηκε μὲ μία λαμπρὴ ἐκδήλωση ἡ «Ἐθνικὴ ἡμέρα μνήμης τῶν Ἑλλήνων Ἑβραίων Μαρτύρων καὶ ἡρώων τοῦ Ὁλοκαυτώματος»… Σκοπὸς λοιπὸν αὐτοῦ τοῦ σημειώματος εἶναι νὰ ἀναδείξῃ τὸ γεγονός, ποὺ γιὰ τὸν γράφοντα ἔχει κεφαλαιώδη σημασία καὶ συμβολισμόν, ὅτι κεντρικὸς ὁμιλητὴς εἰς τὴν ἐκδήλωσιν τῆς Λαρίσης ἦτο ὁ Μητροπολίτης Δημητριάδος καὶ Ἁλμυροῦ Ἰγνάτιος.

Ἡ ἀπάντησις τοῦ Σεβ. Μητρ. Φιλίππων

Ἡ τοπικὴ ἐφημερὶς «Νέα Ἐγνατία Καβάλας» ἐπέκρινε τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου κ. Προκόπιον διὰ τὸ ἀνακοινωθέν, πρᾶγμα ποὺ ὡδήγησε τὸν Σεβασμιώτατον νὰ ἀποστείλη τὴν ἀκόλουθον ἐπιστολήν:

«Ἀγαπητοί μου, μετὰ τὴν πολυτρόπως ἐκδηλωθεῖσα ἀπαξιωτικὴν συμπεριφορὰν εἰς τὸ ἔντυπον μέσον τοῦ Ὁμίλου σας («Νέα Ἐγνατία: ἄρθρα, σχόλια καὶ γιὰ πρώτη φορὰ σκιτσογράφημα Κληρικοῦ, μὲ διάσημα Ἀρχιερέως προσομοιάζοντος τοῦ ἐπιχωρίου Ἐπισκόπου), μετὰ τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ Γραφείου Ὀρθοδόξου Μαρτυρίας τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως, τὸ ὁποῖον ἐδημοσιοποιήθηκε ὡς συμμετοχὴ εἰς τὸν διάλογον περὶ τοῦ Μνημείου Ὁλοκαυτώματος τῶν Ἑβραίων τῆς πόλεως Καβάλας, θέλω νὰ σᾶς εὐχαριστήσω γιὰ τὰ εἰς τὸ πρόσωπόν μου γραφόμενα. Προφανὴς εἶναι ἡ ἄνεσις ποὺ ἐξασφαλίζει ἡ ἰδιότητα τοῦ ἰδιοκτήτου μέσων εὐρείας ἐνημερώσεως καὶ ὁ χαρακτήρας τοῦ κατακρίνοντος κριτοῦ (κήνσορα - τιμητοῦ). Τοῦτο μόνο ἐπισημειώνω καὶ ἐρωτῶ. Αὐτὰ ὑπαγορεύει ὁ σεβασμὸς τῆς προσωπικότητος καὶ τῶν ἀπόψεων τοῦ κάθε Φορέως ἢ πολίτου, ὁ ὁποῖος ἐπιθυμεῖ νὰ διατυπώνει τὶς θέσεις του; Τὸ ἐρώτημά μου εἶναι ρητορικόν. Δὲν θὰ ἐπανέλθω εἰς τὸ θέμα ποὺ διατηρεῖ ἡ ἐφημερίδα σας. Ἐσεῖς ἠμπορεῖτε νὰ γράφετε, καθὼς καὶ ἀπεριόριστο χῶρο καὶ χρόνο γραφῆς διαθέτετε καί, κατὰ παγίαν τακτικήν, ἔχετε πάντοτε τὸν τελευταῖον λόγον».

Ἡ ἀντιπρότασις τῆς Ἱ. Μ. Φιλίππων

Ἐνῶ ἡ ἐφημερὶς ἁπλῶς ἀνταπήντησε ὅτι ἀφήνει τὸ ζήτημα εἰς τὴν ἐλευθέραν κρίσιν τῶν πολιτῶν, ὁ Σεβασμιώτατος δὲν ἐκρύβη ὑπὸ τὰ σχήματα, ἀλλὰ συνέχισε νὰ δίδη ἀπαντητικὸν λόγον ὅπου αὐτὸ ἐκρίθη ἀπαραίτητον. Εἰς δήλωσίν του εἰς τοπικὸν τηλεοπτικὸν δίαυλον προτείνε νὰ στηθῆ κοινὸν μνημεῖον δι' ὅλα τὰ θύματα τοῦ Ναζισμοῦ καὶ ὄχι ἀποκλειστικὰ καὶ μόνον διὰ τοὺς Ἑβραίους, ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ «Σερραϊκὸν Θάρρος».

Ἡ ὑπαναχώρησις τῆς Δημάρχου Καβάλας

Ἡ Δήμαρχος κ. Τσανάκα μετὰ τὴν παρέμβασιν τοῦ Κεντρικοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Συμβουλίου Ἑλλάδος ἤλλαξε τὴν ἀρνητικήν της στάσιν καὶ ἀπεφάσισε νὰ τακτοποιήση τὸ ζήτημα. Διαφωτιστικὸν εἶναι τὸ δημοσίευμα τῆς «Νέας Ἐγνατίας Καβάλας» τῆς 22ας Μαΐου 2015: «Ἡ ἐκδήλωση θὰ γίνει ὅπως ἀκριβῶς προγραμματίστηκε ἀπὸ τὸν κ. Λυχούνα (Ἀντιδήμαρχος Πολιτισμοῦ καὶ Κοινωνικῶν Ὑποθέσεων) καὶ ὅπως ἔχουμε ὑποσχεθεῖ», διεμήνυσε πρὸς πᾶσαν κατεύθυνσιν ἡ δήμαρχος Καβάλας… Τέλος, ἡ δήμαρχος Καβάλας ἠρνήθη νὰ σχολιάση τὴν ἀνακοίνωσιν τοῦ Γραφείου Ὀρθοδόξου Μαρτυρίας τῆς Ἱερᾶς Μητρόπολης Φιλίππων, Νεαπόλεως καὶ Θάσου ὡς πρὸς τὸ Ἑβραϊκὸν Μνημεῖον: «Ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κρίνω τὴν Ἱερὰ Μητρόπολη γιὰ τὴν ἐπιστολὴ ποὺ ἔστειλε. Ὁ καθένας μας ξέρει τί λέει καὶ πότε τὰ λέει. Ἐγὼ δὲ μπορῶ νὰ ὑπαγορεύσω στὴν Ἱερὰ Μητρόπολη τί θὰ πεῖ, ὅπως καὶ ἡ Ἱερὰ Μητρόπολη δὲν ἔχει ἀνακατευτεῖ ποτὲ σὲ θέματα τοῦ δήμου...».

Ἡ ἀντεπίθεσις τῆς «Νέας Ἐγνατίας»

Εἰς τὸ ἴδιον φύλλον ἡ ἐφημερὶς «Νέα Ἐγνατία Καβάλας», διὰ νὰ πολεμήση τοὺς ἀντιτιθεμένους εἰς τὸ μνημεῖον, δημοσιεύει κείμενον ἑνὸς Δρ. Πασχάλη Πασχαλίδη (Καβαλιώτης δικηγόρος ποὺ ἐργάζεται εἰς τὸ Λουξεμβοῦργον ὡς Εἰσηγητὴς (referendaire) τοῦ Πρώτου Γενικοῦ Εἰσαγγελέως Melchior Wathelet εἰς τὸ Δικαστήριον τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως) μὲ τὸ ὁποῖον διαμαρτύρεται διὰ τὴν ἀναβολὴν τῶν Ἀποκαλυπτηρίων τοῦ μνημείου. Συγκεκριμένως ἀναφέρονται μεταξὺ ἄλλων τὰ ἀκόλουθα:

«…ὁ κ. Μητροπολίτης εἶναι δημόσιος ὑπάλληλος καὶ ἡ δὲ Μητρόπολη συνιστᾶ –δυστυχῶς Νομικὸ Πρόσωπο Δημοσίου Δικαίου, δηλαδὴ κομμάτι τοῦ κράτους… Ἡ ἀνακοίνωση τοῦ Γραφείου Ὀρθοδόξου Μαρτυρίας τῆς Μητρόπολης ἦταν λιγότερο χοντροκομμένη, ἀλλὰ ἐξίσου ἐπικίνδυνη… Τὸ κερασάκι στὴν τούρτα ἦταν οἱ δηλώσεις τοῦ Μητροπολίτη κ. Προκοπίου στὸ ΕΝΑ Channel παρέχοντας πλήρη κάλυψη στὴν ἀνακοίνωση τοῦ Γραφείου Ὀρθοδόξου Μαρτυρίας. Πρῶτον, κωλύεται νὰ χρησιμοποιήσει τὸν ὅρο «Ἕλληνες Ἑβραῖοι»… Ἂν διαφωνεῖ, μπορεῖ κάλλιστα νὰ παραιτηθεῖ ἢ νὰ ζητήσει δημόσια τὸ χωρισμὸ Κράτους καὶ Ἐκκλησίας... Γι' αὐτὸ καὶ ἄλλωστε προτιμᾶ τὸ μνημεῖο ποὺ βρίσκεται στὸ ἑβραϊκὸ νεκροταφεῖο καὶ ποὺ δὲν τὸ βλέπει ποτὲ καὶ κανεὶς ἀπὸ ἕνα δημόσιο μνημεῖο, ποὺ θὰ τὸ βλέπουν ὅλοι καὶ θὰ θυμίζει τὴν ἱστορία τῆς πόλης… Δεύτερον, ἀντιπροτείνει ἕνα γενικὸ μνημεῖο γιὰ ὅλα τὰ θύματα τοῦ Πολέμου, ὥστε καὶ πάλι νὰ μὴ φαίνονται οἱ Ἑβραῖοι τῆς πόλης μας… Εἶναι ἡ ἴδια λογική, μὲ τὴν ὁποία καταστράφηκαν τὰ ταφικὰ μνημεῖα τῶν γονέων τοῦ Μοχάμεντ Ἀλὶ στὸ κέντρο τῆς πόλης. Τρίτον καὶ χειρότερο, μᾶς παροτρύνει νὰ ἠρεμήσουμε, γιατί «δὲν εἶναι τόσο σπουδαῖο τὸ θέμα». Ἴσως δὲν ἔπρεπε νὰ ἔχω ὑπερβολικὲς ἀπαιτήσεις ἀπὸ ἕνα ἄνθρωπο τῆς δικῆς του γενιᾶς, ποὺ δὲ μεγάλωσε στὴν Ἑλλάδα ἐντὸς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης…».

Εἶναι ἐμφανὲς εἰς τὴν ἐπιστολὴν τοῦ κ. Πασχαλίδη ἡ ἀπαξιωτικὴ καὶ χλευαστικὴ γλῶσσα, ποὺ χρησιμοποιεῖ (ἀρκετὰ τὰ περικόψαμε δι' εὐνοήτους λόγους), ὅπως ἐπίσης καὶ ἡ ἀφομοίωσίς του πρὸς τὰ ἰδεώδη τῆς Δύσεως, ἀφοῦ τὸ μαρτυρεῖ ὁ ἴδιος ὅτι εἶναι γόνος τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης καὶ ὄχι τῆς Ἑλλάδος μὲ τὴν ὑπερτρισχιλιετῆ ἱστορίαν. Ὁ δυτικὸς πολιτισμὸς τὸν ἐνέπνευσε νὰ ἔχη αὐτὸν τὸν σεβασμὸν εἰς τὴν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν; Ἠγωνίσθη ποτὲ ὁ ἴδιος διὰ τὸ στήσιμον μνημείου Ἑλλήνων πεσόντων εἰς τὰς πρωτευούσας τῆς Εὐρώπης; Ἀφοῦ ὑπάρχει μνημεῖον εἰς τὸ ἑβραϊκὸν νεκροταφεῖον, διατί δὲν ἀναλαμβάνει τὴν πρωτοβουλίαν διὰ τὸ στήσιμον μνημείου καὶ διὰ τοὺς ὑπολοίπους πεσόντας; Θὰ προτιμοῦσε νὰ εἶχαν διαφυλαχθῆ οἱ τάφοι τῆς οἰκογενείας Ἀλὴ εἰς τὸ κέντρον τῆς πόλεως ἀντὶ ἑνὸς μνημείου δι' ὅλους τοὺς πεσόντας, ὅπως προτείνει ἡ Ἱ. Μητρόπολις; Κρῖμα! Λαμπρὰ μυαλὰ μὲ σκουριασμένες ἰδέες…

Σεβ. Μητρ. Κονίτσης: «Κύριοι, ξυπνῆστε! Ἡ Ἤπειρος κινδυνεύει!»

Κόλαφος εἰς τὰ ἐπεκτατικὰ σχέδια τῆς Ἀλβανίας εἶναι αἱ δηλώσεις τοῦ Σεβ. Μητρ. Κονίτσης κ. Ἀνδρέου. Ὁ Σεβασμιώτατος καλεῖ εἰς ἐγρήγορσιν τὴν Ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν. Καθὼς φαίνεται ἀπὸ τὰς τελευταίας κινήσεις τῆς πολιτικῆς ἡγεσίας τῆς Ἀλβανίας, τὸ ὕπουλον ἀνθελληνικὸν σχέδιον τῆς «Μεγάλης Ἀλβανίας» ἐξύπνησεν ἀπὸ τὴν ὕπνωσιν, εἰς τὴν ὁποίαν εἶχε περιέλθει ἐσχάτως. Παραθέτομεν τὸ δελτίον τύπου τῆς Ἱ. Μητροπόλεως τῆς 25ης Μαΐου ἐ.ἔ.:

«Πολλὲς φορὲς ἔχω τονίσει, ὅτι οἱ Ἀλβανοὶ φέρονται μὲ ἰταμότητα καὶ θρασύτητα ἀπέναντι στὴν Ἑλλάδα. Κι' αὐτὸ τὸ ἀποδείκνυαν ἀλλεπάλληλα γεγονότα, ποὺ ἀφοροῦσαν στὴν Ἑλληνικὴ Ἐθνικὴ Κοινότητα τῆς Βορείου Ἠπείρου. Τώρα, ὅμως, ὅπως ἔγραψε μὲ πηχυαίους πρωτοσέλιδους τίτλους ἡμερήσια γιαννιώτικη ἐφημερίδα, ἔγκυρη καὶ μὲ εὐρύτατη κυκλοφορία (Τετάρτη, 20 Μαΐου 2015), «κάθε ὅριο ἔχει ξεπεράσει τὸ θράσος τῆς ἀλβανικῆς πλευρᾶς πρὸς τὴν Ἑλλάδα, ἀφοῦ μετὰ τὸ θέμα μὲ τὴν ὑφαλοκρηπῖδα ποὺ... ἐπινόησε, ἀντιδρῶντας οὐσιαστικὰ στὶς ἔρευνες ποὺ θὰ κάνει ἡ Χώρα μας γιὰ ὑδρογονάνθρακες στὸ Ἰόνιο, τὰ Τίρανα, μέσῳ διαβήματος, ζήτησαν καὶ τοὺς χάρτες χερσαίων ἐρευνῶν γιὰ ὑδρογονάνθρακες, ποὺ θὰ γίνουν στὴν Ἤπειρο, ἐγείροντας ἐπὶ τῆς οὐσίας θέμα συνόρων».

Ναί! «ΘΕΜΑ ΣΥΝΟΡΩΝ ΕΓΕΙΡΕΙ Η ΑΛΒΑΝΙΑ !». Διότι δὲν ἔχει ἐγκαταλείψει ποτὲ τὰ σχέδιά της γιὰ τὴν δημιουργία τῆς ... «Μεγάλης Ἀλβανίας». Καὶ ξεχνάει ὅτι καὶ τὰ σημερινὰ σύνορά της, πρὸς Νότον τοὐλάχιστον, προέρχονται ἀπὸ τὴν κλοπὴ τῶν Ἑλληνικῶν ἐδαφῶν τῆς Βορείου Ἠπείρου μὲ τὴν βοήθεια κυρίως τῆς Ἰταλίας τὸ 1914. Αὐτὴ ἡ συμπεριφορὰ ἀποτελεῖ καὶ θρασύτητα καὶ ντροπή, ἀφοῦ χάρη στὴν Ἑλλάδα μπόρεσε ἡ Ἀλβανία - μετὰ τὴν πτώση τοῦ ἀθεϊστικοῦ κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος - νὰ σταθῆ στὰ πόδια της οἰκονομικῶς. Ἡ ἀχαριστία εἶναι ἴδιο τῶν μικρῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ἀνέντιμων κρατῶν.

Ἕνα ἀκόμη πρόσφατο δεῖγμα τῆς ἀλβανικῆς ἀχαριστίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνθελληνικῆς πολιτικῆς της εἶναι, ὅτι τὸ Σοσιαλιστικὸ κόμμα τοῦ πρωθυπουργοῦ Ἔντι Ράμα τοποθέτησε στὴ θέση τοῦ τρίτου ἀντιπροέδρου τῆς ἀλβανικῆς Βουλῆς τὸν Σπετὶμ Ἰντρίζι, ποὺ εἶναι πρόεδρος τοῦ ἐθνικιστικοῦ κόμματος τῶν Τσάμηδων. Ὁ ὁποῖος, μάλιστα, ἐδήλωσε ὅτι ἀμέσως μετὰ τὴν ἀνάληψη τῶν καθηκόντων του θὰ λυθῆ καὶ τὸ ζήτημα «τῶν ἐδαφικῶν διεκδικήσεων στὴν Ἑλλάδα», ποὺ προβάλλουν οἱ Τσάμηδες. Κι ἀκόμη, ὅτι εὐελπιστεῖ μελλοντικὰ νὰ ὑπάρχη ἐκπρόσωπος τοῦ Τσάμικου Κόμματος καὶ στὴν ...Ἑλληνικὴ Βουλή! Αὐτὸς ὁ διορισμὸς προκάλεσε τὴν παραίτηση ἀπὸ τὴν θέση τοῦ ἀντιπροέδρου τῆς ἀλβανικῆς Βουλῆς τοῦ κ. Βαγγέλη Ντοῦλε, ὁ ὁποῖος, εἶναι πρόεδρος τοῦ Ἑλληνικοῦ Βορειοηπειρωτικοῦ Κόμματος «Ἕνωση Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΚΕΑΔ)».

Ἐνῷ, ὅμως, οἱ ἐξελίξεις στὴν γείτονα εἶναι ραγδαῖες, **ἡ Ἑλληνικὴ Κυβέρνηση παρακολουθεῖ ἀμήχανη τὶς κινήσεις τῶν Ἀλβανῶν**, καὶ τοὺς κινδύνους τῆς Βορειοηπειρωτικῆς Κοινότητος ἰδιαίτερα, ἀπὸ τοὺς ἐγκληματίες «Τσάμηδες», **τοὺς ὁποίους ἡ Ἀλβανία φανερὰ πλέον ὑποκινεῖ σὲ ἀνθελληνισμό.**

Ἐκφράζοντας γιὰ μία ἀκόμη φορὰ τὴν ἀγωνία μας, προσευχόμαστε καί, παράλληλα, φωνάζουμε δυνατὰ στὴν Κυβέρνηση καὶ σὲ ὅλο τὸν πολιτικὸ κόσμο: **Κύριοι, ξυπνῆστε!** Ἡ Χώρα καὶ ἡ Βόρειος Ἤπειρος κινδυνεύουν τὰ ἔσχατα. Γιατί, ἂν συνεχίσετε νὰ ἀδιαφορῆτε, θὰ πληρώσουμε πολὺ ἀκριβὰ μιὰν - ὃ μὴ γένοιτο - ἐθνικὴ ταπείνωση καὶ καταστροφή».

Νέοι Μητροπολῖται Κεφαλληνίας καὶ Νέας Κρήνης

Ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατὰ τὴν συνεδρίασιν τῆς 26ης Μαΐου 2015, προέβη εἰς τὴν πλήρωσιν τῶν χηρευουσῶν Ἱερῶν Μητροπόλεων Κεφαλληνίας καὶ Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς. Συμφώνως πρὸς τὸ ἀνακοινωθέν:

«Συνῆλθε τὴν Τρίτη, 26 Μαΐου 2015, σὲ ἔκτακτη Συνεδρία, ἡ Ἱερὰ Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ὑπὸ τὴν Προεδρία τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, στὴν Αἴθουσα Συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας.

Πρὸ τῆς Συνεδρίας ἐτελέσθη Ἀρχιερατικὴ Θεία Λειτουργία στὸ Καθολικὸ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ἀσωμάτων Πετράκη, ἱερουργήσαντος τοῦ νεωτέρου τῇ τάξει Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γρεβενῶν κ. Δαβίδ.

Περὶ τὴν 9η πρωινή, στὴ μεγάλη Αἴθουσα τῶν Συνεδριῶν τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, καὶ μετὰ τὴν προσευχή, ἀνεγνώσθη ὁ Κατάλογος τῶν συμμετεχόντων Ἱεραρχῶν καὶ διεπιστώθη ἡ ἀπουσία τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν : α) Καρπενησίου κ. Νικολάου, β) Μυτιλήνης, Ἐρεσσοῦ καὶ Πλωμαρίου κ. Ἰακώβου, γ) Λήμνου καὶ Ἁγίου Εὐστρατίου κ. Ἱεροθέου καὶ δ) Διδυμοτείχου, Ὀρεστιάδος καὶ Σουφλίου κ. Δαμασκηνοῦ, οἱ ὁποῖοι ἀπουσίασαν αἰτιολογημένα.

Στὴ συνέχεια ὁ Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερώνυμος ὡς Πρόεδρος τοῦ Σώματος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας προσεφώνησε τὰ Μέλη Αὐτῆς, καὶ εὐχαρίστησε τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες γιὰ τὴν παρουσία τους.

Στὴν προσφώνηση τοῦ Μακαριωτάτου ἀντιφώνησε ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καρυστίας καὶ Σκύρου κ. Σεραφείμ.

Ἀκολούθως, συνεκροτήθη ἡ Ἐπιτροπὴ Τύπου ἀπὸ τοὺς Σεβασμιωτάτους Μητροπολίτες Ξάνθης καὶ Περιθεωρίου κ. Παντελεήμονα, Σύρου, Τήνου, Ἄνδρου, Κέας καὶ Μήλου κ. Δωρόθεο, καὶ Πατρῶν κ. Χρυσόστομο.

Ἀκολούθησε ἡ διαδικασία τῆς πληρώσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας. Κατ' ἀρχὴν διεξήχθη ψηφοφορία περὶ τοῦ τρόπου πληρώσεως τῆς κενῆς Μητροπολιτικῆς Ἕδρας. Ἐπὶ ψηφισάντων 76, ἡ πρόταση δι' ἐκλογῆς ἔλαβε 74 ψήφους καὶ ἡ πρόταση διὰ καταστάσεως 2 ψήφους. Ἔτσι ἡ Ἱεραρχία ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς πληρώσεως τῆς Μητροπολιτικῆς Ἕδρας Κεφαλληνίας δι' ἐκλογῆς.

Κατὰ τὴν κατάρτιση τοῦ τριπροσώπου ἐπὶ συνόλου 76 ψηφισάντων ἔλαβαν:

1) Ἀρχιμανδρίτης κ. Γεράσιμος Φωκᾶς, ψήφους 71

2) Ἀρχιμανδρίτης κ. Καλλίνικος Γεωργάτος, ψήφους 26

3) Ἀρχιμανδρίτης κ. Νικόλαος Χαρτουλιάρης, ψήφους 25

Ἐπὶ τῆς δευτέρας ψηφοφορίας, καὶ γενομένης τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων, ἀνεδείχθη Μητροπολίτης Κεφαλληνίας ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Γεράσιμος Φωκᾶς, μὲ 69 ψήφους, ἐπὶ συνόλου 76 ψηφισάντων, ἐνῷ ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Νικόλαος Χαρτουλιάρης ἔλαβε 4 ψήφους καὶ ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Καλλίνικος Γεωργάτος 1 ψῆφο. Ἐπίσης εὑρέθησαν καὶ 2 λευκὲς ψῆφοι.

Ἀκολούθησε ἡ διαδικασία τῆς πληρώσεως τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς. Κατ' ἀρχὴν διεξήχθη ψηφοφορία περὶ τοῦ τρόπου πληρώσεως τῆς κενῆς Μητροπολιτικῆς Ἕδρας. Ἐπὶ ψηφισάντων 76, ἡ πρόταση δι' ἐκλογῆς ἔλαβε 70 ψήφους καὶ ἡ πρόταση διὰ καταστάσεως 6 ψήφους. Ἔτσι ἡ Ἱεραρχία ἀπεφάνθη ὑπὲρ τῆς πληρώσεως τῆς Μητροπολιτικῆς Ἕδρας Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς δι' ἐκλογῆς.

Κατὰ τὴν κατάρτιση τοῦ τριπροσώπου ἐπὶ συνόλου 76 ψηφισάντων ἔλαβαν:

1) Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἰουστῖνος Μπαρδάκας, ψήφους 53

2) Ἀρχιμανδρίτης κ. Στέφανος Τόλιος, ψήφους 37

3) Ἀρχιμανδρίτης κ. Γρηγόριος Κωνσταντίνου, ψήφους 22

Ἐπὶ τῆς δευτέρας ψηφοφορίας, καὶ γενομένης τῆς διαλογῆς τῶν ψήφων, ἀνεδείχθη Μητροπολίτης Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Ἰουστῖνος Μπαρδάκας, μὲ 53 ψήφους, ἐπὶ συνόλου 76 ψηφισάντων, ἐνῷ ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Στέφανος Τόλιος ἔλαβε 15 ψήφους καὶ ὁ Πανοσιολογιώτατος Ἀρχιμανδρίτης κ. Γρηγόριος Κωνσταντίνου, 1 ψῆφο. Ἐπίσης εὑρέθησαν 3 λευκὲς καὶ 4 ἄκυρες ψῆφοι.

Ἀκολούθως οἱ Θεοφιλέστατοι Ἐψηφισμένοι Μητροπολίτες Κεφαλληνίας κ. Γεράσιμος καὶ Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς κ. Ἰουστῖνος, ἔδωσαν τὸ μικρὸ Μήνυμα στὴν Αἴθουσα τῆς Ἱεραρχίας καὶ τὸ Μέγα Μήνυμα ἐντὸς τοῦ Καθολικοῦ τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Πετράκη, χοροστατοῦντος τοῦ Μακαριωτάτου Προέδρου, Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ. Ἱερωνύμου, ἐπὶ παρουσίᾳ πολλῶν Ἱεραρχῶν, Κληρικῶν καὶ λαϊκῶν Χριστιανῶν.

Ἡ χειροτονία τῶν Ἐψηφισμένων Ἀρχιερέων Κεφαλληνίας κ. Γερασίμου καὶ Νέας Κρήνης καὶ Καλαμαριᾶς κ. Ἰουστίνου θὰ τελεσθεῖ τὴν Κυριακὴ 31 Μαΐου 2015 καὶ τὴν Δευτέρα 1 Ἰουνίου 2015 ἀντιστοίχως, στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίου Διονυσίου Ἀρεοπαγίτου Ἀθηνῶν.

Ὁ Θεοφιλέστατος ἐψηφισμένος Μητροπολίτης Κεφαλληνίας κ. Γεράσιμος (κατὰ κόσμον Εὐάγγελος-Γεράσιμος Φωκᾶς), γεννήθηκε στὸ Ἀργοστόλι Κεφαλληνίας τὴν 25η Μαρτίου 1951, υἱὸς τοῦ Σπυρίδωνος καὶ τῆς Ἀναστασίας Λαγγούση. Μετὰ τὴν ἐγκύκλια μόρφωσή του στὴν Κεφαλλονιά, φοίτησε στὴν Θεολογικὴ Σχολὴ τοῦ Ἐθνικοῦ καὶ Καποδιστριακοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, ἀπ' ὅπου ἔλαβε τὸ πτυχίο του τὸ 1998. Μοναχὸς ἐκάρη στὶς 20 Μαρτίου 1988 στὴν Ἱερὰ Μονὴ Κουτλουμουσίου Ἁγίου Ὄρους. Ἀπὸ τὸν μακαριστὸ Μητροπολίτη Κεφαλληνίας κ.Σπυρίδωνα (Καλαφατάκη), χειροτονήθηκε ἀφ' ἑνὸς μὲν Διάκονος στὶς 9 Ἰουλίου 1989, στὸν Ἱερὸ Ναὸ Ἁγίας Τριάδος Πειραιῶς, ἀφ' ἑτέρου δὲ Πρεσβύτερος στὶς 30 Ἀπριλίου 1998, στὴν Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Γερασίμου Ὁμαλῶν, λαμβάνοντας συνάμα τὸ ὀφφίκιο τοῦ Ἀρχιμανδρίτη. Ὑπηρέτησε ὡς Πρωτοσύγκελλος τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κεφαλληνίας ἀπὸ τὸ ἔτος 1998 ἕως καὶ τὴν ἡμέρα τῆς ἐκλογῆς του».

Ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησία εὐαισθητοποιεῖται διὰ τὰ «γυναικεῖα» θέματα ὄχι ὅμως διὰ τοὺς ἁγίους!

Εἰς τὰς Ἀθήνας ἔλαβε χώραν ἐκδήλωσις σχετικὴ μὲ τὴν θέσιν τῆς γυναίκας εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Πρέπει νὰ γίνῃ ἀντιληπτὸν ὅτι ὅσον ὑποκύπτομεν εἰς ξενόφερτες νοοτροπίες καὶ διακρίνομεν τὰ ἐκκλησιαστικὰ εἰς ζητήματα ποὺ ἔχουν νὰ κάνουν μὲ τὸ φῦλον, τὴν ἡλικίαν κ.ἄ. ἐμπίπτομεν εἰς τὸν πειρασμὸν τῆς μονομερείας καὶ τῆς ἀπωλείας τῆς καθολικότητος τοῦ μηνύματος τῆς ἐν Χριστῷ σωτηρίας. Ἀπὸ τὸ δελτίον τύπου ἀντιλαμβάνεται κανεὶς τὶς ἐσφαλμένες βάσεις ἐπὶ τῶν ὁποίων ἐτέθησαν τὰ ζητήματα καθὼς γίνεται λόγος διὰ ὕπαρξιν ἀνταγωνισμοῦ ἀνδρὸς καὶ γυναικός, ἐνῶ χαρακτηρίζεται ὡς ἐπιτυχία ὁ συνδυασμὸς ἐργασίας καὶ πολυτεκνίας! Ποῖος ἀνταγωνισμός; Γνωρίζουν ποία εἶναι ἡ πραγματικότης εἰς τὰς ἐνορίας; Ὁ συνδυασμὸς ἐργασίας καὶ πολυτεκνίας ἔχει ὠφελήσει τὴν οἰκογένειαν; Συμφώνως πρὸς ἀνακοινωθὲν τῆς Ἱ. Ἀ. Ἀ. 13ης Μαΐου 2015:

«Ἡ Ὑπηρεσία Γυναικείων Θεμάτων τῆς Ἱερᾶς Ἀρχιεπισκοπῆς Ἀθηνῶν πραγματοποίησε τὴν Τρίτη 12 Μαΐου 2015 τὴν 1η Ἐκδήλωση ἐπικοινωνίας καὶ ἐνημέρωσης μὲ θέμα: «Ἡ γυναίκα σὲ καιροὺς κοινωνικῆς ἀστάθειας». Εἰς τὴν ἐκδήλωσιν ἀκούστηκαν οἱ θέσεις ὅτι «ἡ γυναίκα σήμερα μπορεῖ νὰ κερδίσει τὴν θέση δίπλα στὸν ἄνδρα, ὄχι ἀνταγωνιστικὰ ἀλλὰ μέσα ἀπὸ τὴ σύνθεση» καὶ ὅτι «ὑπάρχουν χιλιάδες γυναῖκες οἱ ὁποῖες συνδυάζουν ἄψογα τὸν ρόλο τῆς ἐργαζόμενης μητέρας μὲ τὴν πολυτεκνία». Ἐπίσης διατυπώθηκε ἡ «ἀνάγκη δημιουργίας ὑποδομῆς, ὥστε νὰ μπορεῖ νὰ ἀξιοποιηθεῖ ἡ γυναικεία προσφορὰ μέσα στὴν ἐνοριακὴ ζωή».

Τὴν ἰδίαν ὥραν ποὺ κόπτονται διὰ τὰ «γυναικεῖα» ζητήματα ἀποκαλύπτεται ὅτι ὑφίσταται ἀδιαφορία διὰ τὸν χλευασμὸν τῶν ἁγίων. Διυλίζομεν τὸν κώνωπα καὶ καταπίνομεν τὴν κάμηλον… Ὅπως ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὸ lifo.gr τῆς 12ης Μαΐου 2015:

«Τὸν ἐκνευρισμὸ τοῦ ἐπικεφαλῆς τῆς Δίωξης Ἠλεκτρονικοῦ Ἐγκλήματος προκάλεσε ἐρώτηση στὴ διάρκεια τοῦ Διεθνοῦς Συνεδρίου Ψηφιακῶν Μέσων καὶ Ὀρθόδοξης Ποιμαντικῆς… Ὁ κ. Μανώλης Σφακιανάκης ἐρωτήθηκε γιὰ τὸ πῶς μπορεῖ κάποιος νὰ καταγγείλει μπλόγκερς ποὺ χλευάζουν ἁγίους καὶ ξέσπασε: «Ὅταν ἐγὼ κυνήγησα τὸ δημιουργὸ τῆς σελίδας στὸ Facebook μὲ τὴν ὀνομασία Γέροντας Παστίτσιος, ποῦ ἦταν ἡ ἐκκλησία νὰ μὲ ὑπερασπιστεῖ; Οὔτε μία δήλωση στήριξης δὲν ἄκουσα τότε ποὺ μὲ κατέκριναν ὅλοι γιὰ τὴ σύλληψη», εἶπε ὁ κ. Σφακιανάκης. Σύμφωνα μὲ τὰ δημοσιεύματα, τὸ ξέσπασμά του αἰφνιδίασε τοὺς κληρικούς, οἱ ὁποῖοι παρ' ὅλα αὐτὰ τὸν χειροκρότησαν».

Ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης ἐτίμησε τοὺς πεσόντας εἰς Καλλίπολιν

Τρισάγιον ἐτέλεσε καὶ κατέθεσε στέφανον ὁ Οἰκ. Πατριάρχης καθ' ὁδὸν πρὸς τὴν γενέτειράν του, διὰ νὰ τιμήση τοὺς πεσόντας κατὰ τὸν Α΄ Παγκόσμιον Πόλεμον. Συμφώνως πρὸς τὸ «Ἄρχων» τῆς 23ης Μαΐου 2015:

«Τὴν Παρασκευὴ 22 Μαΐου 2015, καθ' ὁδὸν πρὸς τὴν ἀγαπημένη του Ἴμβρο, γιὰ τὸ καθιερωμένο ἐαρινό του ταξίδι, σταμάτησε στὴν Καλλίπολη καὶ διάβασε τρισάγιο στὸ μνημεῖο τῶν Αὐστραλῶν καὶ Νεοζηλανδῶν πεσόντων κατὰ τὸν Α΄ Παγκόσμιο πόλεμο. Ὁ Πατριάρχης κατέθεσε δάφνινο στεφάνι στὸ μνημεῖο, ἀποτίοντας φόρο τιμῆς στὰ θύματα καὶ στέλνοντας τὸ δικό του μήνυμα μνήμης καὶ εὐγνωμοσύνης σ αὐτοὺς ποὺ ἔπεσαν στὸ ὄνομα τοῦ χρέους, τονίζοντας καὶ τὴ συμμετοχὴ τῶν Ὀρθοδόξων σὲ ὅλους τοὺς πολέμους».